விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்

தொகுதி VI } பிரமாதீச ஸு புரட்டாசி மீ =1913-ஸு அக்டோபர் மீ { பகுதி 4

எழு ஞான பூமிகள் II

SEVEN STEPS IN ASCENT

(2). ஸ்வப்ந அவஸ்தை:—நான்காம் பூமிதான். இதில் உலகம் ஸ்வப்னவத்தாகவும், அதனுலும் தன் தேஹத்தாலும் ஏற்படும் ஸுக துக்கம் எல்லாம் வெறும் திருஷ்டமாகவும் இருக்குமே ஒழிய அனுபவ ரூபமாகவிராது. ப்ரபஞ்சமெல்லாம் ஸ்வப்ந உலகம் போலத் தோற்றும். ஆதலால்தான் இந்நிலைக்கு ஸ்வப்நம் என்றுபெயர். இதற்கு ஜீவன்முக்தி: பிரஹ்ம வித்நிலை என்ற மறுபெயர்களும் உண்டு. இந்நிலையிலிருப்பவனுக்கு அனுபவி என்று பெயர். புருஷதந்திரம் நீங்கி வஸ்து தந்திர வசமாகி விடுவன் இவன். இவன் தான் விடுபட்டவன், மறுபடி ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பான், தன்நிலை யிழக்கா உலக உபகாரி. இந்நிலையைத்தான் வேதாந்தங்களில் ப்ரதிபாதிப்பது. இது ஸூக்ஷ்ம மஹா வாக்ய ச்ரவணுவஸ்தை.

(3). ஸுஷுப்தி:—ஐந்தாம்பூமி, இதில் நல்ல தூக்கத்திலிருப்பவனுக்கு ப்ரபஞ்சமிருப்பது போல உலகம், விழித்து தேஹதாரணத்திற்காக வ்யவஹரித்தால் உண்டு, இல்லாவிடில் இல்லை. இது ஸூக்ஷ்ம மனனுவஸ்தை என்னலாம்: ப்ரஹ்மவான்நிலை. உபதேசமாத்திரம் அதிகாரம் இவனுக்கு உண்டு.

(4). துரியம்:—ஆறும் பூமி: பிறர்கலைக்க தேஹ தாரண நிமித்தம் வெளிப்படுவன் இந்நிலையிலிருக்கும் பிரஹ்மவரீயான். இது ஸூக்ஷ்ம நிதித்யாஸனம் என்னலாம்; கடாக்ஷமாத்திர அனுக்ரஹசக்தி உண்டு. (2,3,4,) ம் நிலைகளை அபரோக்ஷ அப்யாஸநிலைகள் என்று கூறலாம். இவைபுருஷதந்திரமில்லாது வஸ்து தந்திர வசப்பட்டு ஏற்படும் நிலைகளே. வெளிப் பார்வையாகக் கூறி ப்ராரப்தபேதம் ஒப்புக்கொண்டு தீர வேண்டிவரும்.

(5). துரியா தீதம்:—ஏழாம்பூமி. தன்னுலும் பிறராலும் நிலையிற் பிரியாத நிலையிது. இதற்கு ஆரூட நிலை, பிரஹ்மவரிஷ்டநிலை, விதேஹமுக்தி என்ற பெயர்களும் உண்டு. பரம்பொருள்தான் விளங்கும் (2)-ம் நிலைவந்த பின்னர் (3) (4) வராமலே தேஹம் நழுவும் காலம் வந்தால் இந்தநிலை ஏற்பட்டுவிடும் வஸ்து தந்திர பலத்தால். சிலருக்கு தேஹம் நழுவும் முன்னரே இந்தநிலை 3, 4 மூலமாக வந்துவிடலாம். இத்தகைய மஹான் அரிது! அரிது! இவனும் ஸந்நிதானமாத்திர உபகாரம் செய்வன்; இந்நிலையைக் காட்டவே ஆலய விக்ரஹங்கள் அமைந்து கிடக்கின்றன.

இப்பூமிகளின் சிறப்பை உத்தேசித்தே கைவல்ய நூலாசிரியர், 'முதல்பூமி கைவந்தால் மைந்தா! முத்தியும் கைவந்ததாமே,' என்றூர்.

இந்தஞானபூமிகளையே மூன்று நிலைகளாகப்பிரித்தும் கூறுவதுண்டு. அவையாவன, முமுக்ஷு, அனுபவி, ஆரூடன் நிலைகள் என்பவைகளே.

(1) முமுக்ஷு:—முதல்மூன்று பூமிகளிலிருப்பவன் இவனுக்கு வாததிருஷ்டிதானிருக்கும். சாஸ்திரவிஷயங்கள் கற்று அதில் கூறப்பட்டிருக்கும் 'ப்ரபஞ்சம் பொய் பரம்பொருள் ஒன்றுதான் உள்ளது,' என்ற வாக்கியங்களில் திடமான நம்பிக்கை அப்யாஸ மூலமாகஇருக்கும் இந்தநிலை 'சுருதியின் துணிவால்நினைவு கொண்டு லகம்துச்சம் என்றுணர்தல் நிச்சயம்' என்று வர்ணிக்கப்பட் டிருக்கிறது. ஆகவே முதல் மூன்று பூமிக்கும் ஒன்றுசேர்ந்து நிச்சயநிலை, வாத திருஷ்டிநிலை, அப்யாஸநிலை என்றும் பெயர்களிடப்பட்டிருக்கிறது.

(2) அனுபவி:—நான்காவது பூமியிலிருப்பவனுக்கு இந்தப் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இவனுக்கு மித்யா திருஷ்டிதா னிருக்கும். இந்த உலகம் கானலில் காணப்படும்தண்ணீர்போல தன்னிடம் அத்யஸ்தமாக விருப்பதுதான் என்று துணிந்து, தேஹமுள்பட்ட ப்ரபஞ்சமெல்லாம் தானுகிய துணியில் ஏற்பட்டிருக்கும் சித்திரங்கள்' என்று நேரான அனுபவமிருக்கும். அவனுக்குள்ள இந்தநிலை, 'கருதுறுநினைவையடக்கி இவ்வுலகம் கானலென்றுணர்தல் ஸமாதி என்று வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே நான்காம் பூமிக்கு ஸமாதி, மித்யா திருஷ்டிநிலை என்றும் பெயர்.

விவேக போதினி

தொ.6.] பிரமாதீசஹு : புரட்டாசிமீ [பகுதி 4

அவதாரங்கள்—ஞானவழி

AVATARS—REALIZATION VIEW II

இம்மாதிரி அவதாரஸ்வரூபத்தை நிர்ணயம் பண்ணிய பிறகு அவதாரவிஷயமாக உபாஸனு வழியில் எடுத்தாண்ட பகவத்கீதை நான்காம் அத்யாய அவதார ச்லோகங்களை எடுத்தாராய் வோம். முதலில் பகவான்,

என்பிறப்பும் போரில் இலங்கும் பரந்தபநின் [நை
தன்பிறப்பும் எத்தனையோ தாம்சென்ற—முன்பவத்
எல்லாம் அறிந்திடுவேன் ஈங்கவற்றை நீ அறியாய்
புல்லாருக் கேறனையாய் போர்ந்து.

என்று கூறியிருக்கிறர். அவித்தையில் கட்டுண்டு தத்தளிக்கும் ஜீவனுக்கு முன்பிறப்பு உணர்ச்சி இராது. பிறப்புபோன்ற தோற்றம் மாத்திரமாகக் காணப்படும் பிறவிகளையுடைய கடவுளுக்கு தமது அந்தர்யாமித் தன்மையால் எல்லாப் பிறப்பும் விளங்கும் என்பதுதான் இதன் கருத்து. இதனல் பரம்பொருளுக்கு நம்மைப்போல ஜனனுதிகள் உண்டென்றுகருதி விட இடங் கொடுக்காமலே பகவான்மேல்,

பிறப்பிலனுய் தேய்தலறு பெற்றியனுய் யார்க்கும்
சிறப்புமலி ஈசனுய்ச் சீர்மை—உறப்பெறினும்
என் பகுதிதன்னை வசப்படுத்தென் மாயையினுல்
ஸம்பவிப்பேன் தானீ துணர்.

என்றும் கூறுகிறர். இதற்கு வ்யாக்யானம் செய்யப் புகும் ஆதிசங்காசாரியாள், ப்ரபஞ்ச முழுவதையும் அடக்கித்தமதுஆதாரமான வாசுதேவனைஉணரவொட்டாது மயக்கி ஆட்டிவைக்கும் ப்ரகிருதியைத் தன் வசப்படுத்தி ஆட்டிவைத்துக் கொண்டு, தமது மாயா வல்லமையால் தாமே பிறக்கிறுர் பகவான். அவருக்குத் தேஹம் பிறப்பு எல்லாம் உண்டு, மற்றவர்களுக்கு உள்ளதுபோல் ஸத்தியமாக உள்ளவையல்ல' என்று ஆணி யறைந்ததுபோல திடமாக விசேஷஉரை செய்திருக்கிறுர்கள். இதைச் சரியாக பொருள்படுத்தாவிடில் யுக்தி விரோதமாயும் அசாஸ்திரீயமாயும் உள்ள விளங்கா குட்டிச்சாத்தான்வித்தைகளைப்போன்ற கொள்கைகளுக்கு இடங் கொடுத்துவிடும். இங்கு ஆசாரியாள் கூறியதை அநேக பண்டிதர்கள், 'கடவுள் பிறப்பு உண்மைதான், அவர் தேஹம் மாத்திரம் மற்றவர்களதுபோல உண்மையானதல்ல, அப்ராகிருத திவ்ய மங்கள சரீரம்' என்று பொருள்படுத்தி விட்டனர். சங்கராசார்யாளோ 'பரம்பொருள் தேஹம் பிறப்பு இரண்டும் உண்மையல்ல, தோற்றம் மாத்திரமே, நாம் மாயையில் கட்டுப்பட் டிருக்கும் வரையில் உண்மைதான்.' என்று ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுகிறுர்களே. சிற்சில பிரமாண க்ரந்தங்களிலும் 'ராமகிருஷ்ண த்யவதாரங்கள் நம்மிடையில் வாழ்ந்து, உலாவி, உலகில் வளைய வந்தும், நமது தேஹங்களைப் போன்ற தேஹம் அவர்களுக் கில்லை' என்று காணப்படுகிறதே! என்ன ஆச்சரியம்! மாண்டூக்ய உபநிஷத்திற்கு சங்கராசார்யாள் செய்த வ்யாக்யானத்திற்கு, டீகா ஒன்று எழுதப்புகுந்த ஆனந்தகிரி பரமஹம்ஸர் நேராக ராமகிருஷ்ண த்யவதாரங்கள் தேஹம் பாஞ்ச பூதிகம் ஆதலால் ஸ்தூலமும் திரிச்யமு மானவைகளே! என்று எழுதிவைத் திருப்பதற்கு விரோதமாக முற்கூறிய வாக்கியங்கள் பிரமாணக்ரந்தங்களில் இருப்பது ஆச்சரியமே! இந்தச்

ச்லோகத்திற்கு ஆசாரியாள் செய்திருக்கும் வ்யாக்யானத்திற்கு வேறு விளக்கம் வேண்டியதில்லை. இதன்படி பகவான் 'எனக்கு தேஹமும் பிறப்பும் உண்டு: ஆனால் உண்மையில் உள்ளவைகளல்ல' என்று கூறுகிறார். பகவான் அழியாதவர், பிறப்பற்றவர். ஜீவர்களுக்கு ஜீவபாவம் நீங்காதிருக்கும் வரையில் ஏற்படும் தேஹம் பிறவி எல்லாம் உண்மையே. அதாவது ஜீவர்களது தேஹம் பிறவி எல்லாம் அவர்கள் எவ்வளவு ஸத்யவஸ்துக்களோ அவ்வளவு ஸத்ய வஸ்துக்கள்தான் (இந்தத் தோற்ற மயக்கம் இருக்கும்வரையில் இவைகளும் உண்மைதான்). பரம்பொருள் தேஹமும் பிறப்பும் அவரைப்போன்ற ஸத்ய வஸ்துவாகுமா? ஆதலால் வெறும் தோற்றம்தான். நாம் அவித்தைக் குட்பட்டிருப்பதால் நமதுதேஹம் பிறவியெல்லாம் ஸத்யமே; மாயா நியாமகரான பரம்பொருளுக்கு இவைகள் அஸத்யமே.

இந்த ஆராய்ச்சியி லிருந்து அவதாரங்கள் வ்யாவஹாரிக ஸத்தைகளே ஒழிய, தமது லோகத்தைக் காலியாக விட்டு உலகில் இறங்கி வந்து அப்ராகிருத திவ்யமங்கள சரீரத்தைக் கைப்பற்றுவதை யாவது அல்லது புண்யாத்மாக்களை, பிசாசுகள் பிடிப்பதுபோலப் பிடித்துக்கலந்து ஆட்டிவைப்பதையாவது ஸ்வரூபமாக உடைய பாரமார்த்திக ஸத்தையல்ல. அவதாரங்கள் ஆவசிய காலங்களில் கடவுள் ஸர்வாந்தர் யாமித்வத்தை நன்றாக வெளிக்காட்டும்இயற்கைக்கு விரோதமில்லாத அஸாதாரண தோற்றத்தைக்காட்டும்அற்புததோற்றங்களே. இதைத்தான் பகவான் கீதையில்,

என்றென்று தர்மம்இளைப்படையும் இப்புவியில்
என்றென்றதர்மம் எழுச்சிபெறும்—அன்றன்று
பண்பாலே என்னைப் படைத்தருளாற் போதருவேன்
திண்பாரில் நீயத்தனைத்தேறு.

என்று எடுத்துவிளக்குகிறார். ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும், திடீரென்று எதிர்பாராததும் தாங்குவதற்கு முடியாததுமான கொடிய ஆபத்துகள், அல்லது 'வெளியேறவே முடியாது இதோடு அழுந்திப் போய் விடத்தான் வேண்டும்' என்று மனம் தளர்ந்து தள்ளாடும்படியான அவஸரஸமயங்கள் வந்து தாக்குங்கால், இதுபோலவே, எதிர்பாராத இடத்திலிருந்து திடீரென்று ஸஹாயம் ஏற்பட்டு ஒருவாறு தேறிக்கொள்ள இடமுண்டாவதுபோல, ஜாதியார்கள் விஷயத்திலும்ஸமூகவிஷயம், ராஜாங்க விஷயம், மதவிஷயம் இவைகளில் ஆபத்துகள் ஏற்படலாம்; அப்பொழுது அமானுஷத் தன்மை வாய்ந்த சிலமானிடச்ரேஷ்டர்கள் குழப்பத்திற் கிடையில் ஒழுங்கேற்படுத்தும்வரை அவர்கள் அமானுஷசக்தி, முதலியவைகளால் மற்றவர்கள் மனதில் தமது தெய்வத் தன்மையைப்புகட்டும் திறனை அடைந்து விடுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட சிறப்புற்ற தெய்வீகத் தோற்றங்களுக்கே சிறந்ததும் பொருத்தமுமான அவதாரங்கள் என்றபெயர் கொடுக்கப்பட்டு, கடவுளெனக்கருதி ஆராதிக்கப்பட்டு வருவதுதான் ஒழுங்கான வழி.

இப்படி விமர்சித்திருப்பதால் ராமகிருஷ்ணத்யவதாரங்களைத் தாழ்த்திவிட வேண்டும் என்ற கருத்து உண்டு என்று வாசிப்போர் அவஸரப்பட்டு எண்ணி விடலாகாது. இவர்கள் கடவுள் அவதாரம் மாத்திரமல்ல கடவுளே என்றுதான் வற்புறுத்த வந்தது. சாஸ்திரீய நடவடிக்கைகளுக்கு தாரணமாயும்; மிருதுத் தன்மை," நன்மை, வீரம் இவைகள் நிறைந்த அத்புதமாயும்; அடக்கம் கலந்ததீரம், சாந்தம் கலந்தசக்திமுதலியவை அத்புதமாய் அமைந்ததாயும்; பார்த்தால் பசு பாய்ந்தால் புலிபோலுள்ளதாயும்; ஸீதையைப் பிரிந்து கண்ணீராறுகப்பெருக்கிய காதலருக்குள்மன்மதனையும், தேவதைகள் ஸாக்ஷியாக விருந்து, அவள்

கற்பைநிலைநிறுத்தினல் அல்லது,ஸீதையைஅங்கீகரிக்கமாட்டேன் என்று நிலைத்திருக்கத் தகுந்த காதற்சிறப்பு உடையவராயும்; லக்ஷ்மணருக்காகக் கதறியழுதஅத்புதத் தமையனும்;கொடுங்கோன்மன்னனுனராவணனைக்கொஞ்சநாழிக்குள் ஒரேபாணத்தில் உயிரற்று விழும்படி செய்தவீரராயும், ஸூர்யோதயகாலத்தில் பனிபோலவும்கறைந்துமறையும்பிசாசங்கள் போலவும்ப்ரபஞ்சமெல்லாம் இருந்தவிடம்தெரியாது கரைந்துருகிப் பறந்துவிடும் சுத்தப்பிரஹ்மபராத்பரராமராகியும்; ஹிமத்ஸேது பரியந்தம் ஒவ்வொரு ஹிந்து ஹிருதயத்திலும் தாரக மந்திரமாகவிளங்கி வருவதுமான இனிமையான ராமமூர்த்தியும்: ப்ரபஞ்சமாகிய நாடகத்தில் இருக்கும் வெளிப் படையான விரோதாம்சங்கள், தோஷங்கள், முதலியவற்றையும் விடாது நடித்து யாரும் மறவாத வண்ணம்காட்டி, அவைகளின் பின் தாமே கபட நாடகஸூத்ரதாரியாக விருப்பதை வெளிப்படுத்திபவராயும்; தாமே தஸ்கராணும்பதியாக (கள்வர் தலைவனுக) இருப்பவராயும்; ப்ரேமை கருணை முதலியவைகளுக்கு நிலயமாகவிருந்த போதிலும் தாமே ஸகல விரோதம் சண்டை முதலியவைகளுக்கு இவ்வாறு காரணமாக விருப்பது என்பதை வெளியிடு பவராயும், ஸகல வேதாங்தங்களையும் வெளிப்படுத்தும் திறனுடையவராயும்ஸகல ஸ்திரீகளும் மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் கூறத்தக்கதாயும் உள்ளபால்ய லீலைகளையுடைய அத்புதக் குழந்தையாயும்; உபநிஷத்துக்கள் வெளியிடும் அத்புதவிஷயங்களைவிட அத்தியத்புத விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் சேஷ்டைகளைக் கோபிகள், ராதை முதலியவர்களோடு செய்த அத்புதச் சிறுவனும்; உலகத்தையே நிலைநிறுத்தும்படியான சட்டங்களை வெளியிட்ட அமைச்சராயும்; ஸந்நிதான மாத்திரத்தால் எல்லாவிஷயங்களையும் நியாயப்படி நடக்கும்படி செய்யும் அத்புத வீரராயும், உலகத்திலுள்ள ஸகலவேதங்களது ஸாரத்தையும் சுருக்கமாகக்கொஞ்ச நாழிகையில் பாண்டு மைந்தனுய்ந்திடப்புகன்ற பரமகுருவாகியும்;16000ஸ்திரீகளோடு கூடியிருந்த நித்யப்ரஹ்மசாரியாயும்; நாரதரை ஒருநொடிப் பொழுதில் மாயையில் கட்டுப்பட்டுத் தவிக்கும்படி செய்த தந்திர ஸ்நேஹிதராயும்; ஸதாவேணுகானம் நடனம், விளையாட்டு ஆகிய இவைகளையே நிச்சிந்தையாகச் செய்துகொண்டிருக்கும்கோபாலனும்; கற்பனாரஸம், ஸம்பவ விசித்ரங்கள், ஆழ்ந்த உட்கருத்துக்கள் ஆகிய இவைகள் விஷயத்தில் தனக்குத்தானே நிகர் என்று சொல்லும்படியான திவ்யசரித்திரத்தை உடையவராயும்; பூர்ணவதாரமாயும் உள்ள கிருஷ்ணமூர்த்தியும் கடவுளாக மதிக்கப்படாவிடில் கடவுள்தான் எப்படி இருப்பாரோ? இவர்களைக் கடவுளென மதியா முழுமூடனுக்குக் கடவுளே இல்லைதான். இதுபற்றியே லீலாசுகரும்,

கலைக்கான் உழல்பெரியீர் காளுபநி டத்தின்
தலைக்கான அர்த்தமிதிற் சாரீர்—மலைக்காதே
கண்ணுமிடச் சேரியுரல் கட்டுண்டுறு பொருளை
என்னுமிதிற் சார்வீர் இனிது.

என்று கூறுகிருர்! இதனேடு நாமும்

மேலையன்பால் ஒட்டம்பிவேடற்றழீஇக் கங்கை
வேலை நிற்பாற்சாருமடைவீர்.

என்று முன்பாட்டில் பின் இரண்டு அடியை மாற்றிச் சேர்த்துக் கூறுவதற்கு என்ன தடை?

ஞானவழியாக இந்த அவதாரவிஷயம் ஆராயப்பட்டதன் கருத்தை மறக்கலாகாது. ராமகிருஷ்ணதி அவதாரங்கள் வெறும் மனிதர்கள்தான் என்றுஸ்தாபிக்க வரவில்லை:மற்றையகொள்கைகள் கூறுவதுபோல எங்கும் பரவியிருக்கும் கடவுளுக்கு ஏற்ற இறக்கம் கூறலாகாது என்பதை வற்புறுத்தத்தான் வந்தது. இந்தஸர்வாந்தர்யாமித்வத்தை எல்லோரும் புத்திபூர்வ

141

மாக அங்கீகரிக்கலாம்: ஆனால்வேதாந்தத்திற்கு இம்மாதிரி கௌரவ அங்கீகாரம் மாத்திரம் போதாது. இந்தஅங்கீகாரத்தை அநுபவமாக்கிவிட வேண்டும் என்பதே வேதாந்தத்தின் துணிபு. இந்தஅநுபவம்வரப்பண்ணும்வழியில்.

> 'திருவுடைய தாய் வளரும் தேஜஸுடையதாகி
> மருவும்குணதிசயம் வாய்த்த—பொருவில் பொருள்
> என்னுளவோ அன்னவெலாம்,

கடவுளெனக் கருதப்பட்டு மனம் நிலைபெற்றால்தான் எங்கும் கடவுளைக்காணும் மாறுநிலை வரும். இவைகள் தான் நமது மனத்தை நமது யத்தனமன்றியிலேயே கவர்ந்திழுக்கும் இந்த பாவனாவழியில் உதவியாகவிருக்க இந்த ச்லோகம் வரும் விபூதி யோகமாகிய பத்தாம் அத்தியாயத்தில் தமது தோற்றச் சிறப்புக்களை முதலில் வெளிப்படையாகக் கூறுகிறார் பகவான்! பின்னர்தான் 13-ம் அத்தியாயத்தில் 'க்ஷேத்திரங்கள் தோறும் எனை க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்றறிக' என்றுகூறி முடிக்கிறார்.

ஆதலால் இந்த அவதாரங்கள் எல்லாம் பூஜார்ஹங்களே. ஆனால் இவைகளைக் கடவுளை (ப்ரஹ்மமே) என்று கருதி த்யானித்து வழிபடுவது முமுக்ஷுவுக்குச் சிறந்தவழி. இந்த விஷயத்தைப் புகட்டத்தான், ராமதபனி, ராமரஹஸ்யம்,கோபாலதாபனி, கிருஷ்ணோபநிஷத் முதலிய அவதார ஸம்பந்த உபநிஷத்துகள் பிறந்திருக்கின்றன. மற்றைய முற்கூறிய வழியாக அவதாரங்களைக்கருதி ஈடுபடுவது ஸாதாரண ஜனங்களுக்கு எவ்வளவு சாந்திப்ரதமாக விருப்பினும் முமுக்ஷுத்வம் வாய்ந்த பரிபாகிக்கு ஏற்படும் ஆவலைத் தணிக்குந்திறம் அவைகளுக்கு இல்லவே இல்லை. இந்த முழு அவதாரங்களை மதித்துக் கடைத்தேற உபயோகப்படுத்தும் வழிதான் ஞானவழி என்னப்படும். அம்மாதிரிதான் இங்கு அவதார விஷயம் எடுத்தாளப்பட்டது.

ஷ்வேஸட்டா ஸ்தலம்

SHWEZETTAW—A PLACE OF PILGRIMAGE

தென்னிந்தியாவில் பாடல்பெற்றதும்பாடல் பெறாததுமாய் நூற்றுக் கணக்கான திவ்ய க்ஷேத்திரங்கள் மாத உற்சவங்களையும் வருஷ உற்சவங்களையும் விமரிசையாகக் கொண்டாடுகின்றன. ஒவ்வொரு ஸ்தலத்தைப் பற்றியும் புராணங்களும் விசேஷங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கணக்கிறந்த பக்தர்கள் யாத்திரை செய்து ஒவ்வொரு ஸ்தலமாக தரிசித்தும் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடியும் வருகிறார்கள். இந்துக்களுக்குக் காசியும் ராமேசுவரமும், மகமதியர்களுக்கு மெக்காவும் மெடீனாவும், கிறிஸ்தவர்களுக்கு நாஸரத்தும்,ஜெருஸலமும், பௌத்தர்களுக்கு கயையும், கண்டியும் அதிசிரேஷ்டமான ஸ்தலங்களென்று கருதப்படுகின்றன. அதிக தூரம் யாத்திரை செய்து மேற்சொன்ன விடங்களைக் காண வியலாத எளியோர்க்கும் பிணியோர்க்கும் உண்ணாட்டிலேயே சில ஸ்தலங்களை ஏற்படுத்தி அவற்றிற்கு மகாத்மியங்களும் கற்பனை செய்துள்ளார். உதாரணமாக ஸ்ரீவாஞ்சியம் என்னும் சிற்றூரைக் காசியிலும் வீசமடங்கதிக மென்று சொல்லிச் சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ளவர்களெல்லாம் அவ்விடத்தை தரிசனஞ் செய்து வருவதுமன்றி அவ்வாலயத்தில் தோண்டப்பட்டுள்ள குளத்தில் கங்கையிலும் விசேஷமான புண்ணியதீர்த்தமென்று நீராடுகிறார்கள். இவ்வாறே ஒவ்வொரு ஊரும் சிறப்பித்துக்கூறப்பட்டு தேசசஞ்சாரிகளாலும் ஆஸ்திக ஜனங்களாலும் கௌரவிக்கப்பட்டு வருகிறது.

பர்மாவில் பௌத்தர்களால் மிக்க சிலாக்கியமானதென்று யாத்திரை செய்யப்பட்டு வரும் ஷ்வேஸட்டா என்று ஒரு இடமுண்டு. பர்மாவில் ஷ்வே என்றால் பொன்னுக்கும் ஸேட்டா என்றால் பாதத்துக்கும் பெயர். கௌதமபுத்தருடைய பாதம் இந்த ஸ்தலத்தில் படிந்திருப்பதுபற்றி இதற்கு ஷ்வேஸட்டா என்று பெயர் வந்தது. இது மின்பு ஜில்லாவில் மான் என்ற நதிதீரத்தில் ஐராவதிநதிக்கு நேர்மேற்கே 25-வது மைலிலும் ரஸ்தா வழியாக மின்புவிலிருந்து 31 மைல் தூரத்திலும் உள்ளது.

பௌத்தர்களைத் தவிர அயல்மதத்தார்கள் இதில் இல்லை. நூற்றேழு வீடுகளேயுள. அவற்றில் 288 ஆண்களும் 249 பெண்களுமாக 537 பேர் வசித்து வருகிறார்கள். இங்குவருஷாவருஷம் பங்குனி மாதத்தில் பெருந் திருவிழா ஒன்று பத்துதினம் நடந்தேறி பௌர்ணமியன்று பூர்த்தியாகிறது. ஆனால் அவ்வுற்சவத்தைக் கண்காணிக்கவும் பிரபலப்படுத்தவும் வரும் ஜனங்களும், கடைகளும், சந்தைகளும், கூத்துகளும், வேடிக்கைகளும் ஒருமாதம் வரையில் கலைவதில்லை. அறுபதினாயிரம் முதல், லட்சம் ஜனங்கள் வரையில் பிரதி வருஷமும் அங்கு கூடுவார்கள். பர்மா, தலாயிங், கரீன், கச்சின், சின் முதலிய சுதேசிகளும், பஞ்சாபி, வங்காளி, சென்னைவாசி முதலிய இந்தியர்களும், சீனர்கள், சீயர்கள் முதலிய அயல் நாட்டாரும் பெண்டுகள் குழந்தைகள் சகிதம் அச்சமயம் வந்து சேருவார்கள். நல்ல கோடை காலத்தில் இவ்வுற்சவம் நடந்தேறுவதால் இவ்வளவு ஜனங்களுக்கும் அவ்வூரிலோடும் மான் என்னும் ஆற்றின் ஓரத்திலும் மணற்பாங்கிலும் வரிசையாக இரண்டு மைல் நீளம் சிறு குடிசைகள் கட்டப்பட்டிருக்கும். அன்றியும் இரண்டு பெரிய சாவடிகளும் பல தங்கிடங்களும் சில தர்மவான்களால் பிரயாணிகளுக்கென்று கட்டிவிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இச்சாவடிகளை அநேகமாய் ஐரோப்பிய உத்தியோகஸ்தர்களே உபயோகித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

உற்சவத்தைச் சிறப்பாய் நடத்த தேவஸ்தான கமிட்டியார் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யக் கடமைப்பட்டவர்களான போதிலும், அக்கூட்டத்தில் சண்டை, குழப்பம், களவு முதலிய நேரிடா வண்ணம் ஒரு ஐரோப்பிய உத்தியோகஸ்தரின் கீழ் ராணுவப்போலீஸும் சாதாரண போலீசும்கவர்ன்மெண்டாரால்அனுப்பப்படும். அன்றியும் வழக்குகளை அப்பப்பொழுதே தீர்க்கவும் தண்டனைகள் விதிக்கவும் ஒரு பர்ம நியாயாதிபதியும் அப்பொழுது அதிகாரஞ் செலுத்துவார். சுகாதாரத்தைக் கவனிக்க வைத்தியர்களும் இனஸ்பெக்டர்களும் அங்கு அனுப்பப்படுவார்கள்.

பிரார்த்தனை செலுத்தும் பொருட்டு விலைமிக்க பண்டங்களை பக்தர்கள் எடுத்து வருவதுண்டு. புற்றிலிருந்து ஈசல்கிளம்பினால்போலப் பாதைகள் முழுதும் இடைவிடாமல் மாட்டு வண்டிகள் ஷ்வேஸட்டாவை நோக்கி வந்து கொண்டேயிருக்கும். இவற்றில் ஆடவரும் பெண்டிரும் தம்மக்களுடன் ஆடையாபரணலங்கிருதராகி மிக்க ஆவலுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் திருவிழா வைபவம் கொண்டாட வருவார்கள். தீயவர்களும் வறுமையால்காய்ந்தவர்களும் பொருள் சேகரிக்க இதுவேசமயமென்று காத்திருப்பார்களாதலால் அவர்களினின்றும் பிரயாணிகளைக் காக்கும்பொருட்டுப் பாதைகளில் சேவகர்கள் காவல் செய்து வருவார்கள். அன்றியும் தீயோர் மனதில் அச்சமுண்டாக்க அவ்வூரார் மரங்களில் இடையிடையே பாதகர்களைப் போல் பதுமைகள்செய்து அவர்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டாற் போல் கழுத்தில் கயிறு மாட்டித் தூக்கிட்டிருப்பார்கள். சில உருவங்களைச் சிலுவையில் அறைந்திருப்பது போல் காட்டியுமிருப்பார்கள்.

இந்த ஸ்தலத்தைப் பற்றிய ஐதீகம் பின்வருமாறு:—

கி. பி. 750-ல் மின்புவுக்கு 22 மைல் தூரத்திலிருந்த வணிகா என்னுமூரில் வசித்த மகா பொன்னன் என்னும் வர்த்தகன் 500 வண்டிகளில் சரக்கேற்றிக்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்து சம்பாதிக்கஇந்தியாவிற்குச் சென்றான். அங்கு சஞ்சாரஞ்செய்து வருகையில் ஒரு நாள் திரளான ஜனங்கள் சமாதியை நோக்கி வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு தானும் அவர்களுடன் கலந்து அங்கு சென்றான். கௌதமபுத்தர் மனங்கவருமாறு உபதேசங்கள் செய்து வருவதைக் கேட்டுப் பரவசனாகி இல்லறத்திலும் செல்வத்திலும் வெறுப்புற்றுத் தன் சரக்குகளையெல்லாம் தன்தம்பிக்கு அனுப்பிவிட்டு அப்பொழுதே கௌதமபுத்தரின் சீடனாகி விட்டான். இவ்வாறு மூன்று வருஷங்கழிந்ததும் ஒருநாள் மகா பொன்னன் கௌதமரை நோக்கித் தான் திரும்பவும் தன் தேசம் சென்று தன் ஜனங்களுக்கு சத்திய தர்மத்தை உபதேசஞ் செய்து அவர்களையும் உய்யுமாறு செய்விக்கத் தனக்கு உத்தரவுகொடுக்க வேண்டுமென்று கெஞ்சினான். மகா பொன்னனின் உறுதி நிலைமையையும் சத்துவ குணத்தையும் புத்தர் பரீட்சித்தறிந்து திருப்தி

யடைந்து அப்படியே செய்வாய் என்று அனுக்ரகித்து உத்தரவு கொடுத்தார். மகா பொன்னன் கௌதமரை மூன்றுதரம் வலம் வந்து அடிபணிந்து அவரது கிருபையால் ஒருமாதம் நடந்து வந்த வழியைக் ககனமார்க்கமாய் ஒரே இரவில் கடந்து தன்தேசம் வந்து பௌத்த தர்மத்தைப்பற்றி உபந்நியாசங்கள் செய்துகொண்டிருந்தான்.

சிறிது காலத்துக்கெல்லாம் மகா பொன்னனுடைய தம்பி ஏராளமான சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு 500 பேர்களுடன் வியாபார விஷயமாய்க் கடல்மார்க்கமாய் இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டான். கடலினிடையே மலேபா என்னுந் தீவொன்றைக் கண்டு அதிலிறங்கிப் பார்க்க சந்தகு என்னும் அதி விலையுயர்ந்த செடிகள் அங்குக் காடாக வளர்ந்திருப்பதை யுணர்ந்து தமது சரக்குகளை யெல்லாம் அத்தீவிலேயே இறக்கிப் போட்டுப் படகுகளில் அச்செடிகளின் கட்டைகளை யடுக்கிக் கொண்டு பிரயாணப்பட்டார்கள். ஆனால் அத்தீவிலிருந்த வனதேவதை மனம் பொறாமல் பெரும்புயலும் மலை போன்ற அலைகளும் உண்டாகச் செய்து அவ்வியாபாரிகளைத் தத்தளிக்கச் செய்தது. கடலிலேயே மரணமடைய வேண்டியது தான் என்று எல்லோரும் நம்பிக்கையிழந்து நிற்கையில் மகாபொன்னன் திடீரென்று அவர்கள்முன் தோன்றி புயலையும் அலையையும் நிற்கும்படி ஆணையிட்டான். உடனே கடலின் கொந்தளிப்பும் அடங்கிற்று. அனைவரும் ஊர்வந்து சேர்ந்தார்கள். மகாபொன்னன் செய்த உபகாரத்துக்காகத் தாங்கள் கொண்டு வந்த சரக்கில் ஒரு பாகத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டியும் மகாபொன்னன் சிறிதும் அதற்குடன்படாமல் அப்பாகத்தின் ஊதியத்தைக்கொண்டு கௌதம புத்தருக்குப் பெரிய மடம் ஒன்று கட்டி வைக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தார். மலேயாத்தீவின் மரத்துண்டுகளில் மூன்று அங்குல நீளம் வாய்ந்ததுண்டு பதினாயிரம் ரூபாய் வீதம் விலைப்பட்டதால் அவ்வியாபாரிகள் மகாபொன்னன் இஷ்டப்படியே 800 அறைகளுடன் கூடிய விசாலமான மடம் ஒன்று கட்டிமுடித்தார்கள். உடனே மகா பொன்னன் இந்தியாவுக்குத் திரும்பவும் பறந்து சென்று கௌதமரை வணங்கிச் சில நாட்கள் பர்மாவில் வந்திருக்கும்படி வேண்டினான். கௌதமரும் மனதிரங்கித்தனது சீடன்வேண்டுகோளுக்கிணங்கி ஆநந்தரைநோக்கித் தனக்கொரு விமானமும் 499 துறவிகளுக்கு விமானங்களும் பிரத்தியேகமாக இன்னொரு விமானமும் சித்திசெய்யக் கட்டளையிட்டார். விமானங்கள் தயாரானதும் அனைவரும் அவற்றிலேறிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாக வணிகா கிராமம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். பர்மாவின் கரை வந்ததும் வழியில் ஒரு துறவியைக் கண்டு அவரைப் பிரத்தியேக விமானத்தில் வைத்துக்கொண்டு விடியற்காலத்துக்குள் மகா பொன்னன் கட்டுவித்த மடம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வழியில் தென்பட்ட துறவிக்கு சித்ஸபந்தரென்று பெயர். அவர் ஒரு சமயம் வேடனாயிருந்தார். ஒருநாள் ஒரு தேவதை அவ்வேடன்முன்தோன்றி ஒருசிறு வில்லையும் அம்புகளையும் கொடுத்து ஒரு நாளில் ஆண்மான்களை மாத்திரமும் மறுநாள் பெண்மான்களை மாத்திரமும் இவ்விதமே மாறி மாறி வேட்டையாடி வரும் படிக்குச் சொல்லி அதற்குச் சம்மதித்ததாக வாக்குத்தத்தமும் பெற்றார். வேடன் கண்ணியெடுத்துப் புறப்பட்ட பொழுதெல்லாம் ஆண்மான் பிடிக்கவேண்டிய நாளில் பெண்மானும், பெண்மான் பிடிக்கவேண்டிய தினத்தில் ஆண்மானும் அகப்படக்கண்டு இது நாம் ஜீவ வதை செய்யாதிருக்கும் பொருட்டு தேவதை செய்த யுக்தி யென்றறிந்து வேட்டைத்தொழிலை அன்றுடன் விட்டுத் துறவு பூண்டார். இவரே சித்ஸபந்தர்.

வணிகா கிராமத்திலிருந்த ஏழுநாள்களிலும் புத்தர் ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்களுக்கு ஜீவன், மரணம், பிறவி, முக்தி இவ்விஷயங்களைப் பற்றி மிக்க சாமர்த்தியமான உபந்நியாசங்களைச்செய்து 5,88,000 பேர்களை பௌத்த தர்மத்தை யனுசரிக்கும்படி செய்துவிட்டார். எட்டாவது தினம் விமானங்கள் திரும்பவும் அவர்கள்முன் தோன்றவும் கௌதமரும் அவர்தம் சீடர்களும் அவற்றிலேறி இந்தியா மார்க்கமாகப் புறப்பட்டார்கள். மான்நதியைத்தாண்டுகையில் அந்நதிதேவதை கௌதமரை நோக்கி “பிற்காலத்தார் கௌதம புத்தர் இந்நாட்டிற்கு விஜயஞ்செய்தார் என்பதை நம்பி ஆராதனை செய்வதற்காக ஏதாவது அடையாளம்

விட்டுச் செல்லவேண்டு" மென்று வேண்ட, புத்தர் அந்நதியில் கிளம்பியிருந்த பாறையில் தன் இடது பாதத்தை பழுத்த, சுவடு அதில் நன்ருகப் படிந்தது. அங்கு சித்ஸபந்தனை இறக்கிவிட்டு "இதுவரையில் உனக்கு ஞானம் உதிக்காமலிருந்தது. தவருன கொள்கைகளை அனுசரித்து வந்தாய். இனி நான் உபதேசித்த சன்மார்க்கத்தைப் பிரபலஞ்செய்" என்று புத்திமதி கூறினர். அதற்குச் சித்ஸபந்தன் "பிரபுவே தாங்கள் இத்தேயத்திற்கு வந்து சென்றதைப் பின்னேருணருமாறு இங்கும் ஓர் அறிகுறி அமைக்கவேண்டு" மென்று கெஞ்ச கிருபாவள்ளல் திரும்பவும் தமது இடதுகாலால் அக்குன்றில் அழுத்தினர். வலதுகாலே உபயோகித்திருந்தால் அவரது மகிமையால் இவ்வுலகு நரர் வசிக்கத் தகாததாகிவிடும்.

ஒரு சுவடு முட்டை வடிவமைந்ததாகக் காணப்படுகிறது. இதில் குதிகாலாவது சால் விரல்களாவது காணப்படவில்லை. பாத உருவே தெரியவில்லை. 5 அடி 9 அங்குல நீளமும், 4 அடி 2 அங்குல அகலமும், 9 அங்குல ஆழமும் வாய்ந்தது. சுவர்ணபத்திரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் காஷாயத்தால் மூடப்பட்டும் உள்ளது. பித்தளேயாற் செய்த இரு போராவுகள் காவல் காப்பனபோல் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கண்டவர் உட்புகாவண்ணம் இரும்புக் கிராதிகளால் சூழப்பட்டுள்ளது. இச்சுவட்டின்மேல் அடிவாரத்தில் 20 அடி சதுரமுள்ள ஒரு கோபுரம் 50 அடி உயரமுள்ளதாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

உண்மைச்சுவடு அக்குன்றின் ஒரு சாய்ப்பில் இருந்தது. அதைத் தரிசிக்கவரும் ஜனங்கள் தவறிச் சரிந்து விழுந்துவிடுவார்களென்ற பயத்தாலும் அவ்வோரம் வெள்ளத்தின் உக்கிரத்தில் நிலேபெயர்ந்து விடுமோவென்ற ஐயத்தாலும் ஒரு பக்த துறவி அச்சுவடு பதிந்த பாகத்தைப் பெயர்த்து வேறிடத்தில் ஸ்தாபனஞ் செய்ய முயன்ருர். ஆனல் அப்பாகம் இடையில்பிளவுபட்டதுமன்றித்துறவியின் கண்களும் அவிந்தன. திரும்பவும் அப்பாகத்தைப் பழைய விடத்திற் கொணர்ந்து வைக்கவே துறவியின் கண்கள் திறந்தனவாம். இப்பொழுது ஜனங்களுக்கு அபாயம் நேரிடாதபடி அப்பாறையைச்சுற்றி மதிற்சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. அச்சுவட்டின் மீது கோபுரங்களும் எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றன.

இவைபன்றி போலிச்சுவடு ஒன்று அக்குன்றில் இவைகளுக்குச்சிறிதுதூரத்திலிருக்கிறது. அது $9\frac{1}{2}$ அடி சதுரமும் $1\frac{1}{2}$அடி உயரமுமுள்ள ஒருமேடைமேல் 5அடி 2 அங்குல நீளம், 3 அடி அகலம், 3 அங்குல கனத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதுவும் மற்றச் சுவடுகளைப்போல் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டும் காவல் காக்கப்பட்டும் வருகிறது.

தொண்டர்கள் இச்சுவடுகளில் தங்கரேகைகளைக் கொணர்ந்து ஒட்டிப் போவது வழக்கம். இவைகளை முற்காலத்தில் கோவிலடிமைகள் சாமர்த்தியமாய்த் திருடி அபகரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது அவ்விதம் நடவாவண்ணம் தேவஸ்தானக் கமிட்டியார் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிருர்கள்.

இப்பாறைகளைக் கொண்ட குன்று 350 அடி உயரம் பொருந்தியது. அது கோபுரங்களாலும் மண்டபங்களாலும், துவஜ ஸ்தம்பங்களாலும் செறிந்துள்ளது. சித்ஸபந்தனை முதலில் புத்தர் பார்த்த விடத்திலும் அவனைப் புதைத்த விடத்திலும் அவனுக்குதேவதைவில்லம்புகொடுத்தவிடத்திலும்,கோவில்கள்கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நின்று கொண்டிருக்கும் கௌதமரின் உருவம் ஒன்று இக்குன்றில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அது 20 அல்லது 30 அடி உயரம் வாய்ந்தது. மற்ருெரு இடத்தில் வேடனுக்கு வில்லம்புகொடுத்த தேவதையின் உரு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னெரு இடத்தில் சித்ஸபந்தன் முழந்தாளிட்டு வேட்டையாடிய போது பதிந்த பள்ளங்கள் இரண்டு காட்டப்படுகின்றன. இவை 16 அடி தூரத்துக்கப்பால் 10 அங்குல குறுக்களவு வாய்ந்து வட்டவடிவமாயிருப்பவை. இவனது நாயின் பாதச்சுவடுகளென்று சில குழிகளும் காண்பிக்கப்படுகின்றன.

இக்குன்று மூன்று புறமும் மான் நதியால் சூழப்பட்டுள்ளது. மேலேறுவதற்கு நான்கு பாதைகள் வெட்டிவிடப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளில் படிக்கட்டுகள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு பாதையில்மாத்திரம்600 படிக்கட்டுகள்இருக்கின்றன.மழை வெய்யலினின்றும்

பாதுகாப்புக்காக இப்பாதைகளில் தலைக்கு மேல் தேக்குமரத்தால் சார்ப்புகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கூரைகளில் விசித்திர வேலைகள் செய்யப்பட்டும் சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்டும் உள. குன்றின் சிகரத்தில் நின்று பார்த்தால் வெகுதூரம் வரையில் பிரதேசங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படும்.

விசேஷங்கள்.—சுவட்டின் அருகாமையில் ஒரு முழ நீளமும் 8 அங்குல அகலமும் 3 அங்குல கனமும் வாய்ந்த ஒரு கருங்கல் மற்றொரு பெரிய பாராங்கல்லின் மேல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது இஷ்டம் காமியமாகுமா ஆகாதா என்பதைத் தெரிவிக்கக்கூடுமாம். எப்படியெனில்புருஷனைவிட்டுப்பிரிந்த ஸ்திரீ ஒருத்தி திரும்பவும் கணவன் தன்னை வந்துசேருவானு என்றறிய வேண்டி இக்கல்லைத் தூக்கினால் அது இலேசாக விருந்தால் வந்து சேருவான் என்பதையும் பளுவாக இருந்தால் வரமாட்டான் என்பதையும் உணரலாம். நோயாளிகள் தமக்கு எந்தப்பாகம் நொந்தபோதிலும் வேடனுக்கு வில்லம்புதந்த தேவதை புருவில் அந்தப் பாகத்தைத் தடவிப்பிடித்தால் நோய் தீர்ந்து விடுமென்று நம்புகிறார்கள். அங்கு கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் பெரிய வெண்கல மணியைக் கீழே வைத்திருக்கும் மான் கொம்பினால் தட்டி நாதஞ் செய்தால் தூய்மை யுண்டாகு மென்று ஜனங்கள் கருதுகிறார்கள்.

இக் கோவிலுக்கு இராஜாங்க அதிகாரிகள் ஏராளமான நிலங்களை மான்யம் விட்டிருக்கிறார்கள். அவற்றின் வரும்படியைக்கொண்டு கோவில் நடத்தப்பட்டும் உற்சவ ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டும் வருகின்றன. கோவில் ஊழியத்திற்காகப் பரம்பரையாகச் சிலர் அடிமைத் தொழில் செய்து வருகிறார்கள். பர்ம ராஜாக்கள் காலத்தில் யுத்தத்தில் பிடிபட்டவர்களும் மரண தண்டனையி னின்றும் மன்னிப்புப் பெற்றவர்களும் பாரம்பரியமாய் கோவிலுக்கு ஊழியஞ் செய்யக் கட்டளை இடப்பட்டார்கள். பர்மாவிலுள்ள ஒவ்வொரு ஆலயத்திலும் இவ்வித அடிமைகள் இப்போதும் இருந்து வருகிறார்கள்.

புத்தமதம் எல்லாம்வல்ல இறைவனொருவனுளான் என்று ஒத்துக் கொள்ளாததால் ஆலயங்களிலெல்லாம் பூஜைகளாவது நைவேத்தியங்களாவது கிடையாது. புத்தன் தூய்மைபெற்ற மனிதனே யென்பதும் மற்ற ஜனங்களும் முயன்றால் புத்தனைப்போல் தூய்மை பெறலாமென்பதும் அம்மதத்தின் கொள்கை. ஆனால் புத்தர் ஏனையோர் அடையாத மேன்மை தனது ஊக்கத்தினால் பெற்றதுபற்றி அவருடைய சிலைகள் ஒவ்வொரு ஆலயத்திலும் அமைக்கப்பட்டுள. அவரது பிறப்பு வளர்ப்புச் சரிதைகள் சித்திரங்களாக வரையப்பட்டுள. ஆனால் அவ் விக்கிரகங்களுக்குப் பூஜைகளாவது புறப்பாடு செய்யும் உற்சவங்களாவது நடப்பதில்லை. கற்றோரையும் உயர்ந்தோரையும் மதித்து வினயத்துடன் வணங்குவதுபோல் புத்தரையும் பெரியோர் என்று ஜனங்கள் வணங்குகிறார்கள். பெரியோரின் ஜன்மத்திதியைக் கொண்டாடுவதுபோல் புத்தருடைய விசேஷ தினங்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

✓நன்மதிப்பு.—அயலாரால் நன்கு மதிக்கப்பட விரும்பாத மனிதர் இது வரையிலுங் கிடையாது. உயிர் வாழ்க்கையைச் சிறப்புறச் செய்வது நன் மதிப்பே. செல்வம் ஒருவனுக்குப் பல சௌகரியங்களை யுண்டுபண்ணலாம். ஆனால் செல்வமுடையவரெல்லாம் நன்கு மதிக்கப்படுவாரென் றெண்ணுவது சரியல்ல. புகழும் பெருமையும் படைத்தவொருவன் தன் சுஜனங்களினால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவனென்று சொல்லுவதும் இயையாது. தனது ஏதோவொரு அசாதாரண சாமர்த்தியத்தால்ஒருவன்புகழ்பெறலாம். ஆனால் அச்சாமர்த்தியம் அவனுக்கு நன் மதிப்பை விளைவிக்கு மென்பது திண்ணமன்று. பொறாமையும், அசூயையும் புகழைத்தாக்குகின்றன. முகஸ்துதியும் வஞ்சக நெஞ்சமுஞ் செல்வத்தைச் சூழ்கின்றன.

நன்மதிப்புப் பெற்றவனே எவ்விடத்திலும் யாவராலும் வரவேற்கப்படுகிறான். அவன் செல்லுமிடமெல்லாம் ஜனங்கள் அவனைக்கொண்டாடுகிறார்கள்: அவனை விரும்பாதவர் கிடையாது, இப்படிப் பலருக்கு அனுசரணையாயிருப்பதால் ஒருவனடையுந்திருப்திக்கு ஒருவனிடமிருக்கும் விலையிலாமாணிக்கங்கள் தாமெம்மாத்திரம் மதிப்புடைத்து; நன்மதிப்பைப் பெறுமொருவன் சுயநலம் பாராட்டான்; தண்மையும் வண்மையும் வாய்ந்திருப்பான்; முறுவல் பூத்த முகத்தினையுடையவன்; ஏனையோர் கஷ்டநஷ்டங்களைத் தனதாகப் பாவித்துப் பரிபவன்; தாரதம்மியமின்றி எவரையும் சமானமாய் அனுகூலிப்பவன்; இறுமாப்பாவது கடுஞ்சொல்லாவது கண்டறியாதவன்; குதூகலமுள்ள சுபாவம் வாய்ந்தவன்; இனிமையும் கருணையும் மனத்திற் குடி கொண்டவன்; ஆலோசித்து நிதானித்துப் பேசுபவன். அன்புமடக்கமுங் கூடியவன்.

மாட்சிமைதங்கிய அலெக்ஸாண்ட்ரா மஹாராணியும் தயையும்

QUEEN ALEXANDRA—HER HUMANITY

அலெக்ஸாண்ட்ரா மஹாராணியின் குணப் பெருமையை விளக்க இரண்டு கதைகள் கீழே கூறுகின்றனன்.

அவர் இளவரசி யாயிருந்த காலத்தில் தன் அரண்மனையை விட்டுச் சென்று பாதை ஒன்றைக் கடக்கையில் களைப்பாலும் துக்கத்தாலும் வாடியிருந்த ஒரு சிறுபெண்ணை நோக்கினர். அந் நிலமைக்குக் காரணம் யாதென்று கேட்ட இனிமையான வார்த்தைகள் செவியுட் புகுந்தவுடன், கேட்பவர் இன்னாரென்று அறியாத அக்குழந்தை தன் கஷ்டங்களை யெல்லாம் விரித்துரைத்தனள். தாயார் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டு இருந்து வருவதையும், தன் உடுப்பைத் தானே தைத்துக்கொள்ளவேண்டியிருப்பதையும், அதுநிமித்தம் வெகுதூரம் சென்று கூலிக்குத் தையல்மிஷினைவாங்கித் தன்வேலையைமுடித்துக்கொண்டு இல்லம்போவதையும் அப்பேர்ப்பட்ட யந்திரம் ஒன்றை வாங்கிக் குடித்தனத்தின் ஏழ்மையைத்தன்னாலியன்றஅளவுதணிக்க தனக்கிருக்கும் அவாவையும் தெளிவாக்கினாள். பிறகு விடைபெற்றுத் தன் வீடுநோக்கி விரைவிற்சென்றாள். சிலநாட்களுக்குப் பிறகு, விஷயங்களினுண்மையை விசாரித்தறிந்த இளவரசி தன் கைப்பணத்தின் ஒரு பகுதியைச் செலவழித்து யந்திரம் ஒன்று வாங்கி அப்பெண்மணிக்குப் பரிசாக அளித்து அவளுடைய அபீஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து குடும்பத்தாரின் மனோ நன்றியறிதலைக் கைப்பற்றினர்.

கிளாரன்ஸ் பிரபுவின் மரணத்திற்குப் பிறகு சாந்திரிங்ஹாம் என்னும் ஊரின் சந்துகளின் வழியாக நடந்து செல்லுகையில் தலையின் மீதுள்ள பாரத்தின் மிகுதியால் தட்டித்தடுமாறி நடந்துகொண்டு தண்ணீர் சொரிந்த வண்ணமாய் வரும் வயதுசென்ற ஸ்திரீ ஒருத்தியைக் கண்டனர். தூரத்திலுள்ள கடைகளில் வாங்கப்பட்ட சாமான்களைச் சொந்தக்காரர்களுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துக் கூலிக்கு வேலைசெய்து பிழைப்பவர்களில் அவள் ஒருத்தி. அவளுடன் பேசஆரம்பித்து மூட்டையின் பாரத்தைப்பற்றி ஹிதமான வார்த்தைகள் இரண்டொன்று சொல்லவே உள்ளடங்கி நின்ற துக்கம் சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம் போல் பொங்கிப் பெருகிற்று.

“ஐயகோ! என் அதிர்ஷ்டத்தை என்னவென்றுரைப்பேன். ஜாக் என்னும் என் குமாரன் இவ்வேலையைச் செய்து என்னைக்காப்பாற்றி வந்தான். நான் இவ்வேலையைச் செய்யாவிட்டால் பட்டினியா யிருந்து மரிக்க வேண்டியதுதான்” என்றாள். அவனெங்கே என்று இளவரசி வினவ கண்ணீர் ஆறாகப்பெருக “அவ்வருமையான குழந்தையைப் பறிகொடுத்த பாவியானேனே” என்றாள். இதைச் செவியுற்ற இளவரசி, பேசவும் நாவெழாமல் துயரத்திலாழ்ந்தனள். சிலநாள் கழிந்தபிறகு மூட்டைஏற்றும் வண்டி ஒன்றும் கழுதைஒன்றும் இனமாகப் பெற்ற கிழவியின் சந்தோஷமும் நன்றியறிதலும் இவ்வளவு தானென்று வகுத்துக்கூறலும் முடியுமா? நிரந்தரமான புத்திர சோகத்தின் கொடுமையும் சற்றுத் தணிந்தது.

மன்னுயிரைத் தன்னுயிராகப் பாவிக்கும் குணம்படைத்த மாது சிரோமணியைப் பின்பற்றப் பிரயத்தனப்படுவோமாக. உன்னதபதவியில் அமர்ந்திருப்பவர்களுக்கு இந்த குணங்கள் வாய்ப்பது துர்லபம். அவைகளைத் தவறவிடாது தம் இனத்தாரின் துக்கங்களை நிவர்த்திக்கும் குணசீலர்கள் உன்னதமான கோபுரத்தின்மேல் பிரகாசிக்கும் மின்சார விளக்கைப் போல் விளங்கிக் கொந்தளிக்கும் பரவையிலகப்பட்டுத் திகைக்கும் மரக்கலத்தைப் போன்ற ஆன்மாக்களைக் கரைசேர்க்கும் சிறப்பை அடைகின்றனர். சாதாரண ஜனங்களுக்கு இச்சமயங்கள் பலநேரிடும் ஆனால் அவர்கள் சகோதரர்களுடைய சுக துக்கங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் தன் இனத்தையே பாராட்டிச்சிறிதும் ஜீவகாருண்யம் காட்டாது இந்திரியங்களால் கட்டப்பட்டு நீர்வழிப்பட்ட புணைபோல் ஓடி அலைந்து கர்மத்தை விர்த்தி செய்துகொண்டு ஈசுவர ஆக்ஞைக்கு விரோதமாக நடக்கின்றவர்களாகின்றனர்.

ஆமணக்குநெய் பிதிலியும் மண் எண்ணெய் டின்னும்

CASTOR OIL CASK AND KEROSINE OIL TIN

என் வீட்டிலுள்ள அறை ஒன்றில் ஆமணக்கு நெய் பிதிலி ஒன்றும் கெரோஸின் எண்ணெய் டின் ஒன்றும் நிரம்ப சரக்கடைத்துவைத்திருந்தேன். ஒருநாள் இரவில் தடபுடல் சத்தம் ஒன்று கேட்டது. எலியோ, பெருச்சாளியோ உள்ளிருந்த ஸாமான்களைக் கீழேதள்ளிப் போட்டதென்று நினைத்து சிம்னி எண்ணெய்க்காய் ஒன்றை ஏற்றினேன். கதவண்டை போனவுடன் ஒருகாற்று வீசவே சிம்னிஎண்ணெய்க்காய் அணைந்து போயிற்று. மெழுகுவர்த்தி விளக்கு ஒன்றை ஏற்றிக்கொண்டு போனேன். சுரையிலிருந்த வில் பிடுங்கிக்கொண்டு வர்த்தி ஒரு புறத்திலும் சிம்னி சின்னா பின்னமாயுடைந்தும் வீழ்ந்தது. இரண்டு முறை விளக்கேற்றியும் கதவு திறக்க முடியாமல் நான் திரும்பி வந்துவிட்டதைக்கண்ட வயது சென்ற என் பாட்டி ஆமணக்கு நெய் விட்டிருந்த கல் விளக்கைக் கொணர்ந்து என்னை ஏற்றச் சொன்னாள். அதில் கனமான துணித்திரி ஒன்று போட்டிருந்தது. ஏற்றுவதற்கு இரண்டு நிமிஷமாயிற்று: ஆயினும் திறக்க வேண்டிய கதவண்டை எடுத்துப் போகிறவரையில் தீபம் அணைந்து போகவில்லை. "பிழைத்தேன்" என்று எண்ணிக்கொண்டு சாவியைப் பூட்டில் மாட்டித் திறக்கப் பார்த்தேன். பூட்டு திறக்கப்படவில்லை. என் பாட்டி சாவியை விளக்கில் தோய்த்துக் கொண்டு திறக்கச் சொன்னாள். "பழங்கம்பளி" என்று நான் எப்போதும் உதாஸீனமாய்ப் பேசுகிற பாட்டியின் புத்தி என் புத்தியைவிட மேலானதென்று இப்போது எனக்கு நன்றாய்ப் புலப்பட்டது. விளக்கில் தோய்த்த சாவியைப் பூட்டில் மாட்டித் திறந்தேன். வெகுசுளுவாய்த் திறக்கப்பட்டது. கைவிளக்கோடு உள்ளே போய்ப் பார்த்தால், என்ன ஆச்சரியம்! என்ன ஆச்சரியம்! ஆமணக்கு நெய்பிதிலி கெரோஸின் எண்ணெய் டின்மேல் சாய்ந்து டின்னை அப்பளமாக நசுக்கினதுடன் அதிலிருந்த சரக்கெல்லாம் வெளியில் வந்து தரையில் சுவறியிருந்தது. இரண்டு பாத்திரங்களும் ஸமீபத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. எவ்வகையாக ஆமணக்குப் பிதிலி கெரோஸின் டின்மேல் விழுந்து எனக்குப் பெரிய நஷ்டத்தை உண்டாக்கிற்றென்று மாத்திரம் ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. பெருச்சாளி இழுத்துத் தள்ளியிருக்கலாமென்றெண்ணவும் இடமில்லை. ஆமணக்குப் பிதிலியின் சரக்கு ஒரு திவலைகூடக் கீழே சிந்தாமலிருந்தது. நான் திகைத்து நின்றுகொண்டு காரணம் ஒன்றும் புலப்படாமல் வருந்தினேன். பிள்ளையாரை வேண்டிக்கொண்டேன்: மாரியம்மனுக்கும் ஐயனாருக்கும் தேங்காய் உடைக்கிறதாகவும் சொன்னேன். இப்படி என்மனம் பலவாறாகக் கலக்கமுற்றிருக்கும்போது படுக்கையிலிருந்த பிதிலி கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நிமிர ஆரம்பித்தது. என் உடல் நடுங்கிற்று. பேயோ, பிசாசோ பிதிலிக்குள் புகுந்திருக்கிறதென்று நினைத்தேன். ஜடப்பொருள் போட்டவிடத்திற் கிடக்காமல் தானே நிமிருகிறதென்றால் எவனுக்குத்தான் திகில்பிறக்காது; பயத்தினால் பிதிலி நின்ற இடத்திலிருந்து சிறிது தூரம் விலகினேன். உடனே காடி ராமஸ்மரணை பண்ணுகிறது போல் ஒரு சத்தம் காதில் பட்டது. எனக்கோ முன்னிலும் காபரா அதிகமாயிற்று. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். மனிதர் ஒருவரையும் பார்த்தேனில்லை. புத்தி மாத்திரம் கலங்கியே யிருந்தது. துணை ஒருவருமில்லாமல் உள்ளேயிருக்க என்மனம் துணியவில்லை. படுத்திருந்த பாட்டியைக் கூவினேன். எழுபத்தி ஐந்து வயதிற்கு மேற்பட்ட கிழவி என்பாட்டி. அவளுக்குக் காது சிறிது மந்தம். கண்ணும் அப்படி இப்படித்தான். என்னிடத்திலுள்ள அன்பினால் தள்ளாடிப்பிள்ளாடிக்கொண்டு உள்ளே வந்தாள். நடந்திருந்த சமாசாரத்தை அவளிடத்தில் சொன்னேன். அவள் மூக்கின்மேல் விரலை வைத்துக் கொண்டு வாய் திறவாமல் சற்றுநேரம் இருந்துவிட்டுக் கையிலிருந்த விபூதி ஸம்படத்தைத் திறந்து விபூதியை எடுத்து என் நெற்றியிலிட்டாள்; குலதெய்வங்களுக்கு மாவிளக்குப் போட வேண்டுமென்றாள். பாட்டி பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே பிதிலிவாயில் அடைத்திருந்த கார்க்குப்போ

ன்றகட்டை வெளியில் வந்து விழுந்தது. திடுக்கிட்டு நான் பாட்டிமேல் விழுந்தேன். கிழவி கீழே விழுந்து மூர்ச்சையாய்ப் பிணம் போலானாள். கிழப்பிராணம் லேசாகப் போவதில்லை. அவள் எழுந்து வெளியே போய்க் குளிர்ந்த ஜலம் கொணர்ந்து என் முகத்திலடித்தாள். நான் அதற்குப் பிறகுதான் கண்ணை விழித்துப் பார்த்தேன். என்னுடைய நெஞ்சழுத்தத்தைக் கண்டு எந்தப் பெண்பிள்ளை தான் இகழாள்? கிழவிக்கிருந்த தைரியத்தில் ஆயிரத்திலொரு பங்கு கூட வயஸுவந்த புருஷனாகிய எனக்கு இல்லையே. என் கதையை இதனுடன் நிறுத்திப் பிதிலியின் சமாசாரத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

வாயிலடைத்திருந்த கட்டை பிடுங்கிக்கொண்டு வெளியில் வந்தவுடனே பிதிலியிலிருந்து கறுத்த மேனியுடன் ஒரு புருஷ ரூபம் வெளிப்பட்டது. நான் குழறிக் கொண்டதை இனிச் சொல்லமாட்டேன். மேற்கூறிய ரூபம் என்னைப் பார்த்து:—

எஜமானே! உங்களுக்குத் தண்டனிடுகிறேன். நான் பேயுமல்ல: பிசாசுமல்ல: புராதன திரவியத்தைக் காவல் செய்யும் உங்கள் குலதெய்வத்தின் சேவகர்களில் நானொருவன். நவீன நாகரீகம் அதிகப்பட பழைய ஆசாரங்கள் எல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் மறைந்து வருகிறது எனக்குத் தெரியும். புதியஸாமான்கள் தம்முடைய பெருமையை மாத்திரம் பாராட்டிக்கொண்டு என்னைப்போல பழைய ஸாமான் காக்கின்றவனை நிந்திக்காமல் இருந்தால் எனக்குக் கோபம் எள்ளளவேனும் வந்திராது. "சிம்ணி எண்ணெய்" நேற்றைய பயல்; அவன் அடை பட்டிருக்கும் இடமோ உள்ளித்தோல் போன்ற தகரக்குழாய். அவனுக்கு வந்திருக்கிற திமிரோ அளவு சங்கையில்லை. எஜமானன் படுத்தான பிறகு சிம்ணிப்பயல் அடே எருமை மாடே அநாதைப் பிணமே அடாஒட்டகமே கழுதை நாயே பேயே என்று திட்டினான். எனக்கும் கோபம் பிறந்தது, போட்டிக்காரன் வைதால் நானும் வையவேண்டியதுண்டோ இல்லையோ, எஜமானே சொல்லவேணும்" என்று பிதிலி புருஷன் சொன்னான். எனக்கு ஒரு பக்கத்தில் உதைப்பும் ஒருபக்கத்தில் நகைப்பும் பிறந்தது. நெஞ்சைத் திடஞ்செய்துகொண்டு பிதிலியைப் பார்த்து "நடந்த காரியத்தை ஸாங்கோபாங்கமாய்ச் சொல்லு; குற்றஞ் செய்தவனைத் தண்டிக்கிறேன்" என்றேன். பிதிலியான் முப்பத்திரண்டு பற்களையும் திறந்துகொண்டு திருப்திப்பட்டவனாய்ப் பேச மறுபடியும் தொடங்கினான். "எஜமானே! நீங்கள் பிறக்கிறதற்கு ஆறுமாதத்திற்கு முன்னமே மண்ணச்சநல்லூரிலிருந்து தங்கள் மாமா என்னை இங்கே அனுப்பினார். அப்போது இரண்டு வீசைக்கலயம் என்னிடத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. அப்போதே சிம்ணி எண்ணெய் உபயோகத்திற்கு வந்துவிட்டது. நான் போட்ட இடத்திலேயே கிடந்து வருகிறேன். என்னை ஏனென்று கேட்பாருமில்லை, எடுத்து விழிப்பாருமில்லை. உலகத்தின் மாறுதல்களை மாத்திரம் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னால் ஒருவருக்கும் உபகாரமில்லாவிடினும், துன்பம் ஒன்றுமில்லை யென்பது நிச்சயம். அப்படியிருக்க, சிம்ணிப்பயல் என்னைப்பார்த்து 'நாயே, பேயே, நாளையே உன்னைக் குப்பைத் தொட்டியில் போட்டுவிடச் சொல்லுகிறேன்' என்று திட்டிப் பேசலாமா? "பொறுத்தார் பூமியாள்வார்" என்ற பழமொழி "ஒறுத்தார் உலகமாள்வார்" என்றிருக்க வேண்டியது. "அல்பனுக்குப் பவுஷு வந்தால் அர்த்த ராத்திரியில் குடைபிடிப்பான்" என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு சும்மா இருந்தேன். பேச்சு வரவரத் தடித்தது. சும்மா இராமல் சொரூபத்தைக்காட்டவேண்டுமென்று தோன்றிற்று. என்னுடைய பெரிய உடம்பு நகருகிறதென்றால் எவ்வளவு கஷ்டம், சாமி, உங்களுக்குத் தெரியாதா? மானம் பெரிதா, பிராணன் பெரிதா? வந்தது வரட்டுமென்று ஒரு புரளல் புரண்டு டின்னின்மேல் விழுந்தேன். அது நசுங்கி ரூபமில்லாமல் மண்ணைக்கவ்விக்கொண்டு கிடக்கிறது. மூச்சு இருக்கிறதோ, இல்லையோ தெரியவில்லை. தங்கள் தூக்கம் கலையக்கூடாதென்று மெள்ளத்தான் வீழ்ந்தேன். ஆயினும் கல்லடிபட்ட நாயைப்போல் ஊளையிட்டுக்கொண்டு சிம்ணிப்பயல் விழுந்தான். அந்தச் சத்தந்தான் தங்களைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பி உள்ளேவரும்படி செய்தது. என்னால் தங்கள் தூக்கம் கெட்டுப்போனதற்கு என்னை மன்னித்தல் வேண்டும். தண்டமிடுகிறேன் என்னிடத்தில் தங்களுக்குப் பிரியமில்லா

விடின் மண்ணச்சநல்லூருக்கே என்னை ஒரு வண்டியிற்போட்டு அனுப்பிவிடுங்கள். இங்கிருந்து தினமானம் அவமானப்பட என்னால் இனி முடியாது, முடியாது" என்று பிதிலி புருஷன் சொன்னான்.

இந்தப்புதுமையைப் பார்த்த எனக்கு உண்டான ஆச்சரியத்தை என்னென்று சொல்வேன்! பயமென்பது முற்றிலும் போய்விட்டது; பிதிலியிடத்தில் அனுதாபம் பிறந்தது. பிதிலிக்கும் டின்னுக்கும் ஸம்வாதம் பிறந்ததற்குக் காரணங்கேட்டேன். பிதிலி சொன்னதாவது:—எஜமானே, என் உடல் கரடுமுரடாய்த்தானிருக்கிறது: பதமிட்டதோல் அல்லதான்: பித்தளை மூடி இல்லை: இங்கிலீஷ் எழுத்துக்கள் பதிக்கப்படவில்லை: எனக்கு வயது ஜாஸ்திதானாய்விட்டது: இது எல்லாம் பரிகாசம் செய்வதற்குப் போதுமான காரணங்களாகுமா? நான் அனுதைபோலத்தான் இப்போதிருக்கிறேன். நானும் வாழ்ந்த காலமுண்டு. கலியாணங்களில் நான் இல்லாவிட்டால் எங்கும் அந்தகாரமாய்த்தானிருக்கும். ஊர்கோலங்களில் நான் நின்று எரிகிறதுபோல் எந்தத் தைலமும் எரிவதில்லை. உள்ளே உண்டான சத்தம் என்னவென்று பார்ப்பதற்கு விளக்கை ஏற்றினீர்களே. சிம்ணிப்பயல்தான் என்ன செய்தான்? தங்களைச் சமயத்தில் மோசம் பண்ணி விட்டானல்லவா? தங்கள் ருதுசாந்தி காலத்தில் எல்லாரும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது ஒரு காற்றடிக்க "பவர்லைட்"களெல்லாம் அணைந்து போய்விட்டன. "மூத்தாளும் முட்டுக்குதவுவாள்" என்றபடி பழைய குத்து விளக்குகளில் திரிகளைப் போட்டு என்னைத் தேடினார்கள். சண்டமாருதம் வீசினாலும் நான் அணையாமல் விருந்தேன். அன்று முதற்கொண்டு கலியாணக் குத்துவிளக்குக்கு நானே பிரயோஜனப் பட்டு வருகிறேன். மினுக்கு மினுக்கென்று எரிகிற வர்த்தி விளக்கு ஸமயத்தில் தங்களுக்கு உதவாமல் போனதைச் சற்றுநேரத்துக்குமுன் தாங்களே பார்த்தீர்கள். சேஷுவய்யர் வீட்டில் கலியாணம் நடந்தபோது பந்தலில் கட்டியிருந்த பவர்லைட்பற்றிப் பந்தலெல்லாம் எரிந்து கலியாணத்தைக் கெடுத்தது. வாழைமரம் ஒன்றை நட்டுக் கொஞ்சம் சாணியை வைத்து அதன்மேல் அகலில் திரிபோட்டு என்னை உபயோகித்திருந்தால் பந்தல் தான் போயிருக்குமா?. கலியாணம் பார்க்க வந்தவர்களுக்கு மனக்கிலேசந்தான் உண்டாயிருக்கக் கூடுமா? புதிதாய் வந்த சிம்ணிப் பயலாலல்லவோ எல்லோரும் ஏமாறுகிறார்கள்? ஏழைப்பேச்சு அம்பலம் ஏறுகிறதில்லை. ஆயினும் தங்கள் ஊழியனாயிருக்கிற மட்டில் தங்களுக்கு ஹிதத்தைத் தேடுவதும் சொல்வதும் என்னுடைய கடமை என்றெண்ணி இவ்வளவு பேசத்துணிகிறேன். சிம்ணிப்பயல் பற்றிக் கொண்டால் அவன் தலையில் மண்ணை வாரிப் போட்டாலொழிய அவன் சமனப்படுவதில்லை: இல்லாவிட்டால் மனிதர் மூத்திரத்தையாவது தெளிக்கவேண்டும். இந்த ஈனசாதிப் பயல் இப்போது பெரிய மனிதர்களுக்குள் வெல்லம் பட்ட பாடாயிருக்கிறான். யானைக்கு ஒரு காலம் வந்தால் பூனைக்கும் ஒருகாலம் வருமன்றோ? சிம்ணிக்கழுதை, கையில் ஒருபொட்டுபட்டுவிட்டால் பிணநாற்றம் நாறுவான். எவ்வளவுமுறை தண்ணீரைவிட்டுஅலம்பினாலும் நாற்றம் போகிறதில்லை. சாணியைக் கரைத்து அவன் தலையில் கொட்டினால் தான் தொலைகிறான். அது நிற்க, சிம்ணிப்பயல் எரிகிற வீடெல்லாம் கரி, வெள்ளைத் துணிகளெல்லாம் கரி: ஒட்டடை நூல் நூலாய் எங்கும் தொங்க ஆரம்பித்து வீட்டை அவலக்ஷணமாக்குகிறான். இவனுக்குக் கண்ணாடியால் வீடு: கண்ணாடிச் சட்டை: பித்தளைப் பிடி: நாகப்பெட்டி: இவ்வளவு பந்தோபஸ்து பண்ணியும் ஸமயத்தில் காரியம் மாத்திரம் முழுமோசம். கண்ணுள்ளவர்கள் இவனை எடுத்துப் பார்ப்பார்களா? அதைப்பற்றிப் பேசிப்பயனில்லை. சிம்ணிப்பயல் ஒரு துளி வாயில் பட்டுவிட்டால் செவ்வெண்ணெய் முதற்கொண்டு வாந்தி எடுத்து ஆளைக்கொன்றாலும் கொன்றுவிடும். எனக்கோ "பிள்ளை வளர்க்கிறவன்" என்று உலகப்பிரஸித்தமான பெயர். சரீரத்திலுள்ள வாயுக்களைப் போக்கி மலப்பையை நான் சுத்தமாய் வைப்பது போல எந்த ஔஷதமும் செய்யச் சக்தியுடையதல்ல. கால் பிடிப்பிருந்தால் என்னைத் தேய்த்து வெந்நீரை விட்டால் வலிபோன இடந்தெரியாமற்போய்விடும். என் பெருமையைப் பற்றி அதிகமாய்ப் பேசுவதில் பிரயோஜனமென்ன? நான் உயர்ந்தவன் என்பதற்கு ஒரு விஷயமே போதும். ஸ்வாமி ஸந்நிதிகளில் என்னைக் கொண்டு பிரகாசம்

பிறப்பிக்கலாமே யல்லாமல் சிம்ணிப்பயல் அங்கே தலை நீட்டக் கூடாது. ஸ்வாமி என் கக்ஷியில் இருக்கிறார் என்பதற்கு வேறு சாக்ஷியம் தேவையில்லை.

தங்களுக்கு இன்னும் இருபது வயதாகவில்லை. அப்படி யிருந்தும் மூக்குக் கண்ணாடி யில்லாமல் பகலிலேயே பசுமாடு தெரிகிறதில்லை; இரவில் எருமை மாடு எப்படித் தெரியும்? குழந்தை முதற்கொண்டு சிம்ணிவிளக்கில் படித்துக் கண் பொட்டையாய்ப் போய் விட்டது. உங்கள் தாயைப்பெற்ற பாட்டனாரும் தகப்பனைப்பெற்ற பாட்டனாரும் நூறு வயதிருந்தார்கள். அவர்கள் மூக்குக் கண்ணாடி போட்டு நான் பார்த்திலேன். அமாவாசை ராத்திரி 12-மணிக்குக் கூப்பிடு தூரத்தில் வருகிறவர்கள் யாரென்று சொல்லக்கூடிய கூர்மையான திருஷ்டி யுடையவர்களா யிருந்தார்கள். 'லாரென்ஸ் அண்டு மேயோ'வுக்கு வியாபாரம் பூஜ்யம். அறைக்குழந்தைகள் முதற்கொண்டு கண்ணாடி யில்லாமல் தமது தாய்மாரையும் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களாய் விட்டார்கள். இது எவ்வளவு துக்கமான காரியம்? கலியாணக் கோலத்தைச் சவக்கோல மாக்கியும் வீட்டைக் கரியாக்கியும் துர்நாற்றத்தை விருத்திபண்ணியும் வருகிற சிம்ணி எண்ணெய்க் கழுதையிடத்தில் உங்களுக்கேன் அபிமானம்? சிம்ணிப்பயலாலே ஆஸ்டிரியா, ஜர்மனி தேசங்கள் நம் மூர்ப்பணத்தைக் கண்ணாடிப் பாத்திரங்கள் மூலமாய்க் கொள்ளையிட்டுப் போகிறார்கள். மூன்றாம்நாள் நாடா ஏறாமல் பவர்லைட்கள் மூலையில் போடப்படுகின்றன. மூன்றுநாளைக் கொரு சிம்ணி உடைந்து புது சிம்ணி வாங்கி ஐவேஜி யழிந்துபோகிறது. உள்ளூரிலேயே செய்யக்கூடிய ஸாமான்களா யிருந்தாலும் போனாற் போகிறதென்னலாம். யானை தன் தலையில் மண்ணைவாரிப் போட்டுக்கொள்ளுகிற வியாபாரம்போலிருக்கிறது. கண்ணாடி விளக்கு வந்தபிறகு குத்து விளக்குச் செய்யும் கம்மாளர்களுக்குப் பிழைப்பே குறைந்துபோயிற்று. ஆமணக்குப் பயிரிடுவதும் நின்று போயிற்று. பலபேர்களுடைய பிழைப்புக்கு ஹானி வந்துவிட்டது. எந்தநாளும் சிம்ணி எண்ணெய் கிடைக்குமா என்று பார்ப்போமாயின் ஊற்றுக்கள் சில நாட்களில் அடைபட்டுப் போகக்கூடியன. சிம்ணிப்பயல் புகைக்கப்பலுக்கும் புகைவண்டிக்கும் நிலக்கரிக்குப்பதிலாக உபயோகிக்கப்படப் போகிறான். அப்போது ஒன்றிற்குப் பத்தாக விலையாகும். எஜமான் குடித்தனம் அந்தரத்திலேதான் நிற்கும். இதை எல்லாம் யோசித்துச் சிம்ணிப்பயல் இந்த வீட்டில் நாடாமல் செய்தீர்களானால் உங்கள் முன்னோர்கள்போல நீங்களும் நீடூழி காலம் வாழ்ந்து பெருமையை அடைவீர்கள். தங்கள் க்ஷேமத்தை நாடினவனானதால் இவ்வளவுதூரம் சொன்னேன். அதிகமாகப் பேசினதற்கு என்னை மன்னித்து க்ஷமிக்க வேண்டும்.

இம் மென்னு முன்னே மேற்படி ரூபம் பிதிலிக்குள் புகுந்தது. பிதிலி அடைப்பானும் தானே கிளம்பி வாயைக் கெட்டியாய் மூடிக்கொண்டது.

பாட்டியும் தூக்கந்தெளிந்து எழுந்தாள். பொழுதும் விடிந்தது; பிதிலியும் டின்னும் போட்டுக் கொண்ட சண்டையால் இரண்டே காலே வீச ரூபா நஷ்டமும் அறைமுற்றிலும் நாற்றமுந்தான் மிகுந்தது. அன்றுமுதல் அஸ்தமித்த வுடனே என் பாட்டி ஆமணக்கு நெய் பிதிலிக்கு தூபம்தீபம் நிவேதனம் முதலியவைகளைச் செய்துவருகிறாள். கலகமும் நின்றது. ஹிட்ச் காக் பேடெண்டு லைட்டுக்கு மாத்திரம் சிம்ணி எண்ணெய் உபயோகித்து வருகிறேன்.

சந்தாதார்க்கு அறிவிப்பு

அச்சாபீஸ் மாறுதலால், நமது '**விவேக போதினி**' ஆபீஸையும், திருவல்லிக்கேணிக்கே மாற்றி யிருக்கிறோம். சந்தா நேயர்கள், இனி எழுதும் கடிதங்களையும், புஸ்தக ஆர்டர்களையும், **மானேஜர், "விவேக போதினி" திருவல்லிக்கேணி**, மதராஸ், என்று எழுதக் கோருகிறோம். சந்தாதார்களுக்கு புத்தகங்கள் குறைந்த விலைக்குக் கொடுப்பதுடன், ஆர்டர்கள் காலதாமதப்படாமல் அனுட்டவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம்.

மானேஜர்

மாயக்கண்ணுடி

THE MYSTERIOUS MIRROR

(தொடர்ச்சி)

ஜமீன்தார் விளக்கையணைத்ததும் திரும்பி வந்து ஸோபாவில் தன் மனைவிக்கருகில் உட்கார்ந்தார். ஏதோகொஞ்சம் தைரியம் உண்டாயிற்றென்ருலும் முழுவதும் அவருக்கு தைரியம் வரவில்லை. இப்படி யிருக்கையில் திடீரென்று ஜமீன்தார் கநகவல்லியின் கையைப் பிடித்து, "கண்ணே! உனக்கு ஏதாவது காதில் சப்தம் விழுகிறதா?" என்ருர். ஆம், ஏதோ முனகுவது போன்ற சப்தம் கநகவல்லி காதுக்குக் கேட்டது.

ஜமீன்தார்:—"கடியாரம் அடிக்கும் ஓசை உனக்குக் கேட்கிறதா?"

கநகவல்லி:—"இல்லையில்லை. தேன்வண்டுகள் செய்யும் ரீங்காரம் போன்ற சப்தம் என் காதில் விழுகின்றது."

ஜமீன்தார்:—"ஏதாவது வாஸனை உனக்கு உண்டாகிறதா?"

கநகவல்லி, "ஆகா உண்டாகிறது. ஸுகந்த பரிமளமணம்."

ஜமீன்தார்:—"ஸுகந்த பரிமளமணமா? இல்லவேயில்லை. ஏதோ மருந்தின் நாற்றம் வீசுகின்றது."

கநகவல்லி:—"இல்லையில்லை. ஜாதிப்புஷ்பத்தின் மணம் வீசுகின்றது."

திடீரென்று கண்ணுடியின் பிரதேசம் பிரகாசமாயிற்று. கநகவல்லி உற்றுநோக்கினள்.

ஜமீன்தார்:—"கண்ணே! நீ ஏதாவது காண்கிருயா?"

கநகவல்லி:—"ஆம், காண்கிறேன். என் தாயார் அரண்மனையின் புறத்தே யுள்ள சிங்காரவனத்தைக் காண்கிறேன்"

ஜமீன்தார்:—"நான் ஒரு படுக்கையறையைக் காண்கிறேன்."

கநகவல்லி:—"ஆனல் நான் காணுவதை நீங்கள் காணவில்லையா?"

ஜமீன்தார் பதிலுரைக்கவில்லை. கண்ணுடியையே அதிகவனமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கநகவல்லி பெருமூச்சு விட்டாள்.

ஜமீன்தார்:—"கநகம்! நீ இப்பொழுது என்ன பார்க்கிருய்?"

கநகவல்லி:—"ஒரு புருஷனுடைய முகம் எனக்குத் தோன்றுகிறது"

ஜமீன்தார்:—"ஒரு ஸ்திரீயின் முகம் அல்லவா அது?"

கநகவல்லி:—"இல்லவேயில்லை. ஒரு புருஷனுடைய முகம்தான் அது."

ஜமீன்தார்:—"எனக்கு ஒரு ஸ்திரீயின்முகம் தெரிகிறது. அவள் என்னை ஸமிக்ஞை செய்து அழைக்கிருள்" என்று சொல்லிவிட்டு, எழுந்து நின்று இரண்டு கைகளையும் விரித்துக்கொண்டு கண்ணுடியை நோக்கிச் சென்றுகொண்டே "நான் பிரதிக்ஞை செய்தது வாஸ்தவம் வாஸ்தவமே" என்று உரத்துக் கூவினர்.

அவருடைய குரல் காதில் விழலும் கநகவல்லி ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்டாள். பேசவாயெடுத்தாள். நாவெழும்பவில்லை. இவ்வித அவஸ்தையில் சற்றுநேரம் இருந்தாள்.

ஜமீன்தாரும் கண்ணுடிக்குச் சமீபமாகச் சென்றுகொண்டேயிருந்தார் அவர் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் என்று மட்டும் கநகவல்லிக்குச்சரியாக விளங்கவில்லை. தவிரவும், அவளுடைய கண்ணுக்கு மறுபடியும் அக்கண்ணுடி மங்கலாயிற்று. அதில் தோன்றிய உருவமும் உடனே மறைந்தது. ஆனலும் ஜமீன்தார்மட்டும் கண்ணுடிக்கெதிரில் நின்றுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள். அவளுக்குத்தன்னைப் பற்றிய பயமெல்லாம் போய்விட்டது. தன் கணவனுக்கு என்ன விபத்து நேருமோவென்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். உடனே இன்னங்கொஞ்சம் தைரியம் விருத்தியாகவே எழுந்துசென்று தீபத்தைக் கொளுத்தினள்.

ஜமீன்தார்:—"அக்கண்ணுடியில்நீஎன்னகண்டாய்?" கநகவல்லி, "நான் கண்டதை முழுதிலும் சொல்லி விடுகிறேன்" ஜமீன்தார்:—"நீ ஒரு மனிதனுடைய உருவத்தைக் கண்டதாகச் சொன்னயல்லவா?" கநகவல்லி "ஆம்" என்ருள்.

ஜமீன்தார் உடனே கநகவல்லியின் கையை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு, உக்கிரமான துவனியுடன், சிங்கம்போல் கர்ச்சித்துக் கொண்டு, கண்களிரண்டிலும் தீப்பொறி பறக்க, "நீ கண்டது இன்னதென்று நான் சொல்லி விடுகிறேன். நமது விவாக காலத்தில் நான் உன்னை முத்தமிட்ட பொழுது, முதன் முதலில் உன்னை முத்தமிடும் ஆடவன் நான்தான் என்று சொன்னாயல்லவா? நான் தானா உன்னை முதன் முதல் முத்தமிட்டவன்? நான்தானா?" என்று கேட்டார்.

கநகவல்லி.—"இ—ல்—லை" என்று தழ தழத்த குரலுடன் பதிலளித்தாள்.

ஜமீன்தார்.—"ஆனால் நீ என்னிடம் பொய் சொன்னாயல்லவா?"

கநகவல்லி.—"ஆ—ம். எனக்கு உங்கள் மீதி ருக்கும் ஆசை அவ்விதம் பொய் புகலும்படி செய்தது"

ஜமீன்தார்.—"இன்னம்நீ அதிற்கண்ட விசே ஷங்கள் யாவை? சொல்!"

கநகவல்லி.—"இரண்டு வருஷங்களுக்கு முந்தி ஓர்சம்பவம் நடந்தது. அது யாதெனில், ஒருநாள் என் தகப்பனாருடைய அரண்மனைக் குப் புறத்தேயுள்ள பூஞ்சோலையில், புஷ்பங் கொய்வதற்காக நான் சென்றிருந்த பொழுது, அப்பொழுது என் தகப்பனார் வீட்டுக்கு விருந் தாளியாய் வந்திருந்த ஓர் மனிதன் என்னிடம் வந்து தான் என்னை விரும்புவதாகச் சொன் னான். நான் மறுத்ததின்பேரில் என்னை பலாத் காரமாய் முத்தமிட்டான்."

ஜமீன்தார்.—"பிறகு என்ன நடந்தது?"

கநகவல்லி.—உடனேநான் திமிறிக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தேன். எங்கள் வீட்டுக்கு விருந்தாளியாய் வந்த துரோகி அன்னமிட்ட வீட்டில் கன்னமிட எத்தனித்தானே என்று, ஆற்றொணுத் துயரமும் வருத்தமு முற்று, படுக் கையிற் படுத்துத் தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண் டிருந்தேன்........."

ஜமீன்தார்.—"நடந்த விஷயம் அவ்வளவு தானா?"

கநகவல்லி.—"ஆம். அவ்வளவுதான்."

ஜமீன்தார்.—"உன்னை ஒரு மனிதன் முத்த மிட்டானா?"

கநகவல்லி.—"மனிதனா அவன்! மிருகமல் லவா! காண்டாமிருகம்! எருமை மாடு!! ஞானம் என்பதே லவலேசமும் இல்லாத வோர் மூர்க்கப் பன்றி!!!"

ஜமீன்தார் கலகலவென்று சிரித்தார். கநக வல்லிக்குப் பயம் சற்று நீங்கிற்று.

கநகவல்லி.—நான் கலியாணகாலத்தில் ஒரு வரும் என்னை முத்தமிட்டதில்லை யென்று பொய் சொன்னேன். ஏன் அவ்விதம் சொன் னேனென்று பிறகு என் மனச்சாக்ஷி என்னை நிந்தித்தது. உண்மையைச் சொல்லிவிட்டுத் தங் களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளலாமோ வென்று பலதடவைகளில் எண்ணினேன். ஆனபோதிலும் ஸ்திரீ ஜாதிகளுக்கே உடன் பிறப்பாயுள்ள மௌட்யம் என்னும் குணத் தினால் இதுகாறும் சொல்லாம லிருந்தேன். அதற்கு விமோசனகாலம் இப்பொழுதுதான் பிறந்தது போலும்."

ஜமீன்தார்.—"நீ அறியாத்தனத்தாற் செய்த குற்றத்தை மன்னித்துவிட்டேன். மேலும் நீ என்னிடத்தில் உண்மையைக்கூறின விஷயத் தில் உன்மீது எனக்கு இரட்டைச்சந்தோஷம்."

கநகவல்லிக்கு வரவர தைரியம் விருத்தி யாய்க்கொண்டே வந்தது. இனிக் கணவனைத் தன்னிஷ்டம்போல் ஆட்டிவைக்கலாம் என்றெ ண்ணினாள்.

கநகவல்லி.—"என் ஆருயிர்க் காதல! என் னுடைய வெட்கம், மானம், எல்லாவற்றையும் துறந்து, என் யோக்கியதையை உங்களிடம் கூறிவிட்டேன். இனி உங்களுடைய முறை. கண்ணாடியில் நீங்கள் கண்டது யாது கூறுங் கள்"

ஜமீன்தார்.—"கண்ணே, கநகம்! அதைப் பற்றி ஒன்றும் என்னைக் கேட்காதே! உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்!"

கநகவல்லி.—"சொல்வதாய் என்னிடம் பிரதிக்ஞை செய்தீர்களே!"

ஜமீன்தார்.—"அந்தப் பிரதிக்ஞையை மற ந்துவிடு" என்று தேனொழுகும் வார்த்தையால் பதில் சொன்னார்.

கநகவல்லி கேட்பதாயில்லை, சொல்லித்தான் ஆகவேண்டுமென்று முரண்டினாள்.

ஜமீன்தார்.—"பெண்ணே! நமது ஆயுளின் ஒருகாலத்தில்நாம்செய்த காரியம் நாளடைவில் நாம் மறந்துவிட்டதாக எண்ணிவிடுகிறோம். காலக்கிரமத்தில் அவையெல்லாம் நமது மனதைவிட்டு மறைந்துபோய் விடுகின்றன. மேன்மேலும் நாமனுபவிக்கிற இன்பப்பெருக்கினாலோ, அல்லது துன்பப் பெருக்கினாலோ, முன்னாடி நேர்ந்த சம்பவங்களை நனவோ அல்லது கனவுதானோ என்றுநாம் ஐயுறுகின்றோம். கண்ணாடியிற்கண்ட மாயம் நம்மிருவருக்குள் மட்டும் இருக்கட்டும். யோஜித்துப்பார்க்கப் புகின், இதுகாறும் நமது மனம் என்னும் காராக்கிரகத்தில் அடைபட்டுக் கிடந்த பழைய சம்பவங்கள் இப்பொழுது வெளியாயிருக்கின்றன."

கநகவல்லி.—"நீங்கள் இதுவரையில் செய்த பிரசங்கத்தைக் கேள்வியுற்றமட்டில், கண்ணாடியிற் கண்ட சங்கதிகளை என்னிடம் சொல்ல உங்களுக்கு விருப்பமில்லைபோல் தோன்றுகிறது. இதுமுதல் என் ஆனந்தத்துக்கும் ஓர் பங்கம் நேர்ந்துவிட்டது. எவ்வாறு திவ்யமாய்ச் செழித்து வளரும் விருக்ஷத்தின்மீது இடி விழுந்தால் அது தன்சோபையையிழந்து குன்றிப்போய் நாளடைவில் பட்டுப்போய் விடுமோ, அதுபோல் நான் இன்றுமுதல் திரஸ்கரிக்கப்பட்ட ஸ்திரீயாய் ஆனேன். இனி எனக்கு ஸுகம் என்பது எள்ளளவும் கிடையாது."

ஜமீன்தார்.—"கநகவல்லி! நீ சொல்லும் வார்த்தை என் இதயத்தை இருபிளவாகப் பிளக்கிறது. நீ சொல்வதன் அர்த்தம் எனக்கு நன்கு விளங்கவில்லை. கொஞ்சம் விவரித்துரைத்தல் நலம்."

கநகவல்லி.—"கண்ணாடியில் ஒருஸ்திரீயின் உருவத்தைக் கண்டதாகச் சொன்னீர்களே! அவளுடன் தேவபாஷை போன்ற பஷையில் ஏதேதோ பேசினீர்களே!"

ஜமீன்தார்.—"நான் பேசினேனா? பேசினதாக எனக்கு ஞாபகமில்லையே!"

கநகவல்லி—."என் மனதுக்குத் திருப்திகரமில்லாத என் விஷயங்களை உங்களிடம் சொன்னேன். நீங்களோ சொல்லமாட்டேன் என்கிறீர்கள்."

ஜமீன்தார் சொல்வதற்கு வாயெடுத்தார். நாவெழவில்லை.

கநகவல்லி.—"அந்த ஸ்திரீ உமக்குப் பிரியமானவளா?"

ஜமீன்தார்.—"ஆம்"

கநகவல்லி—."அந்த ஸ்திரீ யார்?"

ஜமீன்தார்—."அவள் இப்பொழுது இல்லை. இறந்துபோய் விட்டாள். தவிர, அவளைப் பற்றிய இரகசியம் நீ எண்ணியவாறல்ல. வேறு விதமானது."

கநகவல்லி.—"இந்த இரகசியம் என்னைப் பற்றியதல்லவென்று நீங்கள் சத்தியஞ் செய்வீர்களா?"

ஜமீன்தார் பதில்சொல்ல முடியவில்லை. திகைத்து நின்றார்.

கநகவல்லி.—"பார்த்தீர்களா! நீங்கள் ஸத்தியஞ்செய்ய முடியாமற் போனதினின்றும், அவ்விரகசியம் என்னைப் பற்றியது தானென்று நான் உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன்."

ஜமீன்தார்.—தீர்க்கமாய்ப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு "அவ்விரகசியம் உன்னையும் கொஞ்சம் பற்றியதுதான்" என்றார்.

கநகவல்லி.—"அப்படியானால் அதை நீங்கள் என்னிடம் சொல்லுவதுதான் நியாயம்."

ஜமீன்தார்.—"இவ்விரகசியம் ஒரு பெருத்த சுமைபோன்று என்தலையில் ஏறி நிற்கிறது. நானும் என் மனோபலத்தினால் அச்சுமையைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது இதை நான் வெளியிடும் பக்ஷத்தில் நிச்சயமாய் உன் இதயம் பிளந்துபோய்விடும்."

கநகவல்லி.—"எது எப்படியிருந்தபோதிலுஞ்சரி. நீங்கள் அவ்விரகசியத்தைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். தங்களுடைய சுகத்தையோ துக்கத்தையோ அனுபவிக்க நானும் பாத்தியப்பட்டவளன்றோ!"

ஜமீன்தார் மெதுவாகக் கநகவல்லிக்குச் சமீபத்தில் நகர்ந்தார்.

அவள் காதுக்கருகில் தன் வாயை வைத்துக் கொண்டு வெகு இரகசியமாக, "கண்ணாடியில் கண்ட உருவம் என் தாயாருடையது" என்றார்.

கநகவல்லி.—"உங்கள் தாயாரா?" என்று ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டாள்.

ஜமீன்தார்.—"ஆம் என் தாயார்தான். அவளைப் பற்றி இதுகாறும் உன்னிடம் சொல்லாமலிருந்தது என்பெரும் பிழையே!"

கநகவல்லி.—"அவர் பெரிய பதிவிரதா சிரோன்மணியென்றும், கற்பிற்சிறந்த காரிகையென்றும், சீலமின்னதென அருந்ததிக்கே போதிப்பவள்போன்று சிறந்துவிளங்கிய உத்தமியென்றும் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்."

ஜமீன்தார்.—"நான் இப்பொழுது சொல்லப் புகுவது பரம ரகசியம். தேவரகசியம் போன்றுமுள்ளது. நான் சென்னையில் படித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒருநாள் என் தாயார் மரண தசையி லிருப்பதாய் எனக்குத் தந்திவந்தது. உடனே நான் விழுந் தடித்துக்கொண்டு ஓடினேன். என்னைக்கண்டதும் என்தாயார் மலமலவென்று கண்ணீருதிர்த்தார். சில ரகசியங்களையும் வெளியிட்டார். அதையெல்லாம் இங்கு சொல்வானேன். காட்டுக்குரிச்சி ஜமீன் நியாயமாய் எனக்குரித்தான தல்லவென்று சொன்னார்."

கநகவல்லி.—"என்ன என்ன!!" என்று ஆச்சர்யத்துடன் கேட்டாள்.

ஜமீன்தார்.—"காட்டுக்குரிச்சி ஜமீனுக்கு உண்மையான சுதந்தரவாளி வீரவனத்தேவனேயாவான். வீரவனத்தேவனின் தகப்பனாரா கிய விஜயமார்த்தாண்ட தேவரும் என்தகப்பனாரும் இரட்டைப்பிள்ளைகள். எங்களுடைய பாட்டனார் சாகுந்தருவாயில், விஜயமார்த்தாண்ட தேவர் அருகிலில்லாத படியால், என் தகப்பனாரை யழைத்து, விஜயமார்த்தாண்ட தேவர்தான் இரட்டையர்களுள் மூத்தவர், அவருக்குத்தான் ஜமீன் ஸொந்தம் என்று சொல்லிப்போனார். ஆயினும் என் தகப்பனார் தமயனை வஞ்சித்து ஜமீனையபகரித்து ஆண்டு வந்தார். விஜயமார்த்தாண்ட தேவரும் மகனை வீரவனத்தேவன் பிறந்தவுடன் இறந்து விட்டார். என்தகப்பனருக்கும் என் தாயாருக்கும் மட்டும்தான் இவ்விஷயம் தெரியும். வீரவனத்தேவன் நம் வீட்டிலேயே வளர்ந்து வந்தவன். என் தகப்பனார் இறந்துபோய் பத்து வருஷமாயிற்று. அதுமுதல் ஜமீனை நானே ஆண்டுவந்தேன். என் தாயார் சாகுந்தருவாயில் என்னையழைத்து மேற்கூறிய விஷயங்களெல்லாவற்றையும் என்னிடம் புகன்றதுந்தவிர, வீரவனத்தேவனுக்கே ஜமீன் உரித்தானதென்றும், ஆதலால் நான் ராஜ்யபத்தை உடனே வீரவனத்தேவன் வசம் ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லி என்னிடம் பிரதிக்ஞையும்வாங்கிக் கொண்டார்."

கநகவல்லி.—"அப்படியானால் நீங்கள் அந்தப்பிரதிக்ஞையைத் தட்டுவானேன்?"

ஜமீன்தார்.—"எங்கு ஒருக்கால் ஏழையாய்ப் போய்விடும் என்னை மணக்க நீ விரும்பமாட்டாயோ வென்று அஞ்சித்தான்."

கநகவல்லி.—"ஆனாலும் பாதகமில்லை. எது எப்படி யிருந்த போதிலும் தங்கள்மீது எனக்கிருக்கும் அன்புமட்டும், எவ்விதத்தானும், கொஞ்சங்கூடக் குறையாது" என்று வெகு அழுத்தத்துடனும் அமைதியுடனும் பதில் சொன்னாள்.

ஜமீன்தார் ஆச்சர்யமுற்றார். தான் எதிர்பார்த்திருந்ததற்கு விரோதமாய், விஷயம் முடிவு பெற்றது. தன் கண்ணியம், மானம், பதவி எல்லாம் கநகவல்லியின் காலின்கீழ் வீழ்ந்து கிடக்க எங்கு, "இவ்வளவு அற்ப ஸ்வபாவமுள்ள மனிதனா நீ?" என்று ஒருக்கால் அவள் தன்னைத் திரஸ்காரம் பண்ணிவிடுவளோ வென்று பயந்து கொண்டிருந்தவர், கநகவல்லி இவ்வளவு அமைதியுடனும் கருணையுடனும் பதில் சொல்வதைப் பார்த்து மனம் பரவசமானார். தான் கநகவல்லிக்கு எவ்விதத்தில் வந்தனத்தைச் செலுத்துவது என்று எண்ணி ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, கநகவல்லி கம்பீரமான ஸ்வரத்துடன் காதுக்கினிமையான வசனங்களால் பின்வருமாறு உபன்யாஸம் செய்தாள்.

நாதா, பத்தினிக்குத்தெய்வம்பதியேயென்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. ஸம்பிரதாயத்திலும் அவ்விதமே நடந்தேறி வருகின்றது. கணவன் ஏழையாயிருந்தாலும், பணக்காரனா

யிருந்தாலும், குரூபியாயிருந்தாலும், நவமன்மத ஸ்வரூபனாயிருந்தாலும், நோயாளியாயிருந்தாலும், அரோகதிடகாத்ரனாயிருந்தாலும், வித்யாஸம் பாராட்டாது, எந்த ஸ்திரீயானவள் அவனிடத்து ஒரேவித பக்தியுடனும், விசுவாஸத்துடனும் நடந்துவருகிறாளோ அவளே பத்தினியெனப்படுவாள். மற்றையோர் அவன் கழுத்துக்குக் கயிறு கொண்டுவரும் எமனெனவே கருதப்படுவர். அவ்விதம் பத்தினியான ஸ்திரீயின் வாயிலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு மொழியும் வையம் பெறுமென்றே உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன். அவ்வுத்தமி மழைபெய்யென்றால் பெய்யும். பெய்யாதொழி யென்றால் அவ்விதமே ஒழியும். பத்தினிப் பெண்டிரின் மகத்துவம் சிலப்பதிகாரத்தில் நன்கு விளக்கப் பட்டிருப்பதை நீங்கள் வாசித்தேயிருப்பீர்கள். ஆதல்பற்றியே, கற்றறிந்தபெரியோர் பாதிவ்ரத்திய லக்ஷணத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

கொழுநன் உண்டபின் தானுணுங் கொள்கையும்
விழிது யின்றபின் துஞ்சலும் மென்றுயில்
எழுதல் முன்னம் எழுதலுமே யன்றோ
பழுதில் கற்புடைப் பாவையர் செய்கையே க

அன்பர் துஞ்சிடில் துஞ்சுத லாங்கவர்
துன்பம் எய்திடில் தாமுமத் துன்புறல்
இன்பம் உற்றிடில் இன்புற் றிருத்தலே
மன்பெ ருந்தவம் கற்புடை மாதர்க்கே உ

கொழுநன் சொற்கட வாதுரை கொள்கையே
வழுவில் நல்லறம் வான்தவம் ஆற்றுதல்
தொழுது தெய்வம் பராய்மலர் தூவுதல்
பழுதில் கற்புடைப் பத்தினிக் கென்பவே ங

எய்தும் இல்துறந்து ஏகலர் இல்லகல்
தையலார் முகம் காணினும் சாம்புவர்
மையில் காதலர் வந்தெவை யாயினும்
செய்திர் என்றலும் செய்தன மென்பரால் ச

இனிய கேள்வர் முனியின் எதிர்நின்று
துனிகொள் நெஞ்சோ டெதிர்மொழி சொல்கிலார்
அனைய கேள்வர் எறியினும் அன்பொடும்
கனிவர் நெஞ்சகம் கற்புடை மாதரே ரு

இதுமட்டுமல்ல, சாதாரணமாய் உலகத்தில் ஸ்திரீகள் நடக்கவேண்டிய முறைகளில் இரண்டொன்றை எடுத்துச்சொல்கிறேன். குலஸ்திரீயானவள் வீட்டுவேலைகளைத் திறமை யுடன் ஒழுங்காக நடத்திக் கொண்டும், சுற்றங்களுக்கும் நட்பினர்களுக்கும் நன்றாக விருந்தளித்துக்கொண்டும், கற்புடையவளாக இருந்துகொண்டும், வீட்டுக்குரிய செலவை மிதமாகச் செய்துகொண்டும், தான் செய்யும் வேலைகளிலெல்லாம் மறவாமையும், திறமையும் உள்ளவளாய்க் காணப்பட்டுக் கொண்டும் இருப்பாளேயானால் அவளே உத்தமஸ்திரீ! அவளே அருந்ததி!! அவளே நளாயினி!!! மேலும் சதிகளுக்குப் பதியைத்தவிர வேறு தெய்வம் குறிப்பிடவில்லை. அது பற்றியே

தேவருங் குருவுந்தான தீர்த்தமும் நோன்புமெல்லாம்
ஆவது கணவனேயா மறிவுள சதிகட்கென்றும்
தேவருங் குருவுந்தான தீர்த்தமும் நோன்புமெல்லாம்
பாவமே யாக்கற்காகும் பதியினைப் பற்றிலாட்கே

என்று சான்றோர் கூறியிருக்கின்றனர். ஆகையால், நீங்கள் எவ்வித ஸ்திதியை யடைந்த போதிலும், ஏழையாயிருந்தபோதிலும் குபேர ஸம்பத்துடையவராயிருந்த போதிலும், இந்தச் சரீரம் உள்ளவரையில், ஒருக்காலும் தங்கள்மீது நான் வைத்திருக்கும் அன்பு எள்ளளவும் குறையாது. இது சத்தியம்! சத்தியம்!! முக்காலும் சத்தியம்!!! இந்த ஜன்மத்தில் மாத்திரம் அல்ல. இனிவரப்போகிற ஜன்மங்களிலும் தங்களையே கணவனாகவடைந்து நான்ஊழியஞ் செய்யுமாறு அனுக்கிரகிக்கும்படி அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் விளங்கி நிற்கும் ஆநந்த மூர்த்தியாகிய பராபரக் கடவுளை மனம் மொழி மெய் மூன்றாலும் வணங்குகிறேன்."

கநகவல்லியின் உபந்யாஸம் முடிந்ததும் மழைபெய்ந்து ஓய்ந்தது போல் இருந்தது. ஜமீன்தார் பரவசமானார். எழுந்து அவளைப் புளகாலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டார். தேகமாத்யந்தம் முத்தமிட்டார். "என் கண்ணே! என் கண்ணின் மணியே! கட்டணிமுத்தமே! பொன்னே! என் பூஷணமே! ஆருவமுதமே!" என்று பலவாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார். கடைசியில், "கநகம்! நீ இவ்வளவு புத்திசாலியென்று நான் இதுகாறும் எண்ணவேயில்லை. நீ நீறுபூத்த நெருப்புப்போல் இருந்து வந்தனையே யொழிய இவ்வளவு இரகசியங்கள் உன்னிடம் அடங்கியிருக்கின்றன வென்று எனக்குத் தெரிவிக்காமற் போனாயே! இன்றுமுதல் நீ தான் என் தெய்வம்" என்றார்.

கநகவல்லி.—"கேவலம் பேதமையென்னும் மாயையிலேயே அழுந்திக்கிடக்கும் இந்த ஸ்திரீயின் அறிவு எவ்வளவு! ஸாக்ஷாத் புத்திசாதுர்யத்தில் ஆதிசேஷனை நிகர்த்துநிற்குந் தங்களுடைய ஞானம்எவ்வளவு! எல்லாம்போனது போகட்டும். நான் உங்களை ஒருவரன் கேட்கிறேன். தட்டாது தரல் வேண்டும்."

ஜமீன்தார்.—"கண்ணே! யாதுவேண்டும்? உடனே புகல். என் உயிரைக் கேட்டாலும் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேனே! வேண்டியதைக்கேள். உடனே தருகிறேன்."

கநகவல்லி.—"வேறொன்றும் வேண்டுவதில்லை. தங்கள் தாயாருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுங்கள். காட்டுக்குரிச்சி ஜமீனை வீரவனத் தேவரிடம் ஒப்பித்து விடுங்கள். நமக்கு ஏராளமான ஐவேஜி யிருக்கிறது. எனக்கு ஸகோதரன் இல்லை யென்பது உங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். என் தகப்பனார் ஆண்டுவரும் புலிமலை ஜமீனுக்கு நானே சுதந்தரவாளி. ஆதலால் காட்டுக்குரிச்சி ஜமீனை வீரவனத் தேவரிடம் தக்ஷணமே ஒப்பித்து விடுங்கள்."

உடனே வீரவனத்தேவர் படுத்திருந்த அறையிலுள்ள மணியடித்தது. தேவர் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு எழுந்து குளிரையும் லக்ஷியம் செய்யாது, ஜமீன்தார் துயிலும் அறையை நோக்கி விரைந்தோடினார். அங்கு ஜமீன்தாரையும், கநகவல்லியம்மாளையுங்கண்டு "விசேஷம் ஏதேனும் நடந்ததோ" என்று ஆவலான முகத்துடன் கேட்டார். ஜமீன்தாரும் "ஆம் நடந்தது. இங்கு ஸோபாவில் உட்கார். சொல்லுகிறேன்" என்னலும் வீரவனத்தேவர் ஸோபாவில் உட்கார்ந்தார். ஜமீன்தார் நடந்த வர்த்தமானத்தைச் சொன்னார்.

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு

சந்தாநேயர்கள் கடிதம் எழுதும்போதும், சந்தாத்தொகை அனுப்பும்போதும், புத்தகங்கள் ஆர்டர் செய்யும்போதும், தமது விலாஸத்துக் கெதிரேயிருக்கும் நம்பரைக் குறிப்பிட்டு எழுதக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். நம்பரைக் குறிப்பிடாத பக்ஷத்தில் வண் காலதாமதமாகும்.

மானேஜர்

திராவிடக் கதைகள்

SOUTH INDIAN FOLKLORE

7. அப்பக்கதை

ஸ்ரீவைகுண்டம் என்பது திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஒரு ஊர். அங்கு யதிராமானுஜதாஸன் என்றொரு சாத்தானி இருந்தான். அவன் வெகு நல்லவன். நாள்தோறும் வெளிச்சென்று பிக்ஷை எடுத்து வாழ்ந்துவந்தான். தனது அட்சய பாத்திரத்தில் அமுதுபடி நிறைந்ததும் வீட்டிற்குத் திரும்பிவிடுவான்; அதற்குமேல் அவனுக்கு ஆசை கிடையாது. கொண்டுவந்த அரிசியைக் குத்தி உலையிட்டு அவன்மனைவி தினமும் சமைத்துத் தானுந்தன் கணவனுடன் உண்பாள். அவள் வெகு சிலை. ஆனால் அவள் வாய்மாத்திரம் பெரும் வாய்க்கால்தான்; அதில் தடதடவென்று பதப்பிரவாஹம் மரியாதை வணக்கமென்னு மிரண்டு கரைகளையும் உடைத்துக்கொண்டு வெளியே ஓடும். அதற்குத் தங்கு தடை என்பதே கிடையாது. அவள் நாக்கும் வெகுநீளம்; சொற்களை அளப்பதில் அதற்கு சாமர்த்திய மிருப்பதுபோலவே ருசியையும் அளக்க அது ஆசைகொள்ளும். ஆனால் இல்லாததோஷத்திற் கென்னச்செய்வது? பிறர் ருசியான பதார்த்தங்களைச் செய்யும்போது வரும் புகையை நாக்கால் நுனைசினால் ஆசை தீருமோ? மூக்கால் மோர்ந்தால் வாய் இனிக்குமோ? வாயஸஹ்யம் வாயஸஹ்யம் என்று எத்தனைநாள் ஏக்கங்கொள்வது? பொறுமைக்கும் அளவில்லையா? என்ன செய்வாள்? எத்தனையோ நாள்கள் சும்மாவிருந்தவள் ஒருநாள் தன் கணவனைப்பார்த்துத் தன் எண்ணத்தை வெளியிட அவாக்கொண்டாள்.

"அண்டையகத்தில் அயலகத்தில் நடப்பதைப்பார்த்தாலாவது உமக்குத்தெரியாதா? நானே எல்லா அவதியுஞ் சொல்லித்துலைக்க வேண்டுமென்றால் அது எப்படி முடியும்? உங்களுக்குத் தெரியவேண்டியது. தெரியாதவர்களுக்குச் சொல்லித்தான் துலைக்கவேண்டும். நான் சொன்னால் கோபிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை; எனக்கு எவ்வளவு நாள் மனதில் அஸமாதானமிருந்தால் இப்படிப் பேசுவேன் என்பதை நீங்களே எண்ணிப்பாரும். என்னை வலியக்

Roll-108 1213 157 157-498

கோபிக்கவேண்டாம். எனக்கு யார் இருக்கிறார்கள். தாய் இல்லை; தகப்பனே அப்பொழுதே தொலைந்தான்; போகவர இடமாவது உண்டா? உங்களைவிட்டால் எனக்கார் கதி. நான் பரதேசிபோல் தவிக்கின்றேன். ஐயோ என்று அவ்வளவு இடுவார் யார் இருக்கிறார். பார்த்துப் பார்த்து நல்ல இடத்தில் கொடுத்தாரே அதுவே என் பாக்கியம். அரிசிப்பாலல்லாமல் பசுவின்பால் கண்ணிலும் பார்த்தது கிடையாது. வேறு சிற்றுண்டிகளைப்பற்றிக் கவலையே இல்லை. உமக்கோ ஒன்றும் வேண்டியதில்லை; மஹாவேதாந்தியாய் இருக்கின்றீர். எனக்கோ வாய் ஊறுமலிருக்கிறதில்லை. நான் என்ன செய்வேன்? என் குறையை யாரிடஞ் சொல்லியழுவேன்? எனக்காரிருக்கிறார் இந்த உலகத்தில் ஐயோ என்று சொல்ல"—என்று இடி முழக்கினாற்போல ஓயாது வார்த்தைகளைக் கொட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

தாஸர்வாள் என்ன செய்வார்? பெண்டாட்டியாத்தாள் போராத்தாள் என்றவாறு அவளுக்குக் கும்பிட்டுத் தாஸம் போட்டாலன்றி பிழைக்கமுடியுமா? ஆனாலும் அவ்வளவு மதிகேடர் அல்ல. என்னமோ தனது மனைவி திக்கற்றுத் தன்னையடைந்தாள் என்று அனுதாபத்துடன், அவள் சொல்வதை எல்லாம் தவறாக எண்ணுவதில்லை. அதனால்தான் தாயாரம்மாளை "என்ன உனக்குக் குறை" என்று அவளிடம் இரக்கங்கொண்டு கேட்டார்.

"என்ன குறை என்கிறீர்? வெறும் பிரஸாதமல்லாமல் வேறு நாம் கண்டதுண்டா; நீர்தான் சொல்லும்? பக்கத்தாத்துக் குமுதவல்லி வீட்டில் நேற்று அப்பஞ் செய்தார். 'இந்தாடி' என்று அதில் ஒருதுண்டு உடைத்துக்கொடுத்தார். வாயில் போட்டுப் பார்த்தேன். அந்தருசி எவ்வாறிருந்தது என்று சொல்வது? நம்மாத்தில் அந்த அப்பஞ் செய்யக் கூடாதா?"

"அப்பஞ் செய்வதென்றால் அதற்கென்னென்னவேண்டும்?"

"என்னவேண்டும்? கொஞ்சம் அமுதுபடிதான் வேண்டும். உமக்கு அட்சய பாத்திரத்திற்குமேல் கொண்டுவருவதென்றால் வயிறெரிகிறதே. கொஞ்சம் நடந்தால் கால் வலிக்கும். பண்ணி வைத்தால் நன்றாகத் தின்பீர்; இன்னும் வேண்டும் என்று கேட்பீர். கொஞ்சம் அரிசி அதிகம் வேண்டுமென்றால் பெரும் அழுகைதானே. இன்னம் என்ன ரோதனஞ் செய்யப் போகிறீரோ?—"

"என்னடி சும்மா பேசுகிறாய்? உனக்கரிசிதானே வேண்டும்?"

"ஆமாம் அரிசிதான்! அரிசிதான்! கொஞ்சமரிசிதான்! அட்சய பாத்திரத்திற்கு மேல் கொஞ்சமரிசிதான். ஒருசின்னபடி அமுதுபடிதான். கொண்டுவர முடியாதோ? கால் நடப்பது கஷ்டமாக்கும்?—"

"எனடி வீணில் வார்த்தைகளைக் கொட்டுகிறாய்? அமுதுபடிதான் வேண்டுமென்றாயே; கொண்டு வருகிறேன். சற்று உன் வாயை மூடு."

"என்வாய் மூடிவிட்டால் நீர் சௌக்யமாயிருப்பீர். அந்தப் பாழுந் தெய்வத்திற் கேன் கண்ணில்லை? என்னை அன்றைக்கே கொண்டு போய் இருக்கலாம். என்ன எளிமை! ஹா! அவன் கோயிலிடிய!—" என்று சொல்லிக்கொண்டு அவள் கண்களில் நீர்களை வழியவிட்டாள்.

பெண்களது கண்களிற் கருகு வேலைசெய்யும் நேத்ர திசிரி நாளங்கள் வெகு சீக்கிரமாக வேலைசெய்யும் என்று சாஸ்திரிகள் சொல்லுவார்கள். அது எண்ணுவதற்கு முன்னமே நீரையுண்டாக்கிக் கண்ணில் ததும்பி கீழே மழைபோல் விழச்செய்யுமாம். தாயாரம்மாள் கண்களே அதற்குத் திருஷ்டாந்தம். நிற்க, தனது கணவனுடைய ஏவலின்பேரில் பாத்திரத்தை வெளுக்கத் தேய்த்துக்கொடுத்தாள். தாஸரும் செம்பைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டார்; வேறு ஓர் பையையும் தோள்மேல் போட்டுக்கொண்டார். பட்டைநாமஞ் சாத்திக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டார். தம்பூரை மீட்டிக்கொண்டு அவர் ஹரிநாமஸ்மரணை செய்துகொண்டு பிக்ஷை எடுக்கப்போனார்.

"பாண்டுரங்க விடலே! ஹரிநாராயண!
பாண்டுரங்க விடலே! ஹரிநாராயண!"

என்று பாடிக்கொண்டு அவர் வீடுவீடாக நுழைந்து நுழைந்து பிக்ஷை கேட்டார். மீறுத்

துச் சொன்னவர் ஒருவராவது கிடையாது. ஆனாலும் தனது அட்சய பாத்திரம் நிறையாததைக் கண்டு அவர் கவலை கொண்டார். மேலும்

“ராம நாமமே கற்கண்டு—அதைச்
சொல்லாத வாயில் கற்தண்டு”

என்று பாடிப் பரவசராகி அவர் அலையாத தெருவில்லை. ஆனாலும் அவர் பாத்திரம் நிறைந்தபாடில்லை.

“வெள்ளக் கொள்ளிட விரிதரங்கம்
பள்ளிக் கொள்ளிடந் திருவரங்கம்”

என்று கூத்தாடிக் கூத்தாடியவர் ஊரெல்லா மோடினார். அவர் பின்னாலே போனவர்களுக்குக் கணக்கே யில்லை. அப்பொழுது மெய்ம் மறந்தவர்

“நாராயணா வென்னா நாவென்ன நாவே
நாராயணா வென்னா நாவென்ன நாவே”

என்று இரைந்து கூச்சலிடுவார்; கொக்கரிப்பார்; கூத்தாடுவார். எல்லாரு மவருடன் கலந்து கூத்தாடுவார்கள். வரவரக் கூட்டம் பெருத்தது. தாஸருக்கும் பக்தி மிகுந்தது.

“ஹரிநாராயண ஹரிநாராயண
பாண்டுரங்க விடலே ஹரிநாராயண”

என்று உச்சம்பெறக் கூவித் தொண்டு செய்வார். உடனே கூட்டமும்

“ஹரிநாராயண ஹரிநாராயண
பாண்டுரங்க விடலே ஹரிநாராயண”

என்று தாமும் ஒத்துப்பாடுவர். அக்கூட்டத்திலிருந்துகொண்டு அவர் தமது செயலையே மறந்துவிட்டார். கவலையைத் துறந்துவிட்டார். எல்லாருமந்த சாத்தானிபோல் ஆடலும் பாடலும் கொண்டாடலானார்.

நாராயணா வென்று நாவிற்சொன்னாலது
நாடறியாப்பதந் தேடித்தரு—மதை
பாராயணஞ் செய்து பத்திசெய்தா லென்றும்
பாழாம் பிறவியை மாய்த்திடுமோம்”

என்று கூத்தாடிக் கூத்தாடி தாஸர் பாடும் போதெல்லாங் கூட்டமும் கூடவே கூத்தாடும். கூடவந்த கன்று முதலிய ஜீவன்களும் கூத்தாடும். வீட்டுத் திண்ணைகள்மேல் உட்கார்ந்திருக்கும் கிழவர் மனமும் கூத்தாடும். வீட்டில் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கும் அனர்த்தஞ் செய்வாரும்பரவசமாகித்தமக்குத்தெரியாமலே கூத்தாடுவார். தெருவில் போகும் வைபோகமென்னவென்றுகாணவந்தவரெவரும் தாம்கண்டதின்னது செய்வதின்னதென்று அறியாமல் அக்கூட்டத்துள் நுழைந்துதமக்குந் தெரியாமல் கூத்தாடுவார். அப்பொழுது அங்கு ஆணாவது பெண்ணாவது பேதம் ஏது? அவ்வானந்தக் கூத்தில் அவ்வூரே கூத்தாடியது. தன்வழிப் பட்ட அந்த காற்றும் கூத்தாடியது. மரங்களும் தான் ஏன் கூத்தாடாது? இவ்வாறு பக்தி பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் தாஸர்வாள்

“ நாவாயி லுண்டே நமோநாராயணாவென்று
ஓவா துரைக்கு முரையுண்டே—மூவாத
மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே என்னொருவர்
தீக்கதிக்கண் செல்லுந் திறம்?”

என்று எல்லாரையுங் கேட்பார். கடவுளைத்தியானிக்குமாறு கெஞ்சுவர்; எல்லாரையுங்கெஞ்சி மொவ்வாக் கட்டையைப் பிடித்துப் பிடித்து “ஏதோ நமோநாராயணாவென்று சொல்லுபார்ப்போம்” என்று கேட்பார். அப்போதெங்கும் நாராயண கோஷமே மிகுந்திருக்கும். பெரியவர்பெருமைப்பட்டு வருவதைப் பற்றிப் பேசுந் திறமை நமக்குண்டோ?

இவ்வாறு ராமனுஜதாஸர் எல்லாப்பற்றையும் ஒழித்தவர் போல லோக வியவஹாரத்தையே மறந்துவிளங்கினார். ஸூரியனும்ஊர்த்வ முகமாக உச்சிநிலையடைந்தான். வெயில்கூட அவர்க்கு உறைத்திராது. ஆனால் கூடவந்தஜனங்கள் உள்ளூறும் பக்தி யில்லாமையால் அவ்வெயிலைத் தாங்கமுடியாது மெல்லமெல்ல ஒவ்வொருவராக மறையத் தலைப்பட்டார். கடைசியில் தாஸர் மாத்திரம் தனித்திருந்தார். அப்பொழுது அவர் தன்கையிலிருந்த செம்புப்பாத்திரத்தைப் பார்த்து அதில் பிரதிபலித்த ஸூரியபிம்பத்தைப் பார்த்து “ இது நித்திய ஸூர்யக்கூட்டத்திலொன்றோ ” என்று மயங்கிக் கிடந்தார். ஆனால் ஸூரியனை ஓர் மேகம் மறைக்க தாஸர் மயக்கமும் ஒழிந்தது. அப்பொழுது செம்பு பாத்திரம் செம்புப் பாத்திரமாக அவருக்குப் பட்டது,உடனே அவருக்குந்தெரியாது ஆத்திரமுண்டாகியது. “என்ன எண்ணி என்னசெய்துவிட்டேன்” என்று அவர் ஆயாசப்பட்டுச் செம்பைப்பார்த்தார்! அதில்நிறைய அமுதுபடி அளந்திருந்தது. என்றைக்கும் போகாதவிட

மெல்லாம்போயும் அதுதான் கிடைத்ததென்று அவர்க்குச் சற்று கவலையுண்டாகியது. ஆனால் சிறிதுநேரத்திற்குள் "இன்று கிடைத்த திவ் வளவே" என்றுஎண்ணி மன அமைதிஅடைந் தார். ஆனாலும் தனது மனைவி அட்சய பாத் திரத்தின் அளவிற்குமேல் அரிசி வேண்டு மென்று சொன்னது அவர்க்கு அப்பொழுது ஞாபகம்வந்தது. என்னசெய்வார்? பாவம்! வீணை ய்க்காலங்கழித்தேனே என்று கருத்தழிவார். "அப்படி எண்ணியது தவறு; தான்போக்கியது நல்லகாலந்தான்" என்று தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொள்வார். கடைசியில் ஒருவாறு தீர்மானித்துத் தனக்கு வந்த அரிசியை எல் லாம் கொண்டுவந்த பையுள் கொட்டித் தோள் மேல் அப்பையைப் போட்டுக்கொண்டு பிகைஷ எடுக்க வேறு கிராமம் போகலானார்.

போகும்வழி யெல்லாம் "இது துளபக் காடோ! அரவிந்த தடமோ! கண்ணன் உரு வோ!" என்று மொண மொணத்துக்கொண்டு பித்தம் பிடித்தவன் போல் தன் கையிலிருந்த பாத்திரத்தைக்கைவிரல்களால் சுழற்றிக்கொண் டு எண்ணமிட்டுக்கொண்டு தடதட வென்று நடந்துஓடலானார். என்ன பரீகைஷ! என்னதுர் அதிர்ஷ்டம்! போனவிடத்தில் ஒருமணியரிசி தாஸர்வாளுக்குக் கிடைத்திருக்க வேண்டுமே; மணிஅரிசி என்றால் ஒருமணி அரிசி கூட அவ ருக்குக் கிடைக்கவில்லை. சோர்ந்த முகத்துடன் "வீட்டிற்குப் போனால் அவள் என்ன இரை வாளோ" என்று சிந்தித்துக் கொண்டு அவர் "இனி நம்மால் ஒன்றுமில்லை; அவன் விட்ட வழியாகட்டும்" என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப்போகத் திரும்பினார்.

வரும் வழியில் அவர்க்குப் பல சகுனங்கள் நன்மையைக் குறித்தன. யார்க்குங்கிடைக்காத பாக்கியம் அவர்க்குக் கிடைக்குமென்று அவை தெரிவித்தன. அப்பொழுதங்கு தோல் சுருங்கி எலும்புப்பை என்று சொல்லும்படியான பழுத்த பழமாகி தொண்டுகிழவரான பிராஹ்ம ணர்ஒருவர் அங்குவந்தார். வயதுமுதிர்ந்தாலும் கோபம் வெறுப்பு முதலிய குணங்கள் இல்லா மல், இளஞ்சிரிப்பையே அணியாகக்கொண்டு அவர் இருப்பதைக்கண்ட தாஸர் அவரிடம்தமது குறையைச்சொல்லிக்கொண்டார். "அரிசியா? இதோ பை நிறைய வைத்துக்கொண்டிருக்கி றீரே; உமக்கென்ன குறை" என்றுசொல்லிக் கொண்டு தாஸரது பையைக் கையால் தடவிக் கொடுத்தார். தாஸரும் தனது மனதை அமை தியடையும்படிச் செய்துகொண்டு கிழவனரி டம் செலவு பெற்றுக்கொண்டு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

தாஸர்வாள் வீட்டை அடைந்தார். பையைக் கீழேவைத்து விட்டுச் சரேலென்று அவர்வெளி யே வந்துவிட்டார். அவருக்கு அங்கு இருந்தால் தன்மனைவி எங்கு அரிசியைப் பற்றிக் கேட்பா ளோ என்ற பயம். ஐயோ! பாவம்; அவர்என்ன செய்வார்? தாயாரம்மாள் அரிசியைக் கீழே கொட்டினாள். ஆனால் பையில் அரிசி மாத் திரம் இருந்து கொண்டே இருந்தது. மேலும் கொட்டினாள். அப்பொழுதும் பை யில் அரிசி அப்படியே இருந்தது. மறுபடி யுங்கொட்டினாள். அப்பொழுதும் பையில்அரிசி அப்படியே இருந்தது. மற்றொரு முறை கொட்டினாள். அப்பொழுதும் பையில் அரிசி அப்படியே இருந்தது. எத்தனைமுறை கொட்டு வது? என்னசெய்தாலும் பையில் அரிசி குறை யவே இல்லை. அது அட்சயமாக வளர்ந்து வந் தது. கீழே கொட்டின அரிசியோ அம்பாராசி யாக வளர்ந்து விட்டது. தாயாரம்மாள் கை யும் வலித்தது; எடுக்கவுங்கொட்டவும் முடியா மல் திண்டாடினாள்; ஆனாலுமவள் பெண் தானே; அபலைதானே. அவளால் என்ன முடி யும்? கணவனை என் வெறுத்துப் பேசினேம் என்று ஏங்கினாள். தவறாக அவரிடம் என் நடந்து கொண்டோம் என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டாள்.

பையை ஒருபக்கம் வைத்துவிட்டுத் தாழ் வாரத்தில் வீழ்ந்திருந்த அரிசிக் குவியலில ஓர்படி அமுதுபடி எடுத்து நீரில் ஊறப்போட் டாள். அவ்வரிசியை எடுத்து அலகுபுட்டுக் கூடைஒன்றில் வடியவைத்தாள். வைத்த அரிசியை எடுத்து ஓர் துணியைப் போட்டு உலரக் கொட்டிப் பரப்பினாள். அவளுக்கு திக் பிரமை யுண்டாகியது. ஊறவைத்த பாத்திரத் தில் அரிசியெல்லாம் எடுத்ததாக அவள் அறி வாள்; ஆனால் அதில் மறுபடியும் அரிசி ஊறிக் கொண்டிருந்தது. புட்டுக்கூடையில் இன்னும் அரிசிகுறையாமல் நீரை வடித்துக்கொண்டிருந் தது. உலரவைத்த அரிசியைக் கூட்டி முறத்

தில் வாரினாலும் கீழே அரிசி பரந்து உலர்ந்து கொண்டே யிருந்தது. ஆச்சரிய மடைந்தாலும் தாயாரம்மாளுக்கு அப்பத்தின்மேலாசை ஒழியவில்லை. மெல்ல அரைப்படி அரிசியை உரலில் இட்டுக்குத்தினாள். தன்முழுபலத்தைக் கொண்டுங் குத்தினாள். எங்கு பார்த்தாலும் "டங் டங் டங்" என்று குத்துமோசையே குடிகொண்டது.

இவ் வோசையைக்கேட்ட தாஸர் "இது என்ன, யாராவது வீட்டை யிடிக்கிறார்களா என்ன" வென்று கவலைகொண்டார். பிச்சுக் குடிமையில் சனீசுவரன் குடிகொண்டதாக எண்ணி அவர் சிந்தித்து ஓசைகேட்குமிடம் வந்தார். வந்தவர் தாழ்வாரத்தில் அரிசி குவிந்திருப்பதைக் கண்குளிரக் கண்டார். பிச்சைக்காரனுக் கைச்வர்யங் கிடைத்தால் அவனுக்கெவ்வளவு ஆனந்தம் உண்டாகாது? ஆனாலும் நமது தாஸர் பரமபக்த சிகாமணியாதலால் அல்ப ஸந்தோஷத்தி லீடுபடுபவரல்ல. அங்கு பக்கத்திலிருந்த பையைப்பார்த்து அதிலிருந்த அரிசியை அரிசியுடன் கொட்டினார். ஆனால் அதில் மறுபடியும் அப்படியே அரிசி விளங்கக் கண்டு அவர் ஆச்சரியத்துடன் தன் மூக்கின் மேல் கையைவைத்து

"எல்லா மவன்செயலே என்றிருக்கும்வல்லார்க்
கில்லைகா ணாகாத திறையே பராபரமே"

என்றுப் பாடிக் கூத்தாடினார். அதே ஸமயத்தில் அவர் மனைவி தடதடவென்று குத்தினாள். இதை எல்லாம் கண்டதும் அவர்க்கு எம்பெருமான் சங்கசக்ரதாரியிடம் அன்பு அதிகரித்தது. ஊறுமரிசியையும், வடியுமரிசியையுங் கண்டவர் பக்தி மேலும் அதிகரித்தது. இதை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே யவர் குத்துமிடத்தை அடைந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் அவர் மனைவி உலக்கையை எறிந்துவிட்டு "ஹா" என்றலறிக்கொண்டு அவர் காலில் விழுந்தாள். "நான் செய்த தப்பை மன்னிக்கவேண்டும்" என்று கெஞ்சினாள்." உமது பெருமை தெரியாமல் நான் தவறாகப் பேசினேன். பெண்புத்தி பின் புத்திதானே" என்று மேலுஞ்சொன்னாள். இதை எல்லாங் கேட்ட தாஸர் புன்சிரிப்பு சிரித்தார். "எல்லா மவன்செயல்" என்று கொண்டாடினார். பின் இருவரும் நடந்ததை யுணர்ந்து ஸந்தோஷ மடைந்தார்கள்.

உரலில் இடிபட்ட அரிசியைத் தாயாரம்மாள் எடுத்தாள். ஆனால் உரலில்இடிபட்ட அரிசி ஏன் குறையும்? அதுஅட்சயமாகவே வளர்ந்தது. முறத்திலெடுத்த அரிசியைப் புடைத்தாள்; முறத்திலும் இடிபட்ட அரிசி குறைந்தபாடில்லை. அதை வைத்துவிட்டுப் புடைத்துவந்த மாவைத் திரட்டிக் கூட்டி வேறொரு முறத்தி லெடுத்தாள். கீழ்புடைத்த மா குறையாமல் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. தான் எடுத்த மாவை ஒரு பாத்திரத்தில் போட்டு வெல்லங் கலந்து பிசைந்தாள்.

பிறகு அடுப்பை மூட்டி அதன்மேல் கடாய் போட்டு எண்ணெய் வைத்தாள். எண்ணெயும் பதமாகக் காய்ந்தபின் ஓர் அப்பத்தை இலையில் பதமாகத் தட்டி எண்ணெயிற் போட்டாள். இதற்குள் யாராவது பங்குக்கு வந்து விடுவார்களோ என்று போய் வாசற்கதவைத் தாழிட்டு வந்தாள். அப்பொழுது அவ்வப்பம் பதமாக வெந்திருந்தது. கீழ் இலையில் தட்டிய அப்பம் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. எண்ணெயிலிருந்து வெந்த அப்பத்தை எடுத்தாள். அங்கு மறுபடியும் வேறொரு அப்பம் மிதந்துகொண்டிருந்தது. நிற்க, எடுத்த அப்பத்தை இரண்டாகச் செய்து ஒன்றைத் தன் கணவனுக்குக் கொடுத்து மற்றொன்றைத் தான் எடுத்துக்கொண்டாள். இருவரும் வாயுள்போட்டுத் தின்னவாரம்பித்தார்கள். மெல்லுவது விழுங்குவது, மெல்லுவது விழுங்குவது தவிர வேறொன்றும் அவர் அறியார். வாயில் எப்பொழுதும் அப்பம் இருந்துகொண்டே இருந்தது. இருந்தால் துப்பிவிடலாமே, துப்பினாலும் வாயில் ஒன்று இருந்துகொண்டிருக்கிறது. என்ன செய்வார்கள்? எப்படித்தான் தின்னமுடியும்? வாயிலிருந்தால் அசைக்கச் செய்கிறது; விழுங்கினால் வாயிலப்பம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. வரவர அவர்களிருவர் வயிறும் ஊதவாரம்பித்தது. அது ஒரு பெருஞ் சால்போலெழும்பியது. ஆனாலும் வாய் மாத்திரம் ஓயாது மென்று கொண்டே யிருந்தது. எழுந்திருக்கமுடியாமலவர்கள் திண்டாடினார்கள். "விநாயகனை வைதேனே; இந்த கதி எனக்குக் கிடைத்ததே

அப்பா! உன்னைப் பெருவயிறன் என்று பரிஹாசம் செய்தது தவறு! உன்மகிமை இப்பவல்லவா எனக்குத் தெரிகிறது!" என்றிரண்டு பேரும் ஏக்கங்கொண்டு வாயை அசைத்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். வரவர அவர் வயிறு பெருத்து மார்பின்மேல் தாக்க ஆரம்பித்தது. அவர் கைக்குள் அடங்காமல் அது பெருத்தது. அவர் மூச்சு திண்டாடும்படி அது செய்தது. அவர்க்கு இளைப்பு மேலிட்டது. ஆனாலும் வாய் மாத்திரம் வேலைசெய்துகொண்டே இருந்தது. அங்கு அப்பம் குறைந்தபாடில்லை. விழி பிதுங்கித் தலைமிர்ந் திருவரும் "ஹா! கஷ்டம்" என்றலறினார்கள். "ஆசையால் வருங்கேடு" என்று அழுதார்கள். "என்னப்பனே! கண்ணு! என்னைக் காப்பாற்று" என்று கூக்குரலிட்டார்கள். அவர்கள் அழுகை சற்றுக் குறைந்தது; அவர் மூச்சும் வரவரக் குறைந்தது; புத்தியும் வரவரக் குறைந்தது; மயக்கமேலிட்டது; கண்கள் பஞ்சடைந்தன; உயிரும் உடலைவிட்டு வெளி யேறியது. ஆனால் அடுப்பு மாத்திரம் எரிந்து கொண்டு தான் இருந்தது; உறலில் அரிசியிருந்துகொண்டே இருந்தது; புடைத்த இடத்தில் மா இருந்து கொண்டே யிருந்தது; பிசைந்தமா அப்படியே இருந்தது; தட்டிய அப்ப மப்படியேயிருந்தது; எண்ணெயி லப்பம் மிதந்துகொண்டுதான் இருந்தது; வாசற்கதவும் தாழிட்டுத்தான் இருந்தது.

காலைப்பொழுது புலர்ந்து நெடுநேரமாய் எப்பொழுதும் திறந்திருக்கும் கதவு திறவாதிருப்பதைக் கண்ட ஊர்ஜனங்கள் தமக்குள் தாம் பேசிக்கொண்டார்கள். வரவரக் கூட்டம் அதிகரித்தது. எல்லாருமாகச் சேர்ந்து உள்ளே இருப்பவர் இறந்து விட்டார்களோ என்று தாண அக்கதவை உடைப்பதாக நிச்சயித்தார்கள். ஆனால் ஒருவரும் கதவைத்தொடவில்லை. இதற்குள் பத்துநாழிகைப் பொழுதிருக்கும். அப்பொழுதங்கு இருந்த சோம்பேறிகள் சிலர் அக்கதவை யுடைத்து உள்சென்றார்கள். இரண்டு பிணத்தையும் மற்றைய வினோதத்தையுங் கண்டார்கள். மிதக்கும் அப்பத்தைக் கண்டதும் அவர்க்கு வாயூறத் தலைபட்டு விட்டது. அதற்காகவவர் பிணமிரண்டையும் எடுத்துபோய் எறிந்தபிறகு அப்பம் தின்பதாக நிச்சயித்துக்கொண்டு இரண்டுபேர் இரண்டு பிணத்தையும் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். அங்கு பிணத்தைப் போட்டுவிட்டு வீட்டிற்குத் திரும்பி அதை அடைந்தார்கள். ஆனால் அப்பொழுதங்கு மறுபடியும் இரண்டு பிணங்கள் தமது தோள்மேலிருக்கக்கண்டார். அதையும் எடுத்தெறிந்துவிட்டு வந்தார். மறுபடியும் பிணங்கள் தோள்மேல் வளரப்பார்த்தார்கள். அவர் போய் வந்ததற்கு அளவே கிடையாது. அவர் கால்களும் ஒடிந்துபோயிருக்கும். "சாத்தானிப் பிணம் என்னபாடு படுத்துகிறது" என்று அவர்கள் குய்யோ முறையோ என்று கூச்சலிட்டார்கள்; அலறினார்கள்.

அப்பொழு தங்கொரு பிராமணர் வந்து கொண்டிருந்தார். அவரைப் பார்த்து அந்தச் சோம்பேறிகள் தமது கஷ்டத்தைச் சொன்னார்கள். "என்ன அப்பா! கஷ்டம்; உன் தோள் மேல் எங்கு பிணம் காட்டுப் பார்ப்போம்" என்று சொல்லிக்கொண்டு அவரது தோளைக் கையால் தடவினார். மேலும் "பிணமாவது எங்கேயிருக்கிறது?" என்றுகேட்டார். சோம்பேறிகள் பிணங்கள் தம்மைத் தொந்தரைசெய்யாதிருப்பதாகக் கண்டார். அதே ஸமயத்தில் சாத்தானி கண்கள் பிரகாசமடைந்து உயிர் பெற்றது. தான்முன்கண்ட பிராஹ்மணனைமீண்டுங்கண்டது. உடனே அச்சாத்தானி உயிர் பெற்றெழுந்தான்; கையைக் குவித்தான்." ஹா! என் நாதா!" என்றலறினான். பிறகு,

"மாலுங் கருங்கடலே என்நோற்றாய் வையகமுண்
டாலி னிலைத்துயின்ற வாழியான்—கோலக்
கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள் என்றும்
திருமேனி நீ தீண்டப் பெற்று".

என்றாழ்வார்கள் பணிந்த வாக்கின் பயனை இன்றே அனுபவித்தேன். உமது கிருபைக்குப் பாத்திரனானேன். நீரே வைகுண்டநாதன்; பரந்தாமன்" என்று பிராமணன்போல் முன்னால் வந்து தன் கவலையைத் தீர்த்ததல்லாமல் இப்பொழுதும் தீர்த்தப்பெருமானைத் துதித்தான். பின் எம்பெருமானார் அவனை "உனக்கென்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டார். "எல்லா மட்சயமாகட்டும்; வாயில்மாத்திரம் அட்சயமாக வேண்டாம்" என்றுகேட்டான். "அப்படியே" என்று வரமளித்தார் ஈஸ்வரனார்.

சாத்தானியாரும் தன் தாயாரம்மாளோடு வெகு கௌரமாக நிதிநிக்ஷேபத்துடன் வாழ்ந்து ஹரிநாம ஸங்கீர்த்தனஞ் செய்துவருகிறார். அவரைக்காண விரும்புபவர் வைகுண்ட நகரத்திற்குப் போனால் இப்பொழுதும்பார்க்கலாம்.

கமலரேகை

அல்லது

"இந்திரபுரி" இரகசியம்

KAMALAREKA

OR

THE SECRET OF "INDRAPURI"

மூன்றாம் அத்தியாயம்

பயங்கரமும் பரிதாபமுமான படுகொலை

இடவேறுபாட்டினாலும், காலவேறுபாட்டினாலும் இந்த நிலவுலகத்திலே பற்பல மாறுதல்கள் அடிக்கடித்தோன்றி சிறிதுகாலம்நின்று நிலவுவதும், பிறகு அழிந்து ஒழிவதும் இயல்பாயிருத்தலை நாம் அனுபவத்தில் அறிந்துவருகிறோம். ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வோரிடத்தில் சில விஷயங்களே ஏனைய விஷயங்களைக் காட்டினும், பொது ஜனங்களின் மனத்தையும் கவனத்தையும் கவர்ந்து வருகின்றன. அத்தகைய விஷயங்களுள் தற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டினரை—அதிலும் முக்கியமாய்ச் சென்னைவாசிகளை—தம் வலையிற்சிக்கச்செய்து அவர்களுடைய கவனத்தையும், பொருளையும், ஒழுக்கத்தையும், சரீர சுகத்தையும், கல்வியின் நலத்தையும், அறிவின் திறத்தையும் ஒருங்கே அபகரித்து நிலைகுலையச் செய்யும் விஷயங்கள் இரண்டாகும். அவையாவன—நாடகமும், காலக்ஷேபமும்! சென்னைவாசிகள்,—அவர்கள் உயர்ந்தோராயிருப்பினும் தாழ்ந்தோராயிருப்பினும், செல்வந்தர்களா யிருப்பினும் தரித்திரர்களா யிருப்பினும், கற்றோரா யிருப்பினும், கல்லாதாராயிருப்பினும், ஆண்மக்களாயிருப்பினும், பெண்மக்களாயிருப்பினும், மற்றெவரா யிருப்பினும், சரியே,—நாடகங்களுக்கும் காலக்ஷேபங்களுக்கும் தங்களை முற்றும் அடிமைகளாக்கி இருக்கிறார்கள் என்பதை அங்கரில் சேர்ந்தாப்போல் சில மாதங்கட்கு வசிக்கும் எந்த மனிதரும் அறிந்துகொள்ளுவார்கள். சென்னையிலுள்ள வக்கீல்கள் நியாயசாலையைவிட நாடகசாலை சிறந்ததென்றும், நியாயாதிபதியிடம் பேசுவதைவிட நாடகம் பார்க்க வந்துள்ள சபையார்முன் பேசுவது நலமென்றும், நியாயவாத பாத்திரங்களாய் நடிப்பதைவிட நாடகபாத்திரங்களாய் நடிப்பது மேலானதென்றும் கருதுகிறார்கள்! போதகாசிரியர்களோ கலாசாலைகளில் மாணவர்களுக்கு முன்னிருந்து போதிப்பதைவிட நாடகசாலைகளில் பாத்திரங்களுக்கு முன்னிருந்து போதனை பெறுவது நலமென்று நினைக்கிறார்கள்! மாணாக்கர்களோ போதனாசாலையில் ஆசிரியர்கள் முன்னிலையில் உட்கார்ந்து பாடங்கேட்பதைவிட நாடகசாலையில் வேடதாரிகளின் முன்னிலையில் உட்கார்ந்து பாடங்கேட்டால்சிறந்ததென்று எண்ணுகிறார்கள் ஏழை எளியவர்களும் கூலிக்காரர்களும் பொருளில்லாமல் வயிற்றைப் பட்டினிபோடச் சம்மதிப்பினும், கண்களையும் காதுகளையும் பட்டினிபோடச் சம்மதியாமல் கடன் வாங்கியாவது முறைதவறாமல் நாடகம் பார்க்கச் செல்லுகிறார்கள்! வைதீகப்பிராமணர்களோ வேதமந்திர கோஷத்தால் பெறப்படும் 'பக்திச்சுவையைவிட' நாடகதாரிகளின் கோஷத்தால் பெறப்படும் 'சாமர்சுவை' நலமுடையதென்று கருதுகிறார்கள்! ஸ்திரீகளோ பலபோறியாமல் அட்டிற்சாலையிலும், தங்கள் கிருகத்தில் ஏனைய சாலைகளிலும் தாங்கள் செய்யவேண்டிய கடமையை விடப் பலபோறிய நாடகசாலைக்குப் போகவேண்டுவதும், அங்கே சொல்லப்படும் இன்பச் சொற்களையும், நடிக்கப்படும் காமாந்தகாரமான நடைநொடி பாவனைகளையும் கேட்கவேண்டுவதும், பார்க்கவேண்டுவதும் அவசியமான கடமை என்று நினைக்கிறார்கள்! கட்குடியால் மயங்கினவர்கள் பெருஞ்சண்டையிட்டுக் கலகம் செய்வதற்கும், வேறு தொழில் புகப்படாமல் நாலாபுறமும் சுற்றிப்பார்த்துவிட்டுச் சமயமறிந்து கழுத்து மணி அறுப்பவர்கள் தங்கள் தொழிலைச் சாவதானமாய்ச் செய்வதற்கும், பரபுருஷர்களின் கூட்டுறவை விரும்பியிருக்கும் ஸ்திரீகள் அவர்களைக் கண்டு சம்பாஷிப்பதற்கும், மேனாட்டாரைப்போல் நாரியர் சகிதம் உல்லாசமாய் வெளிப்புறப்படவேண்டுமென்னும் பிரியமுடைய புருஷர்கள் தங்கள் அபேட்சையை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கும், பொருள் வருவாயில்லாத தாசிகளும், வேசிகளும், பொருள்சம்பாதித்துக் கொள்வதற்கும், நாடகசாலை இக்காலத்தில் சிறந்ததும், சௌகரியமானதுமான இடமாக இருந்து, பலருக்கும் பலவகையில் பயன்படுகிறது! அதிகம் சொல்லுவானேன்? சிறுவர்களின் மனதை நிலைபிறழச்செய்து அவர்களைச் சிறுவயதிலேயே கெட்டவழிகளிற் செலுத்தித் தாசிகள் வீடே 'கதி' என்று நினைக்கும்படியும், அவர்களைப் பலவியாதிகளுக்கு உட்படும்படியும் செய்வது நாடகமே! இல்லறத்தில் கணவனுடனும், மக்களுடனும் இன்புற்று வரும் ஸ்திரீகளிற் பலர் ஒழுக்கங்கெட்டு பரபுருஷர்களின் மாயாவலையிற் சிக்கி அவர்களுடைய தூண்டுதலினால் தங்கள்குடும்பத்தையும் மானத்தையும் ஒருங்கே துறந்து ஓடுவதற்கு நாடகமே காரணம்! நாடகம் பார்க்கச் சென்று ஒழுக்கந் துறந்த பெண்களையும், வாலிபர்களையும் கணக்கெடுப்ப தென்றால்,—அது சாத்தியமாகாத விஷயம்! ஆகவே, இக்காலத்தில் நாடகங்களால் தீமையே விளைகிற தென்பது ஒருதலை!

இவ்விதம் கூறுவதால் நாடகங்களும், காலட்சேபங்களும் தாமே தீங்கு விளைவிப்பனவாகும் என்பது கருத்தன்று, அவை இரண்டும் பொதுஜனங்களை நல்வழியிற் செலுத்துதற்கு இன்றியமையாதவைகளான சிறந்த கருவிகளாகும் என்பதும், அவைகளால் உலகத்திற்கு நன்மை பெரிதும் உண்டு என்பதும், மறுக்க முடியாத உண்மைகளாகும். ஆனால் நாடகம் நடத்து

கிறவர்களும் காலட்சேபம் புரிபவர்களும் அவைகளின் பெருமையையும், அவைகளால் விளையக்கூடிய பயனையும் ஒரு சிறிதும் உணராதவர்களாய்த் தங்கள் மனம் போனபடி நடப்பதனாற்றான் இவ்வளவு தீங்குகளும் விளைகின்றன. காலட்சேபக்காரர்கள் திவ்விய வஸ்திரங்களை உடுத்துக்கொண்டும், களப கஸ்தூரிகளை அணிந்துகொண்டும், புஷ்பமாலைகளைச் சூடிக்கொண்டும், கண்ணுக்கு மையிட்டுக்கொண்டும் செய்கின்ற அட்டகாசத்தைப் பார்த்தால், யாருக்காவது பக்தி பிறக்குமா? இவர்களுடைய வேஷமும் பேச்சும் நடையும் பாட்டும் பேதையர்களாகிய பெண்களின் மனதை நிலைகுலையச் செய்யும் இயல்புடையனவாயிருக்கின்றன. காலட்சேபம் செய்வதற்குப், பக்திச்சுவை நிரம்பிய ஒரு சரித்திரத்தை எடுத்துக்கொண்ட போதிலும், அதில் 'காமச்சுவை' யை இவர்கள் கொண்டுவந்து கலவாமல் இருப்பதில்லை, நாடகக்காரர்களும் இப்படியே! இவர்களிற் பெரும்பாலாருடைய ஒழுக்கமோ, அருவருக்கத் தக்கதாயும் வெளியிடுதற்கு முடியாததாயும், மனம் கூசத்தக்கதாயுமிருக்கின்றது! கட்குடி, விபசாரம், சூதாடல், முதலான சிறந்த குணங்களுக்கு இவர்கள் உறைவிடமாயிருக்கின்றார்கள்! இத்தகையோரால் தேசத்திற்கு நன்மை விளையுமோ? ஜனங்களைச் சீர்திருத்த இவர்கள் தகுதியுடையோர் ஆவார்களா? இவர்களுடைய போலிவார்த்தைகளால் ஏதாவது பயன் விளையுமா? கடவுள் பக்தியையும், சன்மார்க்க முறையையும், போதிப்பதற்கு இவர்களா அருகராவார்கள்? இத்தகையோரால் நாடகங்களும் காலக்ஷேபங்களும் இழிவுடையன என்று கருதப்பட வேண்டியிருக்கின்றனவேதவிர, அவை உண்மையில் இழிவுடையன வாகா என்பதையும், இவர்கள் தங்கள்தொழில்களை முறைப்படிசெய்தால் இவர்களால் நன்மைவிளையும் என்பதில் ஐயமில்லை என்பதையும், வற்புறுத்திவிட்டு நம் கதையினைத் தொடர்ந்து செல்லுவாம்.

நாடகத்திற்குச் சென்ற கமலநாதனும் அந்த ஸ்திரீயும் அரங்கத்தில் நடிக்கும் நாடகபாத்திரங்களைக் கவனியாமல் வேறு விஷயங்களில் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்திக்கொண் டிருந்தார்கள். அதாவது, சபையின் முதல்வரிசையில் தனக்கு நேராயும், முன்னையும் அரங்கத்தைநோக்கி உட்கார்ந்திருந்த வேறொரு ஸ்திரீயை அந்த ஸ்திரீ கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த ஸ்திரீ அவ்விதம் முதல் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த மற்றொரு ஸ்திரீயைக் கவனித்து நோக்குவதைக் கமலநாதன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். முதல் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த ஸ்திரீயின் இடக்கைப்புறத்தில் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியில் ஒருமனிதன் உட்கார்ந்திருந்தான். முதல்வரிசையில் இருந்த அந்தஸ்திரீயும், மூன்றாவது வரிசையில் கமலநாதனுக்கு வலக்கைப்புறத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஸ்திரீயைப்போலவே கண்களையும், முன்கைகளையும் தவிர ஏனைய அவயவங்களை மறைத்து ஒரு நெடு அங்கி போட்டிருந்தாள் மூன்றாம் வரிசையில் இருந்த கமலநாதனும் அவன் பக்கத்திலிருந்த ஸ்திரீயும் ஒருவரோடொருவர் பேசாமல் தனித்தனி ஆழ்ந்த யோசனையில் அமிழ்ந்திருந்ததைப்போ லில்லாமல் முதல் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த ஸ்திரீயும் அவள்பக்கத்திலிருந்த புருஷனும் ஒருவரோடொருவர் உல்லாசமாயும் சந்தோஷமாயும் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய முகக்குறிப்பையும், சம்பாஷணையையும் கவனித்தவர்கள் அவர்கள் இருவரும் காதலனும் காதலியுமாக இருக்கவேண்டுமென்றே நினைப்பார்கள். அவர்கள் இருவரையும் கமலநாதனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஸ்திரீ மிகக் கூர்ந்து கவனித்தாள். அவள் அவ்விதம் கவனிப்பதைக் கமலநாதன் கூர்ந்து கவனித்தான். சிறிது நேரம் வரையில் கமலநாதன் மௌனமாயிருந்துவிட்டுப் பிறகு தன் பக்கத்தில் இருந்த ஸ்திரீயை நோக்கிப் பின்வருமாறு உசாவினான்.

"அம்மா! நாடகத்தைக் கவனியாமல், வேறு எங்கோ கவனம் செலுத்துகிறீர்களே? என்ன காரணம்?"

கமலநாதன் கேட்ட இந்தக் கேள்விக்கு அவள் ஏதும் பதில்கூறாமல் மௌனமாயிருந்தால் அவனுக்குச் சந்தேகம் உண்டாகாமற்போகுமா?

"அம்மா! தற்சமயம் தங்கள் மனத்தில் பொறாமை என்னும் சுடர் கொழுந்துவிட்டு எரிகிறதுபோல் எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்று மறுபடியும் கமலநாதன் அவளை நோக்கிக் கேட்டான்.

அவன் அனுமானத்தினால் கேட்ட இந்தக்கேள்வி அந்த ஸ்திரீயை திடுக்கிடச்செய்தது. அவள் முகம்ஒருவகையான அச்சக்குறிப்புடனும் வெட்கக்குறிப்புடனும் பிரதிபலித்தது. ஒருவர் மனத்தில் நினைத்திருக்கும் எண்ணத்தைப் பிறர்கண்டு கூறினால் அவ்விதம் நினைத்திருந்தவருக்கு எவ்விதம் ஆச்சரியம் உண்டாகுமோ அவ்விதமே அந்த ஸ்திரீயும் ஆச்சரியப்பட்டாள்.

"என் அவ்விதம் கேட்கின்றீர்கள்?" என்று அந்த ஸ்திரீ கமலநாதனை அவமானத்தால் உண்டான ஒருவகையான புன்சிரிப்புடன் வினவினாள்.

"ஏனெனில் உங்களுடைய காதலன் வேறொரு ஸ்திரீயுடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் உங்கட்குப் பொறாமை யுண்டாகாதா?" என்று புன்சிரிப்புடன் கமலநாதன் பதில்சொன்னான்.

"என்னுடைய காதலனா!" என்று அதிசயக் குறிப்புடன் அந்த ஸ்திரீ கூவி "உங்களுக்கு, ஐயா, எப்படித்தெரியும்" எனக் கேட்டாள்.

"ஓ! எனக்குத்தெரியும்" என்று சிரித்துக்கொண்டே கமலநாதன் கூறி "அந்த மனிதனுக்கு, —அதாவது முதல்வரிசையில் எனக்கு நேராக உட்கார்ந்திரு

க்கும் உங்களுடைய காதலனுக்கு—பொறாமையை உண்டாக்கக் கருதியே நீங்கள் என்னை உங்களுடன் நாடகத்திற்கு அழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள்'' என்று மொழிந்தான்.

"ஐயா, தாங்கள் யார்? எனக்குத் தெரியவில்லையே? என்னுடைய அந்தரங்க விஷயங்களை நீங்கள் அறிந்திருப்பது எவ்விதம்? தாங்கள் சொன்னது வாஸ்தவமே! அந்த மனிதர் என்மனம் புண்ணாகும்படி வேறொரு ஸ்திரீயைத் தம்முடன் அழைத்து வந்திருக்கிறார்! நான் அவருடைய மனதில் பொறாமை கிளம்ப வேண்டுமென்று கருதியே உங்களை அழைத்து வந்தேன்'' என்று அந்த ஸ்திரீ பதில் சொன்னாள்.

"என்பெயர் திவான்பகதூர் சத்தியசந்தன்'' என்று கமலநாதன்கூறி "நான் உத்தேசமாய் நினைத்துச் சொன்னது உண்மையாகவே இருக்கிறதுபோல் தோன்றுகிறது! அம்மா! பொறாமையை அடியோடு ஒழிமின்கள்! பொறாமை மனிதர்களுக்கு இருக்கவே கூடாது—அதிலும் முக்கியமாய் ஸ்திரீகளுக்கு அந்தத் தீயகுணம் இருத்தல் முற்றும்கூடாது'' என்று மீண்டும் கிளந்து தன் பேச்சை முடித்தான்.

"பொறாமை கூடாது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்! ஆனால் அந்த ஒரு காரணம் பற்றி மாத்திரம் நான் இங்கு வரவில்லை! அவருக்கு இந்த இடத்தில் ஏதோ அபாயம் நேரிடப்போகிறது! ஆனால் அந்தஅபாயம் யாதெனவும், எவ்விதம் நேருமெனவும் என்னால்அறியக்கூடவில்லை! அதனால்என்மனம் தத்தளிக்கிறது'' என்று அந்த ஸ்திரீ கண்ணீர் ததும்பக் கூறினாள்.

"அம்மா! நீங்கள்அவரை உள்ளன்புடன்நேசிக்கிறீர்கள்! உண்மையுடன் காதலித்திருக்கின்றீர்கள்! அதனால்தான் உங்கள் மனம் அலைகடலில் அகப்பட்ட ஓடம் போல் தத்தளிக்கிறது'' என்று கமலநாதன் கூறினான்.

இவ்விதம் கூறியபோது அந்த ஸ்திரீ கமலநாதனை ஒருவகையான வருத்தப்பார்வையுடன் நோக்கினாள், கருமையும் பிரகாசமும் ஒருங்கமைந்த அவளுடைய விசாலமான கண்களிலிருந்து நீர்த்திவலைகள் முத்து முத்தாய் உதிர்ந்தன. வருத்தம், துன்பம், துக்கம், துயரம், நம்பிக்கையின்மை, உலகவாழ்க்கையில் வெறுப்பு, அதிருப்தி, முதலானவைகளால் அவளுடைய மனம் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்பதை அவளுடைய கண்கள், பலவகையான நிறங்களைச் சூரியனுடைய கதிர்கள் புலப்படுத்தல்போல் புலப்படுத்திக் காட்டின. நாடகப் பந்தலில் உட்கார்ந்திருந்த எண்ணிறந்த ஜனங்கள் சந்தோஷத்துடனும் குதூகலத்துடனும் வேடிக்கைபார்த்துக் கொண்டும், இனிய சம்பாஷணை புரிந்துகொண்டும், உல்லாசமாய்ப் பொழுதுபோக்க, இந்த ஸ்திரீ மாத்திரம் ஒன்றையும் கவனியாதவளாய்த் தன்னையும் மறந்து வருத்தத்தில் ஆழ்ந்திருந்ததைக் கண்டவுடன் கமலநாதனுக்கு இரக்கமுண்டாயிற்று. ஸ்திரீகள் வருத்தப்படுவதைக் கண்டால் ஆண்மக்கள் சகிப்பார்களோ? அதிலும் பேரழகும், நல்லியல்பும், சற்குணமும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்ற மங்கையர்கள் கண்ணீர் உதிர்ப்பதைக் கண்டால் எத்தகைய வன்னெஞ்சரும் அனல் வாய்ப்பட்ட மெழுகென உருகி அவர்களின் வருத்தத்தை எவ்வகையிலும் தீர்த்திடமுயல்வர். இவ்விதம் நிகழ்வது உலக வியற்கை! ஆகவே, கமலநாதனுக்கு அந்த ஸ்திரீயினிடத்தில் அன்பும், இரக்கமும் அவனையறியாமலே உண்டாயின. எவ்விதத்திலாயினும் அவளுடைய கவலையைத் தீர்க்க வேண்டுமென்றும், தன் உயிரைக் கொடுத்தாவது அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றும் அவளுக்குத் தன்னாலான உதவியைச் செய்யவேண்டுமென்றும் அவன் கருதினான்.

"ஐயா, உங்களுடைய உதவி எனக்குப் பயன்படாது! நான் கண்டுபிடித்த சிற்சில விஷயங்களினால் அந்தமனிதர் என்னை நட்டாற்றில் விட்டுவிடப் போகிறார் என்று அறிந்தேன். அதாவது அந்த ஸ்திரீயின் வஞ்சனையில் அகப்பட்டிருக்கும் அவர் அவளால் பெரிய ஆபத்துக்கு உள்ளாகப் போகிறார்! நாடகத்திற்குப் போக வேண்டாமென்று நான் முதலிலேயே எச்சரித்தேன்! என்னுடைய சொல்லைக் கேளாமல் அவர் அவளுடன் வந்திருக்கிறார்! நாடகம் முடிவதற்குள் அவருக்கு என்ன தீங்கு விளையப்போகிறதோ; யார் அறிவார்?'' என்று அந்த ஸ்திரீ கமலநாதனிடம் கூறிப் பிரலாபித்தாள்.

இத்தருணத்தில் நாடக மேடையில் சுலோசனா, லீலாவதியால் விஷங்கலந்து வைக்கப்பட்ட பாலை உண்மையறியாது எடுத்துக் குடித்து விட்டுத் தலை மயக்கத்தால் சுழன்று சுழன்று விழுகின்ற காட்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. சுலோசனா வேடம் பூண்டவர் மயங்கி மயங்கி விழுந்தும், புலம்பியும் செய்த அபிநயங்களை ஜனங்கள் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விதம் இருக்கும் சமயத்தில் திடீரென்று நாற்காலி விழுந்த ஓசை கேட்டது. ஜனங்கள் எல்லோரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினார்கள்! முதல் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த மனிதர்— அதாவது கமலநாதனிடத்தில் எந்த மனிதரைப் பற்றிப் புதிதாக நட்புரிமை கொண்ட ஸ்திரீ வருத்தத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாளோ அந்த மனிதர்— கீழே விழுந்து கிடப்பதையும், அவர் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலி சாய்ந்துகிடப்பதையும் ஜனங்கள் கண்டார்கள். உடனே எல்லோரும் அந்த மனிதர் விழுந்து கிடக்கும் இடத்திற்கு ஓடினார்கள். அவரைச் சுற்றிலும் ஜனங்கள் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். கமலநாதனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த ஸ்திரீயும் திடுக்கிட்டுக் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு மிகுந்த பரபரப்புடன் அந்த மனிதர் விழுந்துகிடக்கும் இடத்துக்கு ஓடினாள்! "**ஆ! அவளே அவரைக் கொன்று விட்டாள்** சற்று முன்பு அவர் அவளிடமிருந்து ஏதோ பான

கம் வாங்கி அருந்தினார்! அவளைப் பிடியுங்கள்! அவளை விட்டு விடாதீர்கள்!" என்று அவள் வாய்விட்டுக் கதறினாள்! ஆனால் நாற்காலியிலிருந்து விழுந்த மனிதனுக்குப் பக்கத்தில் வீற்றிருந்த ஸ்திரீ திடீரென்று ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் மறைந்து போனாள்! விழுந்த மனிதரோ பிணமாய்க்கிடந்தார்!

ஆ! **மரணம்** என்பது எவ்வளவு பயங்கரமாயும் கொரேமாயுமிருக்கின்றது! அதன் முன்னிலையில் எல்லாம் அமைதியுற்றிருக்கின்றன! நாடகமேடையில் நடித்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் அப்படி அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டார்கள். ஆட்டங்கள் ஒழிந்தன; பாட்டுக்கள் மறைந்தன; வாத்தியங்கள் நின்று போயின! ஜனங்களுடைய ஆரவாரமான சம்பாஷணைகளும், அளவுகடந்த சந்தோஷமும், சுழலிலகப்பட்டு இமைப்போதில் சமுத்திரத்தினுள் ஆழ்ந்துபோகும் மரக்கலத்தைப்போல்'**மரணம்**'என்னும் சுழலில்அகப்பட்டு '**துப்பாம்**'என்னும் சாகரத்தில் ஆழ்ந்து மறைந்தன. நாடகப்பந்தல் முழுமையும் நிசப்தமான அமைதியோடு விளங்கிற்று. அர்த்தராத்திரியில் ஒருவர் வீட்டில் மரணம் நேர்ந்து, அவ்வீட்டிலுள்ளார் அழுது ஓய்ந்த பிறகு அவ்வீடு எவ்வளவு நிசப்தமாயும் பயங்கரமாயும் காணப்படுமோ அவ்விதமே 'விக்டோரியா சபாமண்டபம்' காணப்பட்டது. மரணத்தைச் கண்டவுடன் மனிதனுடைய அகங்காரமும் அகந்தையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்து விடுகின்னறன. மனிதனுடைய தற் பெருமை, டம்பம், அழகு, செல்வம், புகழ்முதலியவைகள் 'மரணம்' என்னும் ஒப்புயர்வற்ற பெரிய சக்தியினால் ஆன்மா சரீரத்திலிருந்து பிரிக்கப்படும் போது பெட்டிக்குள் அடங்கிக் கிடக்கும்சர்ப்பத்தைப்போல் அடங்கிவிடுகின்றன. "தனக்கு மிஞ்சன கோடீசுரனில்லை; தன்னினும் மேம்பட்ட கல்விமானில்லை; தனக்கு நிகரான சுத்தவீரனில்லை; தனக்கு இணையான அழகுடையவன் இல்லை; என்று மனிதர்கள் அறியாமையாற் கூறிமகிழும் தற்புகழ்ச்சியை 'மரணம்' ஒருநிமிஷத்தில் அழித்து விடுகிறதென்றால்,—அதன் சக்தியையும் வன்மையையும் என்னென்று கூறுவது?

நாற்காலியிலிருந்த மனிதர் கீழே விழுந்து இறந்து போனதைக் கண்டவுடன் கமலநாதனுடன் வந்திருந்த ஸ்திரீ அந்த இறந்த சரீரத்தின் மீது விழுந்து புலம்பினாள். அடக்கமுடையாத துயரத்தினால் அவள் தன்னையும் தெய்வத்தையும் நொந்து கொண்டாள் "**அநுவிந்தா! அநுவிந்தா!**" என்று அவள் வாய் விட்டுக் கதறினாள். இந்தப் பயங்கரமும் பரிதாபமுமான படுகொலை அவளுடைய மூளையைக்கலக்கி விட்டது; மனதை உருக்கிவிட்டது. கமலநாதன் அவளுக்குத் தேறுதல் கூறினான். அவள் தன்னையும் மறந்து தரையில் விழுந்து புரண்டழுததால் அவளுடைய முகவுறை கழன்று விலகியது. அவள் யார் என்பதைக் கமலநாதன் அப்போது அறிந்து கொண்டான்; திகைத்து நின்றான். அவள் யார்?— அவளேகமலரேகை!

வஸந்தமாளிகை

VASANTHAMALIKAI

அத்தியாயம் 14

சிறுபாளையம்

Chirupalayam

நமது பிரயாணிகள் துரகாரூடராய் அக்கடும் வெயிலில் வெகுதூரம் பிரயாணஞ்செய்து கடைசியாய், சிறுபாளையம் ஜமீன் நகரததுக்கடுத்த ஓர் குக்கிராமம் வந்து சேர்ந்து இக்கிராமத்துக்கடுத்த ஓர் ஆலமரத்தடியில் குதிரைகளை மேயவிட்டுத், தாங்கள் கொண்டுவந்த சிற்றுணவை உண்டார்கள். சிறிது நேரம் களைப்பாறினார்கள். சுமார் மாலை 4 மணியிருக்கலாம். இனிச்செய்ய வேண்டியவைகளைப் பற்றி அவர்கள் ஆலோசித்தார்கள். தர்மராஜன் மாயனை ஏற இறங்க இரண்டு மூன்று தடவை பார்த்துவிட்டு, "மாயனுசாரி! நாம் இப்போழுது ஓர் நகரத்துக்குள் செல்லப் போகின்றோம். நீர் இப்படி மீசையும் தாடியும், சடை பிடித்தலையும், கந்தையும், அழுக்குமாயிருந்தால், நமது வரவை எல்லா ஜனங்களும் வினோதத்துடன் கவனிப்பார்கள். நீரோ, இன்னும் கொஞ்சகாலம், வேஷம் மாறாடி இருக்கவேண்டுமென்கிறாள்" என்று சொல்ல,

மாயன்:—மஹராஜ், தாங்கள் சொல்லுகிறபடி செய்கிறேன். இந்தக்கோலத்தோடு போனால், வஞ்சன் கையிலகப்பட்டு வருந்த வேண்டியதாய்த்தான் நேரிடும். அவனும் வேஷம் மாறாடித்தான் திரிவதாய்க் கேள்வி. அவனுக்குத் தெரியாத தொழில் கிடையாது," என்றான்.

உடனே அவர்கள் ஒருவிதமா யாலோசித்துவிட்டு, அருகிலிருந்த ஓர் அம்பட்டன் சாவடி சொல்லவே அங்கே மாயன், க்ஷவரம் செய்துகொண்டான். இதுவரை காட்டு மராண்டி மாதிரியிருந்த மாயன் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம், 30 வயதுள்ள அழகிய யெளவன புருஷன் போலாய் விட்டான். இத்தருணத்தில், இரண்டு கழுதைகளின் பேரில் வெளுத்த துணி மூட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு ஓர் வண்ணான், நகர் நோக்கிச்சென்று கொண்டிருந்தான். அவனை அதிகார தோரணையுடன், தர்மராஜனழைக்கவே, ராணுவ உடைதரித்திருந்த அவரைப்பார்த்து நடு நடுங்கிக் கொண்டு, வண்ணான் வந்து சேர்ந்தான். உடனே மூட்டைகளை யவிழ்க்கும்படி, தர்மராஜன் கட்டளையிட பாவம், வண்ணான் யாதொரு பதிலு முரைக்கத் தைரியமற்றவனாய் மூட்டைகளை யவிழ்த்தான். அதனின்றும், குறிப்பாய், இரண்டு மூன்று உடைகளை எடுத்துக்கொண்டு, இதாருடையதடா? என்று தர்மராஜன் வினவ,

வண்ணான்,—மஹாராஜா! அரமனை தீவான் மஹா ராஜா அவுக. ராசர் யெஜமாங்களது."

தர்மாராஜன்.—இவைகள் விலை என்ன இருக்கலாம் ?

வண்ணான்.—மஹாராஜா ! நாக்குட்டிக்கு என்ன தெரியும் ஆண்டவனே. உருப்படி போயிட்டா, என் புழைப்புப் பொயிருஞ்சாமி !

தர்மாராஜன்.—என்ன செய்வாக?

வண்ணான்.—தவறிப்போச்சில்லே, பத்து வராகன் அவதாரம் போட்டிவாங்க் சாமி.

தர்மாராஜன்.—அவ்வளவு தானே! இந்தா 20 வராகனென்று வண்ணானிடம் எறிய, உடனே வண்ணான் அவைகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டு, மூட்டைகளை மறுபடியும் கட்டிக்கொண்டு தன் வழியே சென்றான்.

சிறிது நேரத்துக்குள், மாயனாசாரி புது உடைகளையணிந்து கொண்டான். உடனே, அவனும் ஓர் ராணுவக் குதிரை வீரன் போல் விளங்கினான். அவன் பெயரும், **கேங்காராஜு** என்று மாற்றப் பட்டது.

மாலைப்பொழுதாய் விட்டது. இதுகாறும் உலகத்தில் நடந்த அதிசயங்களெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டு விண்ணுலகில் வஞ்சார்த்துக் கொண்டிருந்த திவாகரன், களைப்பாறும் பொருட்டு, மேல் மலைத் தொடருக்குப்பின் மறைந்தான்.

நமது பிராயணிகளும், வீர கோலத்துடன், சிறு பாளையத்தில் ப்ரவேசித்துக் கடைசியாய் அரண்மனை ஆசாரவாசல் வந்து சேர்ந்தார்கள். யாதொரு தடையுமில்லமல் அரண்மனைக்குள் பிரவேசித்தார்கள்,

நமது ப்ரயாணிகள் சற்று நேரத்தில் முன் மண்டபம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கே அவ்வரண்மனை ஸம்ப்ரதி, அதிக மனக்கவலையுடன், கைகளைப் பிசைந்து கொண்டும் முகத்தில் கைவைத்துக் கொண்டும் ப்ரமைகொண்டவன்போல ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தான். தர்மராஜன் நுழைந்ததும், “தர்மராஜ் ! இப்பொழுதாவது வந்தீரே! உம்முடைய மாமாவும் நீரும் இருந்த பிரியத்துக்குக் கடைசி காலத்துக்காவது உதவிக் கொண்டீரே” என,

தர்மாராஜன்.—“ஸம்ப்ரதி, அப்பொழுது. காரியம் முந்திவிட்டதா ?

ஸம்ப்ரதி.—“என்ன சொல்லப்போகிறேன் தர்ம வைத்யர் கை விட்டுவிட்டார், ஏதோ தன் கைக்கு அடங்காத வியாதியாம். ஏதோ மாரகதசை யென்று அரண்மனை ஜோஸ்யரும் சொல்லுகிறார்” என்று சொல்லிக்கொண்டு, மேலே ஒன்றும் சொல்ல நாவெழாமல், விம்மி விம்மியழ ஆரம்பித்தார்,

இந்நிலமையில், வைத்தியரும் உள்ளேயிருந்து அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்,

தர்மாராஜன்:—“வைத்யரே, எப்படி இருக்கிறது மாமா தேக நிலமை?” என்று வினவ,

வைத்யர்.—நான் என்ன சொல்வேன். எனக்கு அதிருஷ்டமில்லை. இப்படிப்போன்ற பெரிய அரண்மனையில் நல்ல பேரெடுக்க? என்ன ஐயா, மஹாராணியவங்க, தமக்கை பேரப்பிள்ளை தலையிடியாலே துடிச்சிக்கிட்டிருந்தது. அடியேன் போனேன், ஒருதைலம் தடவினேன். நிமிஷத்தில் நீங்கிவிட்டது. எனக்கதிருஷ்டமில்லை—”

தர்மார்ஜன்.—அப்போ எப்படியிருக்கிறது ?

வைத்யர்.—வாகடம், அஷ்டாங்கசித்தி, சச்ருதம், சரகம், பதினெண் சித்தர், அகத்யம், என்னெல்லாம் போட்டுப் புலட்டினேன். ஒன்றுக்கு மடங்கவில்லையே இந்த மாய வியாதி, என்று கைகளைப் பிசைந்தோன்.

தர்மாராஜன்.—அதிக மனவருத்தத்துடன் அதிக வார்த்தை வளர்க்காமல், மாயனை வாசலில் நிறுத்தி விட்டுச் சரேலென்று உள்ளே சென்று, ஓர் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

ஆங்கோர் கட்டிலில் ஓர் கிழவர் வயதாலும், விசேஷமாய் வியாதியாலும் பீடிக்கப்பட்டவராய், ஊர்த்வ சுவாஸம் விட்டுக்கொண்டு படுத்திருந்தார். அருகில், இரண்டு வேலைக்காரர், விசிறியால் வீசிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஜாதஸ்ய மரணம் த்ருவம், என்னும் ஸாங்யாயப்படி, இம்மண்ணுலகி லிதுகாறுமிருந்து நீர் பாதித்தது போதும், இனி என்னுலகு வாரும் என்று யமன் அழைப்பது போலும், இருத்தலோ, இறத்தலோ என்று, யமனுடன் அவர் போரடிக் கொண்டிருப்பது போலும் தோன்றும். அவ்வரண்மனைமுழுதும் விசேஷமாய்அவ்வறைமுழுதும் சாவுகோலமாய் விட்டது ஆங்குள்ளோர்யாவரும் சோக பாரத்தால் வாட்ட முற்று, இழவு கோலங் கொண்டிருந்தார்கள். வியாதியஸ்தரின் கன்னங்கள் சுருங்கிக் கண்கள் குழிந்து ஒளியற்று உதடுகள் பிளந்து, அங்கசேஷ்டைகள் யாதொன்று மில்லாமல் கண்களைத் திறுதிறு என்று விழிப்பதும் மூடுவதுமாய்த் தலை யணையில் கூடத் தலைதரியாமல் மேல் சுவாஸம் கீழ் சுவாஸம் விட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

இந்நிலமையில் நமது தர்மராஜன் பிரவேசித்து, அடிமேலடிவைத்து, அரவமில்லாமல் அதிக பயபக்தியுடன். வியாதியஸ்தர் அருகிற் சென்று மௌனமாய் நின்றான். வியாதியஸ்தர், சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு கண்களை விழித்துப் பார்த்து, அப்பா தர்மராஜ! என்னப்பா! கண்டாயோ என்று வினவ,

தர்மாராஜன்:—‘மாமா!’ என்று மேலொன்றும் சொல்ல முடியாமல் விம்மியழுதான்.

வியாதியஸ்தர்:—"அப்பா! என் அழுகிறாய் பாவி பெண், என் குலத்தையும் கெடுத்து பெரும் அபகீர்த்தியும் உண்டு பண்ணி, அப்பாவி மஹாவீர—" என்று விம்மி விம்மியழுதார்.

"மாமா! இந்த நிலைமையில் தாங்கள் இவ்வளவு கவலை கொள்ளலாகாது."

"அப்பா! தர்மா! என் அந்தியகாலத்தில் எனக்கிந்த அவமானமுமா நேரிடவேணும்" என்று அழுதார். உடனே, அவரது வாயடைத்து விட்டது. பற்கள் கிட்டிவிட்டன; 'திறுதிறு,' என்று வெட்ட வெளியை நோக்கினார், உடனே கண்களும் மூடிவிட்டன. "ஐயோ! ஐயோ!" என்று அரண்மனை முழுதும் அழுகைக்குரல்கள் பரவின. இந்த நிலைமையில், அரண்மனைவாசலில் நின்ற நமது மாயனும் அவ்வறையில் அழைக்காமலே தானாகவே பிரவேசமானான். தர்மராஜனை நோக்கி, மஹாராஜா! அடியேன் ஒருவிண்ணப்பம், மஹாராஜா! உடம்பு நிலைமையை அடியேன் சற்றுப்பார்க்கும்படி உத்தரவளிக்கவேண்டு" மென.

மற்றவர்கள் ஆட்சேபிக்காமல் ஸ்தம்பமாய் நின்றார்கள். மாயன், அருகிற்சென்று வியாதியஸ்தர் நாடிகளை ஸ்பர்சித்துத் தனக்குக் கொஞ்சம் ஸமாதானமடைந்து, தன் உடைப்பையினின்றும், ஓர் சிமிழைத்திறந்து அதை வியாதியஸ்தர் மூக்கில் பிடித்தார். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் வியாதியஸ்தர் கண் விழித்தார், மாயன் மற்றவர்களைநோக்கி எஜமான்களே! அடியேன் மேல் தயை செய்யவேண்டும். எல்லோரும் அறையை விட்டு வெளியே செல்லவேண்டும். ஒரு ஜாமப்பொழுது ஒருவரும் இங்கே வரலாகாது. அதற்குள்சௌக்கியமாகா விட்டால், நீங்களென்னை என்ன வேண்டு மானாலும்செய்யலாம்" என்றான்.

உடனே தர்மராஜனுடைய உத்தரவு பிரசாரம் எல்லோரும் வெளியேறினார்கள். மாயனும் வெளியே சென்று அவ்வறைக் கதவை மூடிக்கொண்டு, அதன் வாயிலில், உட்கார்ந்து காத்துக்கொண்டிருந்தான்.

தர்மராஜன்:—ரகஸ்யமாய் "மாய! என்னவியாதி என்று நிதானித்தாயா!"

மாயன்:— மஹாராஜ் என்ன சொல்லப்போகிறேன். இது '**கார்க்கோடகம்** என்ற விஷம் தாங்கள் உள்ளே நுழைந்ததும், அங்கேயிருந்த ஸம்பரதியிடம் வியாதியின் குணங்களையும், அதன் காலவரையறையையும் அறிந்து கொண்டேன். மற்ற விஷங்களைப்போல இது உடனே கொன்று, சந்தேகத்தை உண்டு பண்ணாது. மேலும் உங்கள் அரண்மனையிலுள்ள உண்மையாயிருந்த ஓர் பரிசாரகன் திடீரென்று ஓடிப்போய்விட்டதாகவும் அறிந்து கொண்டேன். நான் என் குருவினிட மிருக்கும்பொழுது இவ்விஷத்தின் லக்ஷணங்களைப்பற்றி யறிந்திருக்கிறேன். இவ்வரண்மனை ஸம்பிரதி இவ்விவரங்களெல்லாம் எனக்குச் சொன்னதும், இவைகளைக் கொண்டு இவ்வியாதியையும் ஒருவாறு நிதானித்துக் கொண்டேன். இந்நிலைமையில், ஜமீன்தாரவர்களுக்கு எவ்விதத்தாலும், உள்ளுக்கு மருந்து செலுத்துவது அசாத்தியம். அபாயமாய் முடிந்தாலும் முடியும். ஆதலால், 'அமிருதசஞ்சீவி' என்னும் இம்மஹா ஔஷதத்தை மூக்கில் பிடித்தேன். ஈசன்கிருபையால் இன்னும் ஒரு ஜாமப்பொழுதில் குணத்துக்கு வரலாமென்று தோன்றுகிறது.

... ...

அவ்வரண்மனை முழுதும் ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

... ...

ஒரு ஜாமப் பொழுதானதும் மாயன் உள்ளே பிரவேசித்து, படுத்திருப்பவரருகிற் சென்று தாதுவை நிதானித்துக் கொண்டு, மலர்ந்த முகத்துடன், 'மஹராஜ்,' என்று மெதுவாயழைக்க, ஜமீன்தார் நித்திரையினின்று விழித்தாற் போல் கண் விழித்தார். முன்போலக் கண் இமைகள் பாரமாய்த் தோன்றவில்லை. உடம்பெல்லாம் இலகுவாயும், உளைச்சல் யாதொன்று மில்லாமல் ஸ்வாதீனமாயும் இருப்பதாய் உணர்ந்தார்.

அதிகமாய் வளர்ப்பதேன். மறுநாள் மாலைக்குள் அநேகமாய் வியாதியும் சௌக்கியமாய் விட்டது.

மறுநாள் மாலை ஓர் தூதன் அதிவேகமாய் அரண்மனையில் பிரவேசித்து ஓர் கடிதத்தைக் கொடுக்க அதைப்பார்த்து விட்டு, ஆங்குள்ளோர் யாவரும் மிக்க மனக்கவலையிலாழ்ந்தார்கள்.

அன்றுஇரவு சுமார் 9 மணிக் கெல்லாம் தர்மராஜனும் மாயனும் துரகாரூடராய் 10 குதிரை வீரருடன் சிறுபாளையத்தினின்றும் அவசரமாய் வெளியேறிச் சென்றார்கள்.

மாமரத்தைப்பயிர்செய்யும் வகை:—மா எவ்வித நிலத்திலும் வளரும். ஆனால் நிலம்மட்டும் ஆழமாயும் நன்றாய் நீர்வடியக்கூடியதாயுமிருக்கவேண்டும். ஒட்டுமரங்களை 35 அடிக்கப்பால் நடுவதுவழக்கம், 20 அடியில் கூட நட்டு லாபமடைந்திருக்கிறார்கள். அநேகம்பேர் 4 அடி. ஆழமும் 4 அடி சுற்றளவுமுள்ள ஒரு குழி தோண்டி மேல் மண்ணில் கொஞ்சம் குழிக்குள் தள்ளி மாட்டுச் சாணியும் கொஞ்சம் போடுவதுண்டு. உஷ்ண பூமிகளில் மழைக் காலங்களில்தான் மா நன்றாய்ப் பயிராகும். சீதோஷ்ண ஸ்திதி ஜாஸ்தியுள்ள விடத்து வருஷ முழுமையும மா நன்றாய் வளரும், இப்பேர்பட்ட இடங்களில் 5-சேர் உப்பை மரத்துக்கடியில் பேட்டால், பின் 2-மாதங்களுக்கு மரம் உலராமல் பூப்பூக்க ஆரம்பிக்கும். இப்படியும் பம்பாயில் சிலர் செய்கிறார்களாம்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

1. ஆத்திசூடி விளக்கம்

31. அனந்தலாடேல்

இந்தவாக்கியம் அல்நந்தல் ஆடேல் எனப் பிரிந்து இருட்டு அதிகப்படும் விஷயத்தில் நெருங்கிப் பழகாதே என்ற பொருளைத்தரும்.

இதற்கு இருட்டான் தமோகுணம் அதிகப்பட்டிருக்கும் தூக்கத்தில்அதிகமாகப் பழகிவாராதே' என்று பொருள் கூறலாம். தூக்கம் தேஹேந்திரியாதி விஷயங்கள் ப்ரபஞ்சத்தில் கலந்து தொழிற்பட்டு வருகையில் அவைகளுக்கு உண்டாகும் ஓய்வால் ஏற்படுவது. மறு படி அவைகள் தேறி உலகவிஷயங்களில் பாய்ந்தோடி வ்யவஹரிப்பதற்கு இந்த விளக்கமில்லா ஓய்வு ரூபமான தூக்கம் அவசியமே. பெரும்பாலார்க்கும் இப்படி ஸுககரமான இந்த தூக்கத்தில் அதிகமாகப் பழகிவந்தால் மனதில் வரவர தமோகுணமும் அதன் காரியங்களான சோம்பல் ஒன்றும்தோன்ருமை, மந்தம் முதலியவைகள் அதிகரித்துவிட மனிதன் பயனற்ற வனுகி விடுவன். ஒழுங்கு தவறிவிடும். விவேகம் வர வரமங்கிக் கொண்டுவர, இது இல்லாத மிருகநிலைக்கு வந்துவிடுவன். அளவுக்கு மிஞ்சினுல் அமிர்தமும் நஞ்சு என்றபடி இவனுக்கு அதிகத் தூக்கத்தால் 'சோம்பலுக்கு வாழைப்பழம் தோலோடே' என்றதற்கு ஏற்ற மந்த நிலை வந்துவிட தன் காரியத்தைக் கூடககவனித்து ஸரிவர நடத்தும் திறன் போய் விடும். பின்னர் அல்லவா இவன் ஸன்மார்க்க வழி. நடக்க முயலவேண்டியது? கால், அரை, முக்கால், முழுச்சோம்பேரிக் கனதயை நாம் கேட்டிருக்கிரும் இவர்கள் சென்று படுத்திருந்த சாவடி தீப்பற்றி விட அங்கிருந்த மற்றையோர் ஓடிப்போய் விட்டனர். போகும்கால் உண்டான சப்தத்தால் சற்று விழித்த கால் சோம்பேரி தீப்பிடித்து விட்டது என்று தூங்கத் தொடங்கி விட்டான். அரைச்சோம்பேரி கண்ணை விழிக்காமலே 'இதென்ன இரைச்சல்' என்று உளறி விட்டுக் கண்ணைக் கூட்டத்திறக்காமலேயிருந்து விட்டான் முக்கால்சோம்பேரி 'இதைத்தான் சொல்வானேன் வாயைத்தான் நோவானேன்' என்றுகூறி ஒரு தரம் புரண்டுகொடுத்தான் முழுச்சோம்பேரியோ சந்தை இரைச்சலில் குடி யிருந்து கெட்டேனே' என்று நொந்துகொண்டு அசையக்கூட இல்லை, இவர்கள் கதிதான் தூக்கத்தில் அதிகம் பழகுவோருக்கு வரும் மனிதத்தன்மையே வரவரக், குறைந்து கொண்டுவந்து முடிவில் தேவாங்கு என்ற சோம்பேரி மிருகத்தின் நிலை வந்துவிடும். இந்த ஜன்மம் வீணுவதுமன்றி அடுத்த ஜன்மத்தில் புல் புழுவாகவும் பிறக்கவேண்டி வரும். அதிகத்தூக்கத்தால வருங் கெடுதிகளை ஆத்திசூடி வெண்பாவில்.

காலைத்துயில் சீலம் போம் கண்டபகல் ஆக்கம்போம்,
மாலை துயில் நோயாம் வகையறிந்து—ஞாலமதில்
புண்ணிய காலம் தெரிந்தே புன்னைவன நாதா
எண்ணி அனந்தலாடேல்.

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தூக்கம் என்பது உலக வ்யவஹாரத்தால் வரும் ஓய்வு நீக்கத்திற்காக ஏற்பட்டுள்ளது வயோதிகர், ஞானிகள் இவர்களுக்குத் தூக்கம் அதிகமாகவே வாராது. ஒருவனுக்கு மனக்கவலை அதிகரிப்பதால் தூக்கம் பிடிக்காது. மற்றவனுக்கு மனம் சற்றேரக்குறை எப்பொழுதும் ஓய்ந்து சாந்தமாக உண்மை வஸ்துவைப் பற்றி யிருப்பதால் தூக்கம்அவசியமாக விராது.எப்பொழுதும் அவன்தன்னிலையிலேயே நிலைத்திருக்கமுயன்று கொண்டுமிருப்பன். ஞானி நிலை இப்படி இருப்பதால் தான் ஏகாதசி, சிவ ராத்திரி, கோகுலாஷ்டமி முதலிய தினங்களில் உலக வ்யவஹாரத்தை ஊண் உள்பட ஒதுக்கி இரவில் தூக்கத்தையும் ஒதுக்கி ஸத்வஸ்து விஷயத்திலேயே பொழுது போக்கி ஞானியாக வேண்டும் என்று பெரியோர்கள் ஏற்பாடு செய்துள்ளனர்.

ஆகவே தூக்கம் அவசியமாக விருக்குங்கால் மாத்திரமே அதற்கு இடங்கொடுக்க வேண்டும். விழிப்பு வந்து விட்டால் உடனே படுக்கை விட்டெழுந்து நல் வழிகளில் மனதைச்செலுத்தவேண்டும். படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருக்கலாகாது. இம்மாதிரி தூக்கம் வாராதகாலத்தில் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டு ஸுகம் கொடுத்து தூக்கத்தை வரவழைக்க முயலவே கூடாது. தூக்கம் வந்து சொக்கினுல் தான் படுக்கையில் சென்று படுக்கவேண்டும். இம்மாதிரி விழிப்பு வந்த பின்னும், தூக்கம் வருவதன்முன்னும் படுக்கையில் படுத்துப்புரண்டு தூக்கத்துடன் பழகுவதே அனந்தலாடல் என்பதாம்இதை ஒரு பொழுதும் செய்யலாகாது செய்தால் முன்னர் எடுத்து விஸ்தரிக்கப் பட்ட கெடுதிகள் எல்லாம் வந்து மனிதனைக் கழுதை யாக்கி விடும்.

இதற்கே வேறு ஒரு உட்பொருளும் உண்டு. இருட்டு என்று பொருள் படும் அல் என்ற சொல்லுக்கு அஞ்ஞானம் என்று பொருள் கொண்டு இந்த வாக்கியத்திற்கு அஞ்ஞானம் அதிகரிக்கும்படி விஷயங்களில் மனதைத்திண்டாட விடாதே என்று பொருள் படுத்தலாம். இந்த பொருள் முன்கூறிய பொருளுக்கு முரணுனதல்ல. முற்கூறியது தமோகுணத்திற்கு இடங்கொடாது அதை சுருசுருப்பால் மாற்றி விட வேண்டும் என்று தெரிவித்தது. இதோ அப்படிப்பழகப்படும் ரஜோகுணமாகிய சுருசுருப்பில் இருக்கும் கெடுதலான பாகத்திற்கு இடங்கொடாது மேலான ஸத்வ (அமைதி) குணத்திற்கு உட்பட வேண்டும் என்று தெரிவிக்கிறது. ஆகவே முதல் பொருள் அபிவிருத்தியில் முதல்படி. இது இரண்டாவது படி அவ்வளவு தான்.

ராஜஸநிலையில் உள்ள கெடுதிகள் யாவை என்ற சங்கை பிறக்கும். ராஜஸகுணமாகிய சுருசுருப்பு மேலிடுங்கால் மனதில் தேஹவாஸனை லோகவாஸனை சாஸ்திரவாஸனை ஆகிய மூன்றும் அதன் காரியமான பரபரப்பான விருத்திகளும் உண்டாகும். இவை தாமஸத்தை விட மேலாயினும் இவைகளிலேயே நிலைத்து விடுவது மனிதர்களுக்கு அழகல்ல. தேஹவாஸனை என்பது தேஹஸௌக்கியம் முதலியவைகள்: விஷய தேஹஸம்பந்தமாக ஏற்படும் முயற்சிகளுக்கு பீஜம். இதுதான் வரவர தத்கால நாகரிகத்தால் புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கப்படும் யந்திரங்கள் மூலமாக நம் விஷயத்தை அதிகப்படுத்துவது. இது தடித்திருக்கும் வரையில் மனம் தேஹ ஸுகங்களைத் தேடுவதில் சென்று அவைகள் கிடைத்ததும் அவைகளில் மூழ்கியும் சொக்குவதான தமோ விருத்தி வந்து மூடிக்கொள்ள கீழ்ப்படிக்கு இறங்கிவிடும். ஆதலால் இதை வரவரக் குறைக்கவேண்டும். லோகவாஸனை என்பது பொதுவாக எல்லோராலும் எப்பொழுதும் நன்கு மதிக்கப்படவேண்டும் என்ற பேராவல். ஒருவன் எல்லோரையும் எப்பொழுதும் திருப்திப்படுத்த முடியாது என்பது உண்மை வாக்கியம் இந்த ஆவலால் வீண் மனச்சஞ்சலமும் கஷ்டமுமே தவிர வேறொன்றும் ஏற்படாது. இதை உணர்ந்து இதைக் குறைத்துக்கொண்டு ஸன்மார்க்கத்தை விடாதிருக்கவேண்டும். சாஸ்திர வாஸனை என்பது கல்விகற்றுக்கூறவேண்டும் என்ற பேராவல். 'கற்றது கையளவு கல்லாதது கடலளவு' என்பதைக் கொண்டு இதைத்தடுத்து அவசியம் மனதைச் சுத்தப்படுத்த வேண்டிய கல்விகளைக் கற்க முயலுவதில் காலத்தைப் போக்கவேண்டும். ஆகவே தமோகுணம் நீக்கராஜஸகுணத்தைப் பற்றிப்பழகினால்அப்பொழுது மனம் அந்த குணத்தின் வசமாகி முற்கூறிய மூன்று வாஸனைகளால் பற்றி இழுக்கப்பட்டுத் திண்டாடும். அவைகளில் வசமாகி ஓய்வு ஏற்பட்டு மூடம் அதிகரித்து மறுபடி தமோகுண விஷயத்திற்கோ அல்லது ராஜஸத்தை விட்டு வெளியேற முடியாத் தீராச் சஞ்சல நிலைக்கோ போக இடந்தரலாகாது. மனம் போன போக்கே விடாமை என்பதுதான் அனந்தலாடேல் என்பதன் கருத்து.

இசற் கேற்பவே தாயுமானவரும்,
எல்லாம் யோசிக்கும் வேளையில்,
பசிதீர உண்பதும் உறங்குவதுமாக முடியும்,
உள்ளதே போதும் நான் நானெனக்குளறியே,
ஒன்றைவிட்டொன்று பற்றிப்பாசாட,
விக்குள்ளே வீழாத பரிசுத்த நிலையை அருள்வாய்,

என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

இன்னமும் உட்புகுந்து நோக்கில் வேறொரு கருத்தும் இந்த வாக்கியத்திலிருந்து வெளியாகும். ராஜஸ குணத்தை ஸஹாயமாகக்கொண்டு தமோகுணத்தை விட்டு வெளியேறி மேல் விருத்தியாகி ராஜஸத்தின் வசம் முற்றிலுமாகாது ஸத்வம் மேலிட்டு வருங்கால் அஞ்ஞானத்தை விருத்திபண்ணும் விஷயத்தில் மனதை ஆடவிடாதே; பேராபத்து ஏற்படும் என்பதும் இதில் அடங்கியுள்ளது. இந்த விஷயத்தில் 'அஸத் விஷயத்தில் மனதை விடாதே; பாதர் விஷயத்தைப்போல பந்தகாரணமாகுமது' என்று ஸாங்கிய ஸூத்ரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஸ்ரீமத் பாகவதம் ஐந்தாம் ஸ்கந்தத்தில் வரும் ஜடபாதர் உபாக்யானமே. (பாகவத வினாவிடை முதல் பாகத்தையாவது, விவேகபோதினி3ம்தொகுதி 382,383ம்பக்கங்களையாவது பார்க்க). உயரப்போகப் போககீழேவிழும்வேகம் அதிகமாகுமல்லவா; அதுபோல, அபிவிருத்தியாகவாக கீழ்விஷயங்களை ஒருபொருட்டாக மதித்துப் பற்றுதல் பேராபத்திற்குத்தான் இடனாகும்.

ஆகவே இந்த வாக்கியத்திற்குப் பொருளுரைக்கின் (எந்த நிலையிலிருப்பினும் அதிற் தாழ்ந்த நிலையை ஒரு பொருட்டாக எண்ணித், தன் நிலைச்சிறப்பை மறைக்கும்படியான) அஞ்ஞானம் விருத்தியாகும்படி (அந்த தாழ்ந்தவைகளில்) நெருங்கிப் பழகாதே என்று பொதுப்பட முற்கூறிய மூன்று விதப் பொருளும் பொருந்தத்தான் கூறவேண்டும். இவ்வாறு நிலைக்கேற்றபடிப் பொருள் படுத்தி நாம் கடைத்தேறும்படி அமைந்துள்ளது, மூதாட்டியான ஔவையின் அருள்வாக்கு.

மொழி பெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

WHAT KEEPS THE SUN ALIGHT?

You would think that the Sun is alight because it is burning; for it is generally spoken of as enormous fire ball. But when a thing burns, the stuff of which it is made joins with the oxygen of the air in which it burns. The Sun however is actually so hot that nothing can join with anything else in it; nothing could burn in the Sun There are plenty of burnable things there, and plenty of oxygen to burn them with, but they are kept apart by heat. Also even if things could burn in the Sun, that would not keep it alight, but it would have burnt out ages ago and we should not be here.

The heat and light of the Sun come mainly because the Sun is shrinking by gravitation, the power which makes every piece of stuff in the world to attract all other stuff to

5

itself. As it shrinks, its parts strike each other and their motion is stopped and heat and light are produced, just as when one piece of flint is struck by another. Probably the Sun is also kept warm by having in it some of the wonderful element radium, which produces heat from within itself.

ஸூர்யனை எப்பொழுதும் ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும்படி செய்வதெது?

ஸூர்யன் ஒரு பெரிய நெருப்புக் கோளம் என்று பொதுவாக மதிக்கப்பட்டிருப்பதால், அது எரிந்து கொண்டே இருக்கும்; அதனால் ஸூர்யன் எப்பொழுதும் ஒளிவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்று உங்களுக்குத் தோற்றலாம். ஏதாவது ஒன்று எரியுங்கால் அது எவைகளால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்பொருள்கள் அவைகளைச் சுற்றியுள்ள வாயு மண்டலத்திலிருக்கும் பிராணவாயுவுடன் சேரவேண்டுவது அவசியம். ஸூர்யன் வெகு சூடாக விருப்பதால் அதனுள் ஒரு பொருள் வேறொன்றோடும் சேரவே முடியாது, அதாவது ஸூர்யனுள் ஒரு பொருள் எரிந்து போய்விடமுடியாது. எரிந்து போகக் கூடிய பொருள்களும் எரிப்பதற்கு வேண்டிய பிராணவாயுவும் அங்கு ஏராளமாக இருக்கின்றன. ஆயினும் இவைகள் அதிகச்சூட்டால் விலக்கி நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஸூர்யனுள் ஏதாவது எரிந்து போய்விடமுடியுமாயின், அது ஸூர்யனை விளங்கும்படி செய்யமுடியாது. மேலும் வெகு காலத்திற்கு முன்னரே இவைகள் எரிந்து போய் விட்டிருக்கும். ஸூர்யன் ஒளி இல்லாமல் போக, நாமும் இருப்பதற்கே இட மில்லாமல் போயிருக்கும்.

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் மற்றொன்றைப்பற்றித் தன்னிடம் இழுக்கும்படி செய்யும் தன்மை தரும் ஆகர்ஷண சக்தியால் ஸூர்யன் அளவில் குறைந்துகொண்டுவர அதனால்தான் ஸூர்யன் ஒளியும் வெப்பமும் முக்யமாக உண்டாகின்றன. இப்படிக் குறுகி வருகையில் அதன் பாகங்கள் ஒன்றோடொன்று மோத, மேல் போக வொட்டாமல் தடைபடுகின்றன; ஒரு சிக்கி முக்கிக் கல்லை மற்றொரு சிக்குமுக்கியின்மேல் அடித்தால் நெருப்பு உண்டாவதுபோல இங்கும் வெப்பமும் ஒளியும் உண்டாகின்றன. தன்னிடமிருந்தே சூட்டை வெளிப்படுத்தும் அத்புத மூலப்பொருளாகிய ரேடியம் என்பது ஸூர்யனுள் இருக்கலாம். அதனால் ஸூர்யன் எப்பொழுதும் சூடாகவே இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

ஆமணக்கின் மணத்தைப் போக்க வழி.—ஒரு கோப்பையிலே வெந்நீரிட்டு. அதிலே ஒரு அவுன்ஸ் ஆமணக்கெண்ணெயும் ஒரு ஸ்பூன் கொண்ட தேனும் ஊற்றி இவை மூன்றையும் நன்றாகக் கலக்கித் தெளியவிட்டுப் பின்னர் எண்ணெயைமேலால் வடித்தெடுக்க துர்காற்றம் சிறிது மிராதாம்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

நந்தன் சரித்திரம்

8. உட்பொருள்

இதுகாறும் நந்தன் சரித்திரத்தை வாசித்துவந்த நண்பர்களே! இதைக் குற்றங்கூறத் தொடங்கி விடாதேயுங்கள். ஜலத்தில் பிரதிபலித்திருந்த சந்திரபிம்பத்தைக் கண்டு ஆனந்த பரவசராகி கிருஷ்ண சைதன்யர் ஓடி யணையச்சென்றதை ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவந்து கொள்ளுங்கள். பித்தன் பக்தன், வித்தன் எல்லோரும் ஒரே மதிரிதான் தோற்றுவார்கள். இவர்கள் மனப்பற்று மிகச் சிறந்ததாக இல்லாமலிருக்கலாம். பக்தி ஞானத்தைக் கடந்து நிற்பதல்ல: அம்மாதிரியே ஞானமும், நிஜமான பக்தி ஸ்வரூபத்திற்கு அப்பாற் பட்டதுமல்ல. ஞானமோ பக்தியோ அது போக்குவரத்தாகவும், வெளி ஆவேச ரூபமாகவும் இராது நிலைத்ததாயும், சாந்தமாயும் இருத்தல் வேண்டும்: அது எரிமலைகள் போல விட்டுவிட்டு ஆவேச ரூபமாக கதித் தெழவே கூடாது: ஹிமயமலைபோல அசையாமல் நிலைத்ததும், கங்கையைப் போல ஓயாது பெருகுவதும், நடராஜரைப்போல சலிப்பின்றித் தாண்டவமாடி நிற்பதுமாகவே இருத்தல்வேண்டும்.

நந்தன் சரித்திரம் இதோடு முடிந்தது. இதனால் நம்மனதில் அழகிய இருப்பு கற்பிக்கப்பட் டிருக்கும் நந்தனர், நடராஜர் இவர்கள் அநேக இரவு நமது ஸ்வப்னத்தில் வரட்டும், அவர்கள் எண்ணம் மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் வரை வந்துகொண்டே இருக்கட்டும், இதனால் ஓயாது உபதேசிக்கும் ஆசார்யனுடன் நமது சித்தம் தானே சென்று பொருந்தி நிலைக்கும்படியான தன்மை உண்டாகட்டும்.

ஞானபரமாக எல்லாவற்றையும் நோக்கும் தன்மையுடைய ஞானிக்கு ஸாதாரணமான தன்மையுடைய விஷயங்கள் கூட உண்மைவிஷயத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளும் திறன் உண்டு. தன் மனதி லிருக்கும் மாறுநிலையை அநித்ய வஸ்துக்களிடம் புகட்டியும் ஆனந்திப்பன். அவன் திருஷ்டியில் அடிமை நந்தன் ஆதனூர் பறையனல்ல: அவன் கதை வெறும் புராண கதையுமல்ல. நந்தன் ஆத்மாவே, க. வுள்ரூபமான ஆனந்தமே. 'ஆனந்தமே பிரஹ்மம்என்று அவன்உணர்ந்தான். ஆனந்தத்தி லிருந்துதான் ஜீவராசிகள் எல்லாம் தோன்றி நிலைத்து, அதனுள்ளேயே அடங்கி விடுகின்றன' என்பது தைத்திரீயச்சுருதி (III—6)

தேஹத்துள் வரை யறுக்கப்பட்டுஇந்தஆனந்தம்ஸான்வ்யவஹார விளையாட்டில் ஈடுபடும் ஜீவனாகி, சந்திர ஸூர்ய நக்ஷத்திராதி ப்ரபஞ்சங்களைத் தோற்றுவித்து

ராகத்வேஷாதி பந்தங்களை ஏற்படுத்துவது. நந்தன் பறச்சேரியில்பிறந்தான் என்பது நாம் மாம்ஸ ரக்தாதிகளிலேயே வ்யவஹரிக்கும் கசாப்புக் கடைக்காரர்கள் என்பதைக் குறிக்கும். தேஹம் நான் என்று வரும் எண்ணமே பறையத் தன்மை: உபனிஷத்துக்களாகிய புண்யதீர்த்தஸ்நாநம்தான் இந்த இழிவை நீக்கும் ப்ராயச்சித்தம். நந்தனைப்போல் நாமெல்லோரும் பண்ணையாரான வயிற்றுக்கும் நம்முடன்ஸதா இருக்கும் உறவினரும் அயலாருமான கொடியவிருத்திகளுக்கும் அடிமைகளல்லவா? நந்தனுக்கிருந்ததுபோல தேகஸுகம், மூட நம்பிக்கை, பெயர், கீர்த்தி, அதிகாரம், முதலிய அநேகக்ஷுத்ரதேவதைகளை நாமும் ஆராதிக்கும்படி ஏற்பட்டிருக்கிறதல்லவா?

பறச்சேரி ப்ராஹ்மணர் அக்கிரகாரத்தை விட்டு ஒதுங்கியே இருக்கும், இந்த ப்ரபஞ்ச ஆதிகாரணமான அஞ்ஞானம் பரமாத்மாவின் ஒருபாகம். மிகுந்த பாகங்களெல்லாம் அழிவற்று தேஜோமயமாக விருப்பன (தைத்ரீயம் ப்ரஹ்மமேத 2), ஸ்ரீகிருஷ்ணர் (கீதை X—42 இல்) 'எப்புவியும்; என்னுடைய கூறொன்றால் யானெளிது தாங்கிடுவேன்' என்று கூறியுள்ளார். ஒங்கித்தழைக்குங் காலத்தும் அஞ்ஞானம், அதை எரிக்கும் திறனுடைய ஞானத்திற்கு ஒரு பொருட்டாகவே இராது. தூர இருப்பினும் கோயில் கொஞ்சம் தெரிகிறது, ஆதலால் மனிதன் கடைத்தேற ஒரு மார்க்கம் உண்டு. திருப்புன்கூர் சென்று, நாமரூபம் நீக்கியபின் சேஷிக்கும் முடிவான குறியாகிய சிவலிங்கத்தை நாமெல்லோரும் தரிசிக்கத்தான் வேண்டும், அப்பொழுது நந்திதான் நமக்குத்தடையாக ஏற்பட்டு நிற்கும். நந்தி என்பது மோக்ஷவாயில் காவலாளர் என்று வர்ணிக்கப்படும், சமம், விசாரம், ஸந்தோஷம், ஸாதுஸங்கமாகிய இவைகளின் கூட்டமே. இவைகள்மூலமாகத்தான் பரம்பொருளை அணுகிச் செல்லவேண்டும், நெருங்கிவிட்டால் இவைகளும் முடிவான நிலைக்குத் தடையாகிவிடும்; பரம்பொருளாகி நிற்பதற்கு இவைகளும் ஒதுங்கவேண்டுமல்லவா? ஈச்வர கிருபையால் இவைகளும் நீங்கக்ஷண தர்சனம் கிடைக்கிறது. இது ஒருதரம் ஏற்பட்டதும் ஸ்திரீ விஷய ப்ரஞ்ஞை மழுங்கிவிடுகிறது. ஸம்பத்து துச்சமாக ஒதுக்கப்படுகிறது. ஈச்வர பக்தி விஷயங்களாலும் நிலைகளாலும் வர வர வலுத்துக்கொண்டு வரும்.

நந்தன் சரித்திரத்தில் ஆராதிக்கப்படும் மண்பொம்மைகளே நமது ஆராதனாவிக்கிரஹங்கள், இந்த ஆராதனத்தில் பக்தி தான் மனதைக்கொள்ளை கொண்டு ஆராதிக்கும்படித் தூண்டுவது. பிரம்மஞானி யொருவனாகி ப்ராஹ்மணன் தான் சிதம்பர நடராஜர் இவைகளைப்பற்றி வசனிப்பது. இவை இரண்டும் முறையே ஆத்மா என்றும் சித் ஆகாசம் என்றும் நமக்குத் . தெரிந்ததுதான். இவைகளைச் சென்றடைய குருவாகிய ப்ராஹ்மணர் அனுமதியும் அனுக்ரஹமும்தான் வேண்டும். குரு பக்தியின் திடத்தைப் பரிசோதிப்பார் பக்திதேறி பலத்துவிடும். இப்படி நிலைத்ததும் பெரியோர் யார்? சிறியோர் யார்? குரு யார்? சிஷ்யன்யார்? இந்த ஸமரஸ உணர்ச்சி ஏற்படுபவனது தர்சன மாத்திரத்திலேயே ப்ரபஞ்சம் எல்லாம் ஆனந்த பரவசமாகிவிடும். சிதம்பரத்தில் ஆத்ம ஸந்நிதானத்தை நோக்கி உள்ளம்பூரித்தணுகுவன் நந்தன். கோட் சொல்லும் உறவினர்கள் அடங்கி விடுவர்: முகத்தில் திவ்ய தேஜஸ் ஜ்வலிக்கத் தொடங்கி விடும். க்ஷுத்ரதேவதைகளால் குறிக்கப்படும் ராகத்வேஷாதி கொடுங்குணங்கள், விஷயப்போராட்டம், ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தம் எல்லாம் இருந்த விடம் தெரியாமல் பறந்தோடிவிடும். இந்நிலையில் தான் மரங்கள் நாவால் பேசியும், சிற்றோடைகள் தம்முருவங்களால் காட்டியும், கற்கள் தமது உருவ முதலிய நிலைகளால் ப்ரஸங்கித்தும், உண்மையைப்புகட்டுவதாகத்தோன்ற எப்பொருளிலும் மெய்ப்பொருள் காணும்திறன் ஏற்பட்டு விடும்: மௌனம் ஸாதிக்கும் கோபுரம், உயர்ந்தமதில், திறந்த கோபுர வாயில், கோயில், நடராஜா எல்லாவற்றிலிருந்தும் தத்துவப்பொருள்கள்வெளிப்படும். தீக்ஷிதர்கள் தான் மோக்ஷ காவலாளர்கள் : ஸந்நிதானம் சேருவதற்கு வேண்டிய சாஸ்திர ஆதாரம் சிரத்தை. ப்ரஹதாரண்யக உபநிஷத்து விஷயங்களுக்கேற்ப இவர்கள் நந்தனை நெருப்பாறு மேலிட்டிருக்கும் மயிர்ப்பாலத்தின் வழியாக வரும்படி செய்து பரிசுத்தப்படுத்துவதைக் குறிக்கும் அக்னி ப்ரவேசச்சடங்கு. இதைத்தாயுமானவர்.

ஏறுமயிர்ப் பாலம் உணர் விந்தவிடயங்கள் நெருப்
பாறெனவும் நன்றாக அறிந்தேன் பராபரமே,

என்று வர்ணித்து விளக்கி இருக்கிறார். இந்த ஞானநெருப்பிலிருந்து நந்தன் கிளம்பியதும் கோயிலுள் அழைத்துப் போகப்பட்டு ஸந்நிதானம் சேருகிறான். கற்பூரம் தீபத்துள்ளும், உப்பு தண்ணீருள்ளும், ஸத்குருசாந்தானந்த ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் அடிக்கடி கூறுவது போல, பனிக்குன்று மஹா ஸமுத்திரத்துள்ளும் தோற்றமாறிக் கரைந்து விடுவது போல பொய் வளரும் நெஞ்சினர் காணாதகாட்சியாகிய இந்த ஸந்நிதானச் சிறப்புள் கரைந்துமறைந்து ஒன்று பட்டு விட்டான் நந்தன். குமிழிகளும், ஆடிப்பாடி அமர்ந்த அலைகளும் ஸமுத்திரத்தில் ஓய்ந்துஒடுங்கியே எப்படிப்போய் விடுமோ அப்படி மீளாநெறி வழியாக ஒரே போக்காய்ப் போய் விடுவன் நந்தன்.

நந்தன் இறந்தே போய் விட்டான் என்றுமாத்திரம் எண்ணி விடாதேயுங்கள். நந்தன் போன்ற மஹாத்மாக்களுக்கு மரணமே இல்லை. அவன் எங்கும் அழிவற்றே நிறைகின்ற பொருள். ஆதனூர்ப் பறையன் ஆண்டவனாகியமர்ந்து இன்றைக்கு ஸுமார் 500அல்லது 600வருஷமாயிருக்கும், இன்றும் அவன்சிறப்பை எடுத்துப் பாராட்டாதார் இல்லை. கார்த்திகை மாஸம் பஸுவன் வைத்து நந்தி பூஜை செய்யும் ஜவந்தரை

என்ற பெண்மணிகள் உத்ஸவத்தில் சிறுபெண்கள் ஆடையாபரணலங்கிருதர்களாகி, மயில்போன்ற அழகிய சாயலுடன் ஸந்தோஷமாகக் கோலாட்டம் போட்டு பறையன் பார்ப்பானானதைக் கும்மியாகப் பாடி நடராஜர் ஆனந்தத்தாண்டவம் போன்ற ஆட்டத்தை ஆடுவர். அருமை நண்பர்களே! பக்திபுரிய நாமெல்லாரும் பரபரப்புடன் தொடங்குவோமாக! நந்தன் நின்ற நிலையில் நிலைக்க முயற்சிப்போமாக. ஸந்நிதான விசேஷத்துட்பட்டு நிற்க ஆவல் கொள்வோமாக. அதனுள் நமதுணர்ச்சி இழந்து தேவர்கள் கொண்டாடிப் பூமாரி பொழியும் முடிவாகிய இதில் ஆனந்தமான அமைதியுடன் கூடிய மௌனமாயும் ஈடுபடுவோமாக.

ஆய்ந்தோய்ந்து நோக்கில் நந்தன் சரித்திரம் 'தன்னை ஒரு பொருட்டாக மதித்து நிலைக்கப் புகுவோன் தன்னுதாரம் இழந்து தத்தளிப்பன் தன்னை ஒரு பொருட்டாக மதியாது கரைந்துவிடுவோன் தன் ஆதாரம் கண்டு ஆனந்தமாயமர்ந்து விடுவன்' அல்லது இங்கற்றவர்க்கங்குண்டு என்று வழங்கி வரும்கருத்தை உள்ளடக்கியுள்ளது.'

நூறுவயசுக்குச் சீவிப்பதெப்படி? யாப்பான் தேசத்திலுள்ள புதினப்பத்திரிகைகளுள் அதிகமாய்ச் சன்மானிக்கப்படும் ஓர் விசேஷ பத்திரிகை பின்வரும் சில பிரமாணங்களையுஞ் சரியாய்க் கைக்கொள்பவர் நூறு வயசுக்கு இருத்தல் கூடுமெனக் கூறுகின்றதாம்.

கூடியளவு அதிகநேரத்தை வெளியான இடங்களில் (சுத்த ஆகாயத்தைச் சுவாசிக்கத்தக்கதாய்) வசித்தலிற் செலவிடு.

வெள்ளென நித்திரைக்குப்போய் வெள்ளென எழும்பு.

ஆறுமணி காலத்துக்குக் குறையாமல் 7½ மணிகாலத்துக் கூடாமல் இருட்டறையிற் பலகணிகளைத்திறந்துவிட்டு நித்திரைசெய்.

தேயிலை காப்பிப்பானங்களை மட்டாய்ப்பாவி,

புகையிலைக்குடியையும் மதுபானம் பாவித்தலையும் முற்றாய்த் தவிர்த்துவிடு.

எப்பொழுதும் வெந்நீரில் ஸ்நானஞ்செய்

பருக்கன்வஸ்திரங்களை உடு.

ஒவ்வொருவாரத்திலும் ஓர்நாளில் இளைப்பாறிரு

ஒருக்காலுங் கோபியாதே; மூளைக்கு அதிக வேலை கொடாதே.

அதிக சூடான அறைகளில் வசியாதே.

விரும்புவோர் இவைகளைக் கைக்கொண்டு இவற்றின் பலனைச் சோதித்தறிவாராக

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

சாந்தை அல்லது பொறுமையினிலை

6. வினைமுளை காதை

அயோக்யபுஞ்சன் தன் காரியங்களைச் செய்யப் போனான். இதற்குள் கட்டடியக்காரன் ஒருவன் வந்து இராஜ கட்டளையைப் பறையடித்து வெளிப்படுத்தினான். அதாவது: "துருக்கிகள் கடலில் தெய்வ ஸங்கல்பத்தால் மூழ்கினார்கள்; நமது சேனை ஜயமடைந்தது என்னும் சமாசாரம் கிட்டியது. ஆதலால் எங்கும் கொண்டாட்டம் கொண்டாடவேண்டுமென்பது பகுதீரவீரபிரதாப மௌர்யகுலதிலக சிபிர ராஜ ராஜப்ரதிநிதியாகிய ராஜ ஸ்ரீ உத்புல்ல பிரபுராஜரின் கட்டளை. ஜனங்கள் அவ்வாறே செய்வாராக! சிலர் கூத்துங்குரவையும் கொண்டாடுவாராக! சுவர்க்கஸோபானங்கள்* கொளுத்தி சிலர் குதூஹலிப்பாராக! அவரவர்க்கு எது இஷ்டமோ அப்படியே விருப்பத்தின்படிக் கொண்டாடுவாராக! உள்ளம் களிப்பாராக! உங்களுடைய சௌக்கியத்திற்கு உகந்த இந்த ஸமாசாரத்துடன் வேறொன்றுண்டு: அதாவது நமது உத்புல்ல பிரபுவின் விவாஹமஹோத்ஸவம் இன்றே நடக்கப் போகிறது. அவரது மனமகிழ்ச்சிப் பெருக்கே இவ்வாறு எல்லாம் விளம்பரப்படுத்தச் செய்தது. அரசவிடுதிகள் எல்லாம் வருவார்போவாரிருக்கத் திறந்து வைக்கப்படும். சாப்பாட்டு விஷயத்தில் தடையே கிடையாது; போஜனசாலைகளில் எங்கும் இப்பொழுதிதோ அடிககின்றதே ஐந்து, இந்தமணிமுதல் மணி பதினொன்று அடிக்கும் வரையும் புஜிக்கலாம்; களிக்கலாம்; பண்டிகை கொண்டாடலாம். இது கனம் பொருந்திய நமது உத்புல்ல பிரபுவின் விருப்பம். அவரையும் இந்த சிபிரத்தையுங் கடவுள் காப்பாராக!" என்பதே.

அப்பொழுது ஊரெங்கும் திருவிழாக் கொண்டாடப்பட்டது. ஜனங்கள் எப்படி எப்படி தமது இஷ்டத்தைச் சேனாபதிக்குக் காட்டலாமோ அவ்வாறெல்லாம் செய்து குதூஹலித்தார்கள். காமன் பண்டிகை போல் அன்று கொண்டாடப்பட்டது. ஒருவர்மேல் ஒருவர் வஸந்த நீர்விட்டு விளையாடுவார், சிறு பறை முழங்கி உத்புல்லனது பெருமையைப் பாடுவர். சிறுமிகள் எல்லாங் கூடிக் கைகோர்த்துக் கொம்மியடிப்பார்கள். ஊரெங்கும்பெரியோர் உத்புல்லனுக்கு நன்மையுண்டாக வேண்டுமென்று பஜனை செய்வார்கள். சிறு குடியரும் தீங்கள் குடித்து வெறியுடன் குதூஹலிப்பார்கள்.

இவ்வாறு கோலாஹலமாக மணவிழாக்கொண்டாட்டம் கொண்டாடப்பட்டு வரும்போது ஸூர்யன்

* ஸ்வர்க்க ஸோபானம் = சொக்கப்பானை

மேற்கு சாய்ந்து அஸ்தமித்தான். சிறிது நேரம் செவ்வானம் விளங்கி நீங்கியது. கொடுமைக்குத் துணையாகிய இருள் வந்து உலகத்தை மூடிக்கொண்டது. ஊரில் காலையிருந்த இரைச்சலும் கூட்டமும் எல்லாம் அடங்கி நிச்சப்தங் குடி கொண்டிருந்தது. கல கல வென்று நிறைந்திருந்த வீதிகளில் எல்லாம் ஜனக்கூட்டம் இல்லாது காலியாகவேயிருந்தது. காடாந்தகாரம் கண்ணெட்டாத் தூரமெங்கும் கவிந்து கொண்டிருந்தது. இடையே அங்கங்கு தெருக்களில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் விளக்கும் மின்மினிப் பூச்சி போல் அசைந்துகொண்டிருந்தது. ஆகாசத்தில் இருந்து விளங்கும் நட்சத்திரங்களும் அந்நள்ளிரவில் விளங்கிய சிபிரத்தைக் காணவிரும்பாது மேகத்தில் மறையத்தலைப்பட்டன. பெருங்காற்று இடையில்வீசி சிறிதாகப் புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தத் தெரு விளக்குகளையும் அவித்து விட்டது.

இவ்வாறு இருளே குடிகொண்டிருந்த இரவில் காச்யபன் தனது தலைவனது உத்தரவைத் தலைமேற்கொண்டு ஊரைக்காவல் செய்து வந்தான். எங்கும் சிறிதும் சப்தமில்லாதிருக்க அங்கோர் மது சாலையில் பெருஞ்சத்தம் அவன் காதில் பட்டது. அது என்னவென்றவன் நோக்கப்போனான். காச்யபனே இரவில் மது மயக்கம் ஊரில் அதிமாகாதிருக்கும்படிப் பார்த்துக்கொள்ள உத்புல்லன் ஏற்படுத்தியிருந்தான். ஆகையால் அவன் வெகு ஜாக்ரதையாக மது சாலையைக் கவனித்து வந்தான். யுத்த வீரர்கள் குடி வெறி மிகுந்து சண்டை செய்யாமலவன் பார்த்து வந்தபோது இப்பெரும் சப்தம் அவன் காதில் விழுந்தது.

இரைச்சல் உண்டாகக் காரணமென்ன வென்றந்த் சாலை வழியாக நடந்து வந்தான், அங்கு அவன் அயோக்யபுஞ்சனைக் கண்டு "நாம் காவலிற்குப் போகலாம் வா" என்றழைத்தான். சிறிதிருவரும் சாந்தையின் அழகை வர்ணித்துக்கொண்டு அங்கோர் மண்டபத்தில் இருந்தார்கள். அப்பொழுது அயோக்ய புஞ்சன் "ஒரு ஜாடிக்கள் என்னிடம் இருக்கு; வா. நாம் குடித்து நமது சேனாதிபதியின் ஸுகத்திற்சாகக் கூத்தாடுவோம்" என்றான்.

காச்யபன் "எனக்குக் குடி என்றால் பிடியாது. அதற்குப் பதிலாக வேறு ஏதாவது இருந்தால் நலமாயிருக்கும். அதுவும் இன்றைக்கிரவு வேண்டாம்" என்று தடுத்தான். ஆனால் அயோக்யன் விடவில்லை. அவன் ஏன் விடுவான்? அவனைத் தட்டிக்கொடுத்து, மௌர்யனிடம் ஆசைப்பெருக்கை வழியவிட்டு, தீங்கள்ளை அளவிற்கு மேலுங் குடிக்கும்படி ஆவலூட்டினான். இதற்குள் காச்யபன் குடிக்க உள் சென்றான்.

அப்போது அயோக்யன் வெகு தீவரமாக யோசித்தான்: "இந்தகாச்யபன்மாத்திரம் ஒருபுட்டி அடித்தால் போதும்; அதுவே அவன் மதியை மயக்கும். வேட்டை நாய்போல் அவன் பிடுங்குவான்; சண்டை சச்சரவு செய்வான். இப்பொழு தந்த நோய் பிடித்த ருத்ரகாமனும் காமத்தால் குடிகெட்டு குப்புற விழுந்து கிடக்கிறான்; தலை கால் தெரியாமல் சாந்தையின் பொருட்டு அவள் பெயரைச்சொல்லும்பொழுதெல்லாம் குடங் குடமாய்க்குடித்துக் கிடக்கிறான்; மிடா விழுங்கியாய் விளங்குகிறான்; அவனுங் கண் மூடாதிருக்கவேண்டும். இந்த சிபிரத்து மூன்று காளையரை குடியால் கலக்கி மதி மயங்கி கோபத்தில் பாயச்செய்கிறேன்; அவர் மூவரும் உத்தமர்; கவரிமான்போல் மானமே உயிராக வாழ்பவர்; இவ்வாண் போன்ற தீவிற்கு ஜீவபூதங்களாக விளங்குகின்றவர். அவர்களும் காவல் செய்யப்போகிறார். இக்குடியர் கூட்டத்தில் இந்த நகரத்திற்காகாத காரியத்தை கார்ச்யபன் செய்யத் தூண்டி விடுகிறேன்—அதோ அவரும் எதிரில்வருகிறார். நான் கண்ட கனவு போல் காரியங்களும் பலிகுமானால், என் மனோதர்மக் கப்பல், நீரோட்டமும் காற்றும் உதவி செய்யத் தடையில்லாமல் ஓடும்" என்று யோசித்துக்கொண்டு இருக்கும்பொழுது மண்டனனுங் காச்யபனு மங்கு வந்தார்கள். பல பிரபுக்களும் மது பாத்திரம் தாங்கி வரும் வேலைக்காரர்களும் வந்தார்கள்.

காச்யபனுங்குடித்தான்; மண்டனனுங் குடித்தான். அயோக்யனும்,

நீரிற் குமிழியிக் காயம் போரில்
நின்று வேலைசெய்யும் வீரனு மனிதன்
ஆரென் றுரைப்ப தவனே? கள்ளை
அருந்தி அவனென்று மானந்தம் பெருக!
குவளையுங் கிலுங்கிக் கிலுங்க—மதுக்
குவளையுங் கிலுங்கிக் கிலுங்க!

என்று ஸௌராஷ்ட்ர ராகத்தில் பாடிக்கொண்டு ஒரு குவளைக் கள்குடித்தான். காச்யபனும் அயோக்யனுடைய பாட்டைக் கொண்டாடினான். அப்பொழுது அயோக்யன் "இப்பாட்டை ஓட்ரசீமையில் கற்றுக்கொண்டேன். அங்கு இருக்கும் ஆஸாமிகள் மிடா விழுங்கிகள். அவர் குடித்துவைத்த மிச்சந்தான் மற்றவர்க்கு" என்று கள்ளைக் கொண்டாடினான். காச்யபன் "ஆனால் உமது ஓட்ர நாட்டார் குடியில் பெரிய ஆஸாமிகளா?" என்று கேட்டான், "என்ன? மொந்தைக் குடியர் ஒரு சாரார்; அவரிலும் பெரியர் அண்டா உருட்டிகள்; அவரிலும்பெரியர் மிடாவிழுங்கிகள். அதுவும் போதாதென்றலையும் மரமேறு மாப்பிள்ளையர் அங்கதிகம். என்னாற் சொல்லத்தரமா?" என்று அயோக்யன் கள்குடியாது பெருமையைப் பாராட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது காச்யபன் மேலுங் குடித்தான். "நானுங் குடிப்பேன்" என்று மண்டனனும் மேலுங் குடித்தான். அயோக்யனும்,

அரசனுய்ப் பிறந்தது முண்டு—அவன்
ஆண்மை மிகுந்து விளங்கியதுண்டு.

வரிசைகள் இல்லாத வாழ்வு—அவன்
வாழ்ந்துநல் வெற்றிலைக் கலந்ததுமுண்டு
உடுத்த பீதாம்பர மோட்டை—அது
ஒட்டியே தைத்திட்ட நூல்சரக் கோட்டை
படித்த பெரும் புகழ்ச் சீமான்—அவன்
பாராத ஏழ்மையைப் பார்த்ததுமுண்டே
மானிட வாழ்விது மாயம்—மற்று
மண்விழு வதெல்லாங் கர்வக்கலக்கால்
ஏனிந்த போர்வையும் வேண்டும்—அதை
எடுத்துத் தலையுங் கொடுத்து தலையும்
—தின தின்ன தினதின தானா”

என்று முன் குமுணராஜன் காட்டிவிருந்து ஏழ்மைக் கொண்டாடியப் பெருமையை வர்ணித்துப்பாடினான். அது முன்னிலும் நயமாக இருப்பதாகக் காச்யபன் கொண்டாடினான். “ஏன் மறுமடியும் கேட்கிறீரா?” என்று அயோக்யன் கேட்டான். “அது தகாது” என்று தடுத்துவிட்டு தன்மனம் தன்னைத் தூண்ட “நான் குடியனல்ல பெரியோர்களே! நான் குடியனல்ல” என்று சொல்லிக்கொண்டு குடி மயக்கந் தலைக்கேற வேறெங்கோ காச்யபன் போனான்.

மண்டனன் “காவல் எல்லாம் ஏற்படுத்தலாம்; போவோம்; வாரும்” என்று அயோக்யனைக் கூப்பிட்டான். அப்பொழுது அயோக்யன் காச்யபனைப் பற்றி மண்டனனிடம் சொல்லுகிறான்; “அதோ போகிறானே அந்த ஆஸாமி தெரியுமா? அவன் பெரும் வீரன்; வீமன் னுடன்கின்று அதிகாரஞ் செலுத்தக்கூடிய வலிமையுடையவன்; அவனுடைய துர்குணத்தையும் பாரும். அது விசுவசங்கராந்தி தினத்தன்று பகலுமிரவும் ஒரே அளவுகொண்டவாறு விளங்குகிறது. எவ்வளவு நல்ல குணம் நிறைந்திருக்கிறதோ அவ்வளவவன் துர்குணமும் வளர்ந்திருக்கிறது; என்ன பாபம்! பரிதாபம்! உத்துல்லர் அவடரிம்கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை விஷயத்தில் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. ஏனென்றால் அவருடைய மதிமயக்கத்தின் உச்சவேளையில் இந்த சிபிரத்தைக் கலக்கினாலும் அவர் கலக்கக்கூடும்.” இவ்வாறு சொல்லி மண்டனனுடைய மனத்தில் காச்யபனிடம் வெறுப்பென்னும் வித்தை விதித்தான். தன் வினைக்கு வேண்டிய எருவையுஞ் சேர்த்தான்.

மண்டனன் மேலும் “அவர் எப்பொழுதும் இப்படிச் செய்வதுண்டா?” என்றுகேட்டார்ன். அயோக்யனும் “என்றைக்குமவர் தூக்கப்பாட்டிற்குப் பல்லவி இதுதான்; மதுமயக்கம் அவர் மதியைத் தாலாட்டாவிட்டால் இரவும்பகலுமென்றாலும் கண்கொட்டாது காப்பார்” என்று சொன்னான். இதைக் கேட்டமண்டனன் அயோக்யனுடைய உள் எண்ணத்தைக கண்டுணராது “ஒருவேளை உத்துல்லர் அவரைப்பற்றி நன்கு அறியார் போலும். அவரிடம்இவ்விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்வது நலமாயிருக்கும். அவரதைக் காணாதிருக்கலாம். அல்லது அவருடைய நல்லசுபாவம் காச்யபனுடைய உத்தம்குணங்களைக்கண்டு மற்றவைகளைக் காணாதிருக்கவுங் கூடும். இது உண்மையல்லவா?” என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது ருத்ரகாமன் வரவை அயோக்யன் கண்டான்.

உடனே அவனை மறைவாய் அழைத்து “இப்பொழுதென்ன! ருத்ரகாமா! நான் வேண்டிக் கொள்கிறேன்; உபஸேனாபதியிடம் தயவு செய்யும் போம்” என்று சொல்லியவனை யனுப்பினான். அப்பொழுது மண்டனன் “இவ்வாறு கொலைப்பாதகக் குடியில் விழுந்து கிடக்கும் ஒருவனுக்கு தணக்கடுத்த பதவியில் வருங்கஷ்டத்தை அறியாது மேன்மை மிகுந்த மௌர்யர்கொடுத்தது பரிதாபமானவிஷயமே. அவ்வுண்மையையெடுத்து அவருக்குச் சொல்வதுவாஸ்தவத்தில் நலமாயிருக்கும்” எனறு சொல்ல “இந்த சிபிரத்தையே கொடுத்தாலும் நான் செய்யேன்; எனக்குக் காச்யபனிடம் பேரன்பு; என்னால் கூடிய வரையும் அவனுடைய துர்குணத்தை ஒழிக்க முயல்வேன்.—அஹோ! இதென்ன பெரு மிரைச்சல்” என்று அவன் கூக்குரலிட்டான்.

அங்கருகாமையில் “காப்பாற்றுங்கள், காப்பாற்றுங்கள்” என்ற பெருஞ் சப்தம் காதில் விழுந்தது. அப்பொழுது அங்கு காச்யபர் ருத்ரகாமனைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தான். உருவிய கத்தியுடன் வெகு கோபத்துடன் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தான். தனது கோபம் பொங்க “அடே மடையா! அடா போக்கிரி!” என்று ருத்ரகாமனைவிளித்துக் கொண்டு காச்யபன் வருவதை மண்டனன் கண்டான்; “உபஸேனாபதி! நடந்த ஸமாசாரமென்ன?” என்று கேட்டான்.

காச்யபன்:—ஒரு முட்டாள் மடையன் எனக்கென் வேலையைச் சொல்லிக்கொடுப்பதா! அவனைப் புடைத் தென்ன செய்கிறேன் பார்! அத்திருட்டுக் கழுதையின் மண்டையை யுடைத்து மாவிளக்கேற்றுகிறேன் பாரும்! அவனைச் சும்மா விட்டேனா? படுபாவியைப் பொத்திப் பாடை கட்டி விடுகிறேன்; பிணம்போ லடித்து விடுகிறேன்.

ருத்ரகாமன்:—என்னையா புடைக்கப்போகிறாய்? பாடை கட்டப்போகிறாய்? பிணம்போலடிக்கிறாயா?

காச்யபன்:—திருட்டுப்பயலே! உளறுகிறாய்?

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே காச்யபன் ருத்ரகாமனை அடித்தான். மண்டனன் காச்யபரைத் தடுத்து “காச்யபரே! நீர் நல்லவராச்சுதே! வேண்டாம். நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன்; நிதானியுமய்யா! கையை எடும்” என்று சொன்னான்.

காச்யபன்:—என்னை விடும் ஐயா! இல்லாவிடில் உமது மண்டையையும் உடைத்து உருட்டித் தள்ளுவேன்.

மண்டனன்:—வாரும், வாரும் உமது குடியல் லவா அது?

காச்யபன் "ஹா! குடியா?" என்றுகத்திக்கொண்டு தன் கத்தியை மண்டனன்மேல் வீசினன். காச்ய பர்க்கும் மண்டனர்க்கும் வாளால் யுத்தமாரம்பித்து விட்டது. தான் விரும்பிய காரியம் முடிந்ததாக எண்ணிய அயோக்யன் ருத்ரகாமனை நோக்கி மெது வாக "ஓடு! சீக்ரம்! நான் சொல்கின்றேனே! போ! இரைச்சலிடு! குழப்பம் குழப்பம் என்று கூக்குரலிடு; அரசாட்சிமணியை அடி; ஊரைக்கலக்கு" என்ற வனை ஓட்டினன். பின் சிறிதும் காலதாமஸம் செய் யாமல் அவரிருவரையும் ஸமாதானப்படுத்துபவன் போல சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆரம்பித்தான். "இது நன்றாகவே யில்லையே! உபசேனுபதியவர் களே! வேண்டாம்;—பெரியோர்களே இவர்களை வந்து காப்பாற்றும்;—உபஸேனுபதி, ஐயா! பெருமை பெற்ற மண்டனரே!—ஐயா—; ஹா! பெரியோர் களே! பிரபுக்களே! வந்திவர்களை விலக்குமே!—; அகோ! என்ன காவல் இங்கு, பலே வெகு நல்ல காவல்;—நன்று நன்று" என்று அயோக்யன் சொல் லிக்கொண்டிருக்கும்போதே அரசாட்சிமணி 'டங் டங்' என்று அலமா ஆரம்பித்தது.

இம்மணியை அயோக்யனே அடிக்கச் செய்தது. குடிச்சண்டையைப் பெருஞ்சண்டையாய் விளக்க என்ன என்ன செய்யவேண்டுமோ அவையெல்லாம் ருத்ரகாமனைக்கொண்டு செய்தான். ஊரெங்கும் குழம்ப ஆரம்பித்துவிட்டது. கலக்கம் எங்கும் பர வும்படியே என்றைக்குமடிக்காத அரசாட்சிமணியை வேண்டுமென்றே நடுராத்ரியில் அடித்தது. தான் செய்த வினையை முற்றும் அறிந்தவனானாலும் அறி யாதவன்போல "யார் அங்கு அரசாட்சிமணியை அடிப்பது! இது ஏது நாசகாலம் வந்துவிட்டாற் போலவிருக்கிறது; என்ன மதிக்கேடான வேலை!— ஐயோ! இனி இந்த ஊர் குழம்பிவிடுமே! நிச்சயமாக ஊர் குழம்பிவிடும். போதும் போதும் நிறுத்தும் ஐயா! இது நன்றாகவே இல்லை; உபசேனுபதி! உமது வேலையை நிறுத்தும்; இல்லாவிடில், அழியாத அவ மானத்திற்கு ஆளாய்விடுவீர்" என்று கனிந்து பேசு பவன்போலப் பேசினன். அயோக்ய சிகாமணி இவனைக்காட்டிலும் வேறு யார் உண்டு. தொடை யையுங் கிள்ளி தொட்டிலையு மாட்டும் பேர்வழிகளில் பெரியவன் இவன்தான். அவன் சூழ்வினையின் மஹிமை இன்னுந்தானே விளங்கும்.

நிற்க, அரசாட்சிமணியை அடித்ததும் அவ்வோசை படுக்கையில் படுத்துத் தூங்கிக்கிடந்த உத்தல்லனை எழுப்பியது. என்றும் ஓசைபடாத மணியோசை யைக் கேட்டதும் ஏதோவிபரீதம் ஊரில் நடந்துவிட் டது என்று, உடனே தீவர்த்திகளைக் கொளுத்திக் கொண்டு பல ஊழியருடனும் பரிஜனங்களுடனும் வெளிப்புறப்பட்டு, மண்டனரும்காச்யபரும் சண்டை செய்யுமிடத்தில் அயோக்யன் ஸமாதானங் கூறும் ஸமயத்தில் வந்தான்.

உத்தல்லனது வரவைக்கண்ட அயோக்யன் யோ சித்தான். 'காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள் ளவேண்டும்' என்று எண்ணினன். உத்தல் லன் "ஸமாசாரம் என்ன?" என்று மண்டனனைக் கேட்க "இன்னும் ரத்தம்கொட்டுகிறதே! நான் மரணகாயமடைந்துவிட்டேனே!" என்று சொல்ல "உயிர்மே லாசையிருந்தால் நிறுத்தும்" என்று உத்புல்லன் சொன்னன்; அப்பொழுது "நிறுத்தும் ஐயா!—உபசேனுபதியாரே,—ஐயா! மண் டனரே,—பெரியோர்களே! உமது பதவி கடமை இவற்றைப்பற்றி அடியோடே மறந்துவிட்டீர்களா என்ன? நிறுத்தும்! நிறுத்தும்! உம்மோடு யார் பேசுவ தென்றும் தெரியவில்லையா? சேனுபதியவர்கள் தான் தங்களிடம் பேசுவது; என்ன வெட்கக்கேடு;— நிறுத்துமையா உமது காரியத்தை" என்று மேலும் உத்புல்லரோடு கலந்து பேசுபவன்போலப் பேசி னன்.

"இது என்ன மிகவும் நன்றாகவேயில்லை. நமது அந் தஸ்திற்கடுக்குமா? பேயும் நம்மைக்கண்டு வெட்கங் கொண்டதன் செயலை விட்டுவிடும். தன்கோபந் தன்னையே குழப்பச்செய்பவன் தன் உயிர்மேல் ஆசை கொண்டவன் ஆகமாட்டான்; அவன் தன் செய லாலே தான் நாசமடைகிறான்" என்று உத்தல்லன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது அந்த அரசாட்சி மணி கனமாக ஓசைபட வாரம்பித்தது. "உடனே அந்தப் பாழும் மணியை நிறுத்தும்; அது இவ்வூரை கலக்கிப் பயப்படுத்துகிறது" என்று சொல்லிவிட்டு மேலும் "பிரபுக்களே!— நடந்த சேதியென்ன? பொய் யுரையாத அயோக்யரே! உமது முகம் வாட்டமடை ந்து கஷ்டப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறதே; சற்றுப் பேசும்; வாய்திறந்திதற்குக் காரணம் யார் என்று சொல்லும்; என்மேலிருக்குமாசைமேலாணை! சொல் லும்" என்று அயோக்யனைக் கேட்டான்.

நல்ல ஸமயம் கிட்டுமா என்றிருந்த அயோக்ய னுக்கு உள்ளே கொண்டாட்டந்தான். ஆனல் சொல்ல இஷ்டப்படாதவன்போல் பாராட்டிக்கொ ண்டு, உத்புல்லனது வார்த்தையை மதிப்பதற்குக் கூறுகிறவன்போல, தன் உள் எண்ணத்தை விருத்தி செய்யத் தகுந்தவிதம் சொல்வதானன்.

"எனக் கொன்றும் தெரியாது! இதுவரைக்கும் நேசர்கள்தான்; இப்பவும் இந்த நிமிஷத்திற்குமுன் புதிதாய் மணந்த வதூவரர்போல அன்யோன்யமாகத் தான் இருந்தார்கள். அப்புறம் ஆனல் இப்பொ ழுதோ!—ஏதாவது கிரஹசாரவசமோ! என்னவோ! புதாங்காரர்கள் போல வக்ரித்து உருவிய கத்தியுடன் ஒருவர் நெஞ்சை யொருவர் குத்திக்கொண்டு மண்டை யுடைத்துக் கொள்வதென்றால் என்ன ரணகளம்?

என்ன பகைமை? இந்தக் கோபக் கொடுமையின் எந்த ஆரம்பத்தையும் என்னாற் சொல்ல முடியாது. பரபரக்க இங்கு ஓடி வரும்படிச் செய்த என்கால்கள் போர்க்களத்தில் பெரும் புகழுடன் முறிந் தொழிந்திருந்தால் எனக்கெவ்வளவு ஆனந்தமாயிருக்கும்!"

இதைக்கேட்ட உத்துல்லன் "உன்னையுமறக்கும்" மதிமயக்கம் உனக்கெப்படிவந்ததென்று காச்யபனைக் கேட்டான். "என்னைக் காப்பாற்றும்; நான் வேண்டிக் கொள்கிறேன்; என்னால் பேசமுடியவில்லை" என்றவன் பதில் சொன்னான். பின் உத்துல்லன் மண்டனனை நடுச்சந்தியில் வரும்படி நேர்ந்த காரணமென்னவென்று வெகுநயமாகக் கேட்டான்.

மண்டனன் "நான் படுகாயமடைந் திருக்கிறேன். அயோக்யர் எல்லாம் அறிவர்; அவரைக் கேட்டால் எல்லாஞ் சொல்வார். என்னால் பேசமுடியவில்லை; என்னவோ தடுக்கின்றது. எனக்குத் தெரிந்த மட்டில் நான் இன்று இரவு பேசியதிலாவது செய்ததிலாவது, யார் எப்படி எண்ணிக் கொண்டாலும், தவறாக நான் நடந்துக்கொள்ளவில்லை. தன்னைக் காப்பாற்ற முயல்வது தப்பாகும் பக்ஷத்தில் தவறாகலாம்; ஒருவேளை தன்னை எதிர்த்துக்கொல்ல வரும்போது உயிரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு தன்னைக் காத்துக் கொள்வது பெரும்பாவமானால் தவறாக இருந்தால் இருக்கலாம்" என்று சொன்னான்.

உத்புல்லனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது; அது வரவர வளரவும் ஆரம்பித்து விட்டது. அவன் ரத்தங் கொதித்து அவன் கண்களைச் சிவக்கச் செய்தன. உதடுகள் துடிக்க அவன் படபடப்புடன் யாவரும் நடுங்க வீராவேசத்துடன் பேசி "இந்நள்ளிரவில் கோட்டைகாவல்செய்யும்போது குடிச்சண்டையிட்டு ஊரைக் கலக்குவதா? ஜனங்கள் மனதை வெருட்டுவதா? வீட்டுச் சண்டையை நடுசந்திக் கிழுத்து நாட்டு ஸுகத்தை நாசஞ் செய்வதா?" என்று கர்ஜித்துக் கொண்டு "அது பெருங்கொடுமை யாரிதற்கு மூல காரணம்? சொல்" என்று அதட்டினான்.

சென்னைக்கல்விஇலாகாஇன்ஸ்பெக்ஷன் சர்க்கில்கள்.—சென்னைக் கல்வியிலாகாயில் இப்போது 8, ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்டர்கள் தானிருக்கிறார்களாதலால் இப்போதுள்ள இன்ஸ்பெக்ஷன்சர்க்கில்களின்மொத்தத்தொகையும் 8தான். இப்போது கவர்ன்மெண்டார் பங்களூர், குடகு, தென்கன்னடம் இவைகளை ஒருதனி ஸர்க்கிளாக்கி இதுவரையிலிருந்துவந்த 8-சர்க்கில்களையும் 9 சர்க்கில்களாய்ப் பிரித்திருக்கிறார்கள். 9-வது சர்க்கில் இன்ஸ்பெக்டர் பங்களூரிலும் குடகிலுமுள்ள ஆண் பள்ளிக்கூடங்கள், பெண்பள்ளிக்கூடங்கள், ஐரோப்பிய ஸ்கூல்கள், எல்லாவற்றையும் சுற்றிப்பார்கும் அதிகாரம் கொடுக்கப்படுவார்.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

தக்காளி விதை எண்ணெய்:—இத்தாலி தேசத்தில் சீமைத் தக்காளிப்பழங்களை டப்பியிலடைக்கும் சாலைகளில் அவற்றின் விதைகளை வெகு காலமாக உபயோகமற்றதென்றெண்ணி எறிந்துவந்தார்கள். இப்பொழுதோ அவ்விதையிலிருந்து அதிசீக்கிரத்தில் உலர்ந்துபோகக் கூடிய ஒருவித எண்ணெய் எடுக்கப்படுகிறது. இதை வார்னிஷ்களில் கலந்து உபயோகிக்கிறார்கள். இத்தாலிதேசத்தில் தக்காளியை டப்பிகளிலடைத்து வேறு தேசங்களுக்கு அனுப்பும் சாலைகள் அநேகம் இருக்கின்றன. அவைகளில் தக்காளிப்பழங்களை டப்பிகளில் அடைப்பதற்கு முந்தி விதைகளை வெகு ஜாக்கிரதையா எடுத்து விடுவது வழக்கம். அங்கே பாமா மாகாணத்தில் மாத்திரம் 54,000 டன் தக்காளிப்பழம்டப்பிகளில் அடைக்கப்படுகிறது, இப்பொழுது அவற்றின் விதையிலிருந்து 600 டன் எண்ணெய் தயார் செய்யப்படுகிறதாம்.

***

அடியில் கண்ணாடியுள்ள கப்பல்:—சமுத்திரத்திலுள்ள ஜீவராசிகளையும், ஸமுத்திரத்தில் அதிக ஆழமான இடங்களையும் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு உபயோகப் படக்கூடியதாய் நூதன கப்பலொன்று செய்திருக்கிறார்களாம். அந்தக் கப்பல் 60 அடி நீளமுள்ளது. அதன் அடிப்புறம் அதிக தெளிவான கண்ணாடித்தட்டால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது ஜலத்தில் அமிழ்ந்தும் வெளிச்சம் கொடுக்கக்கூடியதான விளக்குகள் அந்தக் கப்பலில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விளக்குகளைக் கொண்டு ஜலத்திலுள்ள ஜீவராசிகளின் தன்மைகளையும், சமுத்திரத்தில் உடைந்து அல்லது அமிழ்ந்திப்போன கப்புல்களின் நிலைமையையும் சோதிப்பார்களாம்.

***

ஒரு பெரிய மரம்.—இங்கிலாந்து தேசத்துள்ள ஸப்பக் என்னு மூரில் ஒரு கருங்காலி மரமிருக்கிறது. அதற்கு வயதிப்போது 2000 ஆம். அதன் அடிமரம் 36 அடி சுற்றளவுடையதாம்.

***

தும்மல்மரம்—தென் ஆப்பிரிக்காவில் தும்மல் மரமென்று ஒருமரமிருக்கிறது. அதை வாளால் அறுக்கும்போது அதிலிருந்து விழுந்தூள் மூக்குத்தூள்போலக் காரமுடையதாகவிருப்பதால், அதை அறுப்பவர் தும்மிக்கொண்டே யிருப்பாராம்; அதையிழைக்கும்போதும் இழைப்பவருக்குத் தும்மலுண்டாகுமாம்.

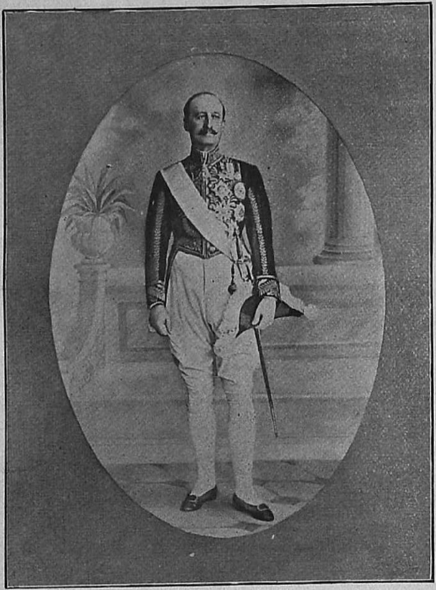

மாட்சிமைதங்கிப லார்ட் ஹார்டிஞ்சு
His Excellency Lord Hardinge

மாட்சிமைதங்கிய லேடி ஹார்டிஞ்சு
Her Excellency Lady Hardinge

Welcome to His Excellency

The Right Hon'ble Lord Hardinge of Penhurst

P. C., G. C. M. G., G. C. V. O., G. C. B., G. M. S. I., G. M. I. E.

மஹாராகனம்பொருந்திய இராஜப்பிரதிநிதியாரின்
சென்னை விஜய வரவேற்கை

பங்க மற்றநம் பார்த்திபர்க் காயிங்கு
நங்க ணாயக மான நயத்தினான்
பொங்கு மோகையொ டிங்கு புகுந்திட
மங்க ளம்பெற வாழ்த்துதும் வாரிரே!

வேறு

மங்குன் மதியைப் பந்த டிக்கும் வாணு தற்கொண் மெல்லியீர்
அங்க மூற டைந்த ஞான்று மன்ப தூற டைந்திடாத்
தங்கு மோகை நெஞ்சி னான்றன் றண்மை வீசிப் பாரிப்பான்
இங்கு வந்தி லங்க வாவென் றேத்தி பந்த டித்திரால்!

கங்கு லற்ற நாட்டின் வேந்து கந்த வாழ்க்கை யான்புகழ்
பொங்க ருற்றக் கிஞ்சு கங்கள் பொங்கி வாஹார் டிஞ்செனுந்
தங்க மன்ன நன்மை யானற் சந்தங் கொண்ட நெஞ்சினான்
இங்கு வந்தி லங்க வாவென் றேத்தி பந்த டித்திரால்!

வேறு

மிசைச்சிரூர் வந்திடும்;—"மிகுகுணன் வந்தனன்; நயம்பொழி முகில்வந்தான்
அசைவிலன் புந்தரு ளமுதம் பொழிந்திடுந் தமதுரை வந்தனனென்"
றிசையினன் பொன்றிட சயசய வென்றிடச் சிறுபறை கொட்டாமோ!
திசைகண்மு ழங்கிட சிறுகரங் கொண்டுநஞ் சிறுபறை கொட்டாமோ!

வேறு

நன்போங்கிந் தியநாட்டி னன்மைசெழித் துயர்ந்தோங்க
அன்போங்கு நெறியன்ஹார் டிஞ்சேதா னம்மானாய்!
அன்போங்கு நெறியன்ஹார் டிஞ்சேதா னாமாயின்
துன்போங்கு வார்க்கின்பஞ் சுரந்தானென் அம்மானாய்?
சுரக்காதோ வருட்கேணி தொட்டணைத்து மம்மானாய்!

வேறு

மன்ன னாணை வழியினான்
சென்னை மேவச் செழுமன்பின்
முன்னீர் மூழ்கி வாழையின்
மன்னி வாழ்க வையத்தே.

180

H. E. The Viceroy's Visit to Madras

கனம் கவர்னர் ஜனரல் அவர்களின் சென்னை விஜயம்

"இனிய சொல்லினன் ஈகையன் எண்ணினன்
வினையன் தூயன் விழுமியன் வென்றியன்
நினையு நீதி நெறிகட வானெனின்
அனைய மன்னற் கழிவுமுண் டாங்கொலோ?"

என்று கவிச்சக்கிரவர்த்தி யாகிய கம்பநாட்டாழ்வார் வெளியிட்ட அரசர் பெருமையை நம் கண்ணுறக்காணச் சென்ற 1911ஞ மாட்சிமைதங்கிய அரசர் அவர்களே டெல்ஹியில் கோலாஹலமாக ராஜ வைபோகங்கள் நடக்கும்படிச்செய்தார். அவரது பிரதிநிதியாராகிய ஹார்டிஞ்சு பிரபுவும் அவர் மனோபாவத்தையும் பெருமையையுமே கைப்பிடித்து இவ்விந்திய ஸமூஹத்திற்கு நன்மையே செய்யாநிற்கின்றனர். அவர் இயற்கையிலேயே வெகுநல்லவர்; படிப்பிலும் பூர்ணபாண்டித்தியமுடையவர்; மற்றுத் தந்திரத்திலோ வெகு வல்லவர். ஒருவர்க்குந் தீமை எண்ணாத நல்லெண்ணமுடையவர்; பூமிபோல் பொறையாளர். அன்று இந்திய ராஜாங்கஸ்தானம் காளிகட்டத்திலிருந்து டெல்ஹிக்குமாற்றப்பட்டு, டெல்ஹியில் ராஜப்பிரதிநிதியார் பிரவேசஞ் செய்யப் பவனிவருங்காலத்து, சண்டினி சௌக்கில் மாடியிலிருந்து போடப்பட்ட வெடிகுண்டு அவர்க்கு எவ்வளவு துன்பத்தைக் கொடுக்கவில்லை? எத்தனை நாள் அவ் விபத்து அவரைப் படுத்த படுக்கையில் வைத்தது? அப்பொழுதிவ் விந்திய நாடு என்ன கவலையுற்றது?

இவ்விதம் அவர் பெருந்துன்பத்திற்களானும், இந்தியரைப்பற்றித் தவறான எண்ணங் கொள்ளவில்லை. அக்கொலைபாதகமான வேலை செய்தவனைப் பிடித்துத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று அவாக்கொண்டு எத்தனைப்பேர் கணக்கற்ற இனம், பிடிக்கத்தகுந்த விஷயஞ்சொல்வார்க்குக் கொடுத்தற்கா உதவினர்கள். ஆனல் ஹாடிஞ்சுப் பிரபுவின் பெருந்தன்மை எவர்க்கிருக்கும்? எங்கு பணத்திற்காசைப்பட்டு தவறான விஷயத்தைச் சொல்லிக் குற்றமில்லாதவன்மேல் குற்றஞ் சாட்டப்படுமோ, அல்லது தனக்குத் தீங்குசெய்தவனைக் கண்டுபிடிக்காவிட்டால் போலீஸார்

தமக்குப் பெருமைக்குறைவென்றெண்ணிநிறைந்த உத்ஸாகத்தால் எங்கு தவறிவிடலாகுமோ என்று நன்றாகயோசித்து யாரைப்பிடித்துத் தண்டிப்பதானாலும் தன்முன் கொணர்ந்து தன் இஷ்டத்தைக் கேட்டுத்தான் செய்யவேண்டும் என்றவர் கட்டளையிட்டது, அவர் உண்மையிடம் வைத்திருக்கும் பக்தியைக் காட்டவில்லையா? ஜனங்களிடம்கொண்ட அன்பைக் காட்டவில்லையா ? கண்ணுக்குக்கண், பழிக்குப்பழி, ஒன்றுக்கு மற்றொன்று, என்று குரோதம்கொண்டு வெறுப்படையுங் குணமவரிடமேது? அவரை தருமநிலைக்குழைப்பவ ரென்றால் யாராவது நாவெடுத்து உண்மையாக இல்லை என்று சொல்லமுடியுமா ? அவரை மஹான்தான் என்று நாம் சொல்வதில் என்ன தவர்?

இவரைப்போன்ற பிரதிநிதியார் இந்தியா நாட்டில் வெகுநாள்களாய் ரிப்பன் மஹானுபாவருக்குப் பின் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இவருடைய இந்திய ஆட்சி சரித்திரப் பிரஸித்தமாயிருக்கும். ரிப்பன் மஹாப்பிரபு முனிஸிபல் கவர்ன்மெண்டின் பெருமையை இந்தியர்க்குச் சொந்தமாக்கினர். மிண்டோபிரபுவும் இராஜாங்க ஆட்சியில் இந்தியரை மேம்படுத்தத்தக்க பிரேரேபணைகளை ஏற்படுத்தி இந்திய ஸுதந்தரத்திற்கு முளையிட்டார். மஹானுபாவர் மார்லி பிரபுவின் பெருமையால் விதித்த முளைக்கு அன்பு நீர்வார்த்து தழைக்கச் செய்தவர் இம்மஹானுபாவரே. வெறுப்பென்பது குடிகொள்ளா மனத்துடன் இவர் மேன்மேலும் நமக்கு நன்மையே செய்ய விரும்புகிறவர். இவர் தமது மனமாற இத் தென்னிந்தியா நாட்டு விஷயங்களை அறியும்படி இந்த ராஜதானியின் தென்பாகங்களில் சென்று காண வருகின்றனர். இப்போது இந்த நவம்பர் மாதம் இருபத்தி நான்காவது தேதி அவர் சென்னையில் விஜயஞ் செய்யப்போகிறார்; இருப்பத்தைந்து இருபத்தாறும் தேதிகளில் இங்கிருப்பார்.

பிரபு ஹார்டிஞ்சு துரையவர்களை வரவேற்க இந்நகரம் இருகரங்களும்விரித்துக் காத்துக்கொண்டிருப்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயம். டெல்ஹியில் துன்பமடைந்து கடவுள் கிருபையாலும் நமது புண்ய விசேஷத்தாலும் நீங்கி அவர் நமது ஸுகங்களையும் கஷ்டங்களையும் அறிய வருகிறார். அது அவர் கடமையே. நமக்கும் பெரியோர் வழிபாடு, அதிதிஸத்காரம் என்பனவுங் கடமையே. ஆகையால் அவர் வரும்

போது அவரது ஸுகத்திற்கேற்ப எங்கும் குதூஹலமும் வைபோகமும் நிறைவ தல்லாமல் கொடுமை முதலிய தீபகுணங்களுமில்லாமல் இவ்விராஜதானி விளங்கக் கடவுளைப் பிராத்திக்கிறோம். இந்த இராஜதானியின் ஆண்பெண்பாலார், குழந்தை சிறியர் பெரியோர், அறிந்தவர் அறியாதவர், கீழோர் மேலோர் ஆகிய பொதுஜனங் கள் மஹாகனம்பொருந்திய வைஸிராய் அவர்களை தங்களது ஆசைக்கரங்களைக் குவித்து, ஆனந்தக் கண்ணீர்வடித்து வரவேற்கக் காத்திருப்பதை இந்தப்பத்தி ரிகை வாயிலாக வெளியிடுகிறோம்! ஆனந்த எழுச்சியோடவர் பிரபு அவர்களை வரவேற்பதையுந் தெரிவிக்கிறோம். அவரது தேஹஸுகத்திற்கும் மனோஸுகத் திற்கும் அவர் ஸதா கடவுளைத் தியானிப்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறோம். இச் சென்னைமாநகரம் தனது ஜனப்பிரவாஹம் சந்திரனைக்கண்டு பொங்கும் கடல்போல் ஆனந்தமிகையால் அன்பலைவீசி ராஜவிசுவாஸமென்னும் முத்தைக்கொழித்து ஹார் டிஞ்சு பிரபு அவர்களுக்கு பக்தி நிதியைக் காணிக்கையாய்க் கொடுக்கும் என்பதற்கு ஏதேனும் ஐயமுண்டோ? டெல்ஹியில் கொடியோனொருவன் அன்று செய்த செய் கையால் இந்தியர்க்குண்டான புண்ணைச் சென்னை வாஸிகள் தமது ஒழுக்கமருந்தால் ஆற்றுவார் என்பதற்கும் ஐயமில்லை.

ஆகையால் நமது பொது ஜனங்களிற்காக யாம் இப்பத்திரிகை வாயிலாக அன்புமிக்க ஆவலோடு ஆசைவாய்திறந்து ஆனந்தக்கைகளைநீட்டி மனம்எழுச்சியின் பொங்கிவிம்ம "வாரும்!" என்றெமதுராஜப்பிரதிநிதியாராகியமஹாகனம்பொருந்திய ஹார்டிஞ்சுப்பிரபு அவர்களுக்கு நல்வரவுகூறுகின்றோம்; அவர்க்கு வந்தனம்பாராட்டு கின்றோம். நமது ஆசையோடு கடவுளாசியுங் கலந்தவர்க்கு மங்களம் உண்டாக வென்று மூவாமுதல்வனை முழு உள்ளத்துடன் வேண்டுகிறோம். அவன் அதற்குத் துணையாவானாக! சுபம்.